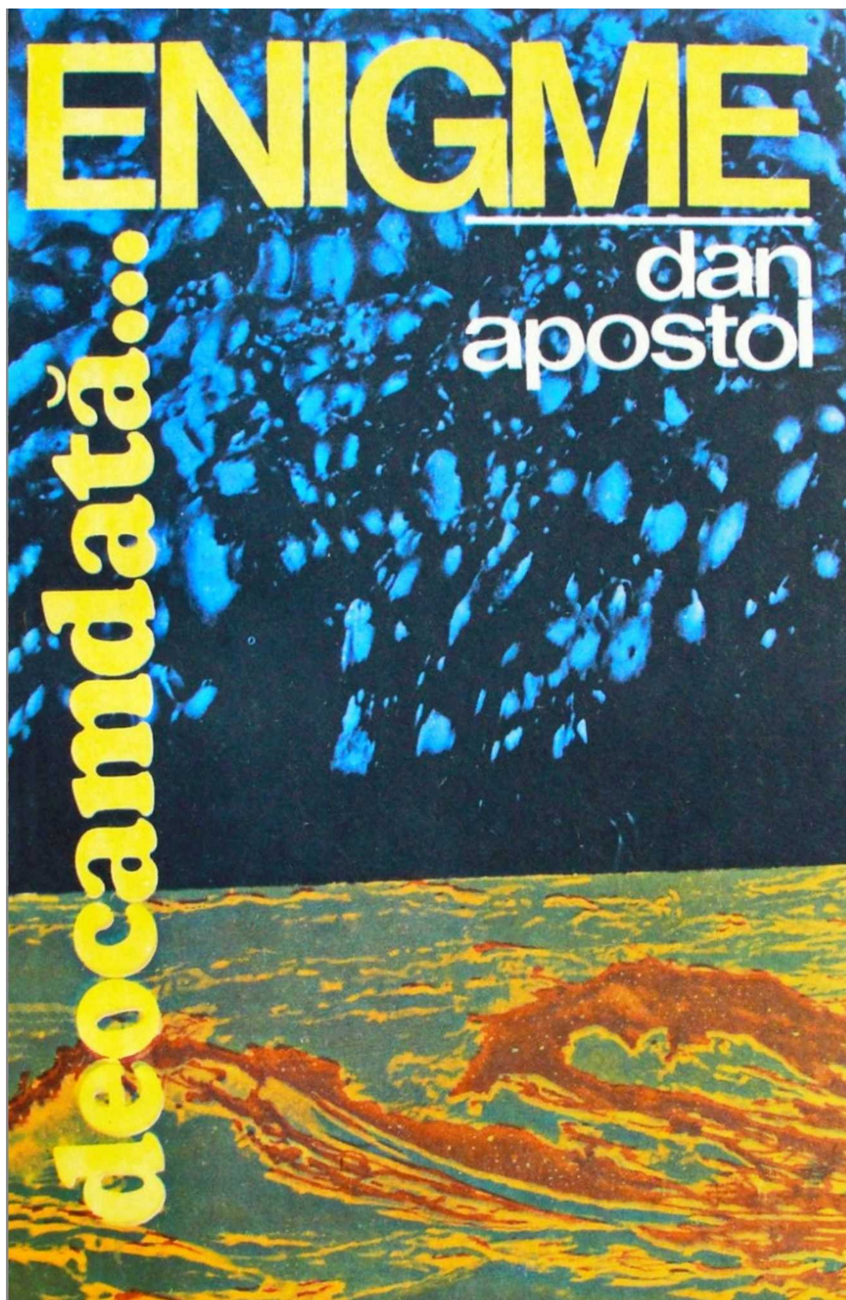

ENIGME
dan apostol
deocamdată...

DAN APOSTOL
Enigme deocamdată…

EDITURA SPORT-TURISM

București, 1986

Coperta: CONSTANTIN POHRIB

Dedicată celor care au avut curajul să abordeze aceste probleme fiind convinşi că Raţiunea Umană poate înfrunta Necunoscutul.

INTRODUCERE

Primum în mundo fecit Dens tinior *, *scria la timpul său Tibul.*

În secolul nostru, geocentrismul tinde să fie înlocuit cu un fel *de antropocentrism exclusivist. Cei mai mulţi dintre* oamenii de ştiinţă *afirmă că singura planetă pe care există viaţa raţională, şi chiar singura pe care ar putea exista, este Terra, minusculă navă solitara, „pierdută” în imensitatea Universului.*

Convingere? Comoditate? Prejudecată? Insuficienţa probelor? Acţiunea restrictivă a unor concepţii filosofice sau religioase?

Treptat însă tot mai mulţi cercetători au început să înţeleagă cât *de incomplete sunt încă datele noastre despre micro şi macrocosmos. Noile date acumulate au venit să zdruncine teoriile conservatoare, rigide. Nu întâmplător astronomul doctor J.A. Hynek spunea*: „nu tot ceea ce fac unii oameni de ştiinţă este ştiinţă”. Cu timpul însă „prejudecata exclusivistă” s-a clătinat şi „spaima de la început” a fost depăşită.

Conform „ecuaţiei Green-Bank”, în galaxia noastră ar putea exista aproximativ 50 milioane de civilizaţii, aflate în diferite stadii de dezvoltare. Astăzi, pentru cei mai mulţi

savanţi, şi nu numai pentru ei, pare absurd să se conceapă că în întregul Univers, alcătuit din miliarde şi miliarde de stele şi planete, Pământul ar reprezenta singurul „accident cosmic" În care a apărut viaţa sau o civilizaţie humanoidă.

Or, *o asemenea teorie, care ar sfida şi legile statistice, poate constitui un suport pentru tezele creaţioniste, mistico-religioase.*

A *început, aşadar, să prindă contur ideea că existenţa vieţii raţionale şi edificarea unei civilizaţii nu trebuie să implice obligatoriu ecosistemul, dimensiunile şi formele cunoscute pe Terra. Se mai susţine, printre altele, că nu este imposibil ca, în trecutul îndepărtat, o veche civilizaţie cosmică humanoidă să fi intervenit pe unele planete din Univers – printre care şi Terra – favorizând apariţia sau evoluţia unor specii asemănătoare ei.*

Sunt totuşi serii de fenomene enigmatice, în continuare ocolite sau abordate cu reticenţă: posibilitatea ca viaţa raţională să îmbrace multiple forme în Univers, condiţiile de apariţie şi aspectele neaşteptate înregistrate în evoluţia rasei umane, nivelul aproape inexplicabil de ridicat la care ajunseseră ştiinţa, tehnica, arta şi cultura unor popoare străvechi, descoperirile ciudate privind fauna şi flora terestră (care ne oferă mereu noi şi extraordinare surprize), fenomenele aeriene şi cosmice inexplicabile, atât de frecvent semnalate în secolul nostru.

Există şi astronomi ce contestă efortul făcut de cei care cercetează obiectele aeriene sau cosmice necunoscute, atâta timp cât *sunt încă destule comete insuficient studiate* şi *neclasificate.*

Există, pe de altă parte, convingerea multora că trebuie să se impună conştiinţa apartenenţei la o imensă familie de inteligenţe şi că o asemenea componentă în datele civilizaţiei contemporane are o deosebită importanţă pentru viitorul umanităţii.

Cu un asemenea câmp problematic s-a confruntat şi

autorul cărţii de faţă. El nu-şi propune să revoluţioneze cunoaşterea, să demitizeze autorităţi ştiinţifice şi adevăruri cu care ne-am obişnuit. El nu-şi propune să dea răspunsurile decisive şi ultime, să proiecteze lecţii şi sentinţe, să emită teorii şi postulate.

El este un om al epocii sale şi, din noianul de întrebări fi *nelinişti, din seria „de ce"-urilor izvorâte firesc din lecturi şi experienţe, din dorinţa, de asemenea normală, de a căuta sens şi explicaţie la tot felul de „enigme", a decupat o parte, propunând o călătorie în timp şi spaţiu, în fascinanta lume a ipotezelor.*

Deocamdată multe dintre întrebările lui pendulează în jurul ideii de „enigmă".

Mâine, multe dintre aceste „enigme" vor deveni, poate, adevăruri confirmate şi, cu siguranţă, se vor naşte, alte întrebări, alte „enigme".

Această dialectică adevăr-enigmă o *resimţim ca parte a devenirii întru progres şi fericire a umanităţii, căci va veni timpul în care valorile şi resursele inteligenţei omului nu vor mai fi irosite în dispute fratricide, Terra integrându-se în marea familie a civilizaţiilor cosmice.*

PARTEA I

UN ATOM ÎN SPAŢIU
STELE ŞI BACTERII
MESAJE DIN UNIVERS

UN ATOM ÎN SPAŢIU

Există viaţă în Univers în afara Terrei? Aceasta este una dintre întrebările la care ştiinţa poate răspunde cu certitudine, afirmativ. Sub presiunea datelor acumulate în ultimul timp, se consideră astăzi că în Univers „există viaţă", negându-se însă probabilitatea existenţei vieţii raţionale. Mulţi oameni de ştiinţă afirmă că viaţa extraterestră prezintă numai forme inferioare: bacterii, viruşi, cel mult organisme pluricelulare primare, combătând posibilitatea evoluţiei vieţii pe trepte superioare ale dezvoltării şi, în special, ideea că ar putea exista specii inteligente.

Omenirea a crezut timp de mai multe secole că Pământul este o platformă aşezată pe spatele unei balene uriaşe, fiind ulterior convinsă că planeta noastră este centrul Universului, iar Soarele, celelalte planete şi stelele se rotesc în jurul ei. Astăzi este răspândită părerea că singura planetă ce adăposteşte viaţa raţională este Terra, „minusculă navă solitară, pierdută în imensitatea Universului!”. Marx remarca – acum peste un secol – un mare adevăr: „Atunci când istoria se repetă, tragedia devine comedie”...

În decembrie 1978, o ştire publicată de presa internaţională atrăgea atenţia opiniei publice şi oamenilor de ştiinţă. Ea se referea la casarea, pentru... „viciu de procedură", a sentinţei de condamnare la moarte prin ardere pe rug a lui Giordano Bruno, pronunţată şi executată la 17 februarie 1600, pentru „crima de a fi emis şi susţinut absurda şi diabolica teorie a pluralităţii lumilor şi existentei vieţii în întregul Univers”. În iunie 1979, astronomii americani de la Universitatea Massachusetts au descoperit şi studiat, cu ajutorul radiotelescoapelor terestre şi al navelor orbitale-releu „VIKING”, două „oaze” sud-ecuatoriale marţiene (denumite ulterior Solis-Lacus şi

Noachis-Hellespontus) pe care le-au caracterizat astfel: „Având suprafeţele de 460.800 şi respectiv 1.430.000 km², aceste regiuni, acoperite cu vapori denşi de apă proveniţi de la gheţuri sau pânze freatice de suprafaţă, sunt mai ospitaliere decât multe dintre cele mai vitrege ţinuturi terestre”. În august 1979, cele două sonde americane au transmis fotografii foarte clare ale unor suprafeţe de teren acoperite cu gheaţă. Pe Marte venise iarna... Întâmplarea sau poate sarcastica ironie a istoriei a făcut ca aceste informaţii să se suprapună cu acelea despre „recursul Giordano Bruno”. O coincidenţă-avertisment ce invită omenirea să privească în jurul ei cu mai multă cutezanţă şi receptivitate...

În secolul al V-lea î.e.n., Democrit Abderitul, filosof cu o uimitoare capacitate de previziune ştiinţifică, bazându-se numai pe logică şi intuiţie, a fondat şcoala atomistă, afirmând existenţa atomului în microcosmos şi a pluralităţii lumilor în macrocosmos. Iată fragmente din teoria sa asupra vieţii în Univers: „Lumile ordonate sunt nelimitate şi diferă ca mărime, iar intervalele cosmice dintre ele sunt inegale (...). Unele lumi ordonate, adică planetele, au produs animale, plante şi *mai ales apă*”. Într-o vreme când viitorul se ghicea cercetând stomacul gâştelor, faptul că nu a fost ucis cu pietre constituie, desigur, doar o întâmplare fericită. Unul dintre discipolii săi, Metrodor din Chios, conchidea mai târziu (anul 200 î.e.n.): „Ar fi tot atât de absurd să nu aşezi decât o lume locuită în spaţiul infinit, ca şi cum ai crede în existenţa unui singur spic de grâu pe o câmpie nesfârşită”. Şansa acestor gânditori de a supravieţui în antichitate s-a datorat tocmai faptului că nu au fost luaţi în serios. A urmat însă o epocă în care dogmatismul şi intoleranţa s-au îmbinat perfect cu violenţa şi, astfel, evul mediu a ridicat ruguri pe care au fost arşi întru tăcere oameni de ştiinţă şi ginţi i lori i neon for labili, ceea ce nu a putut împiedica însă triumful

ideilor pe care aceştia le susţineau. Obstrucţionarea îndârjită a ideilor sau teoriilor ştiinţifice progresiste ti continuat şi după Renaştere, astfel că, în secolul al XVIII-lea, meteoriţii erau „azvârliţi de vulcani”, după opinia avizată a onorabilei Academii Franceze de Ştiinţe (deoarece „este absurdă afirmaţia că aceste pietre ar cădea din cer"), iar în 1801, Th. Jefferson făcea o remarcă ciudată pentru un spirit ce se voia luminat: „Cred mai degrabă că doi profesori yankei sunt în stare. să mintă, decât că nişte pietre cad din cer".

În secolul nostru însă revoluţia tehnico-ştiinţifică, larg popularizată de explozia informaţională, a dus la un salt remarcabil în istoria civilizaţiei umane. Acum putem înţelege, în sfârşit, cât de insuficiente sunt informaţiile noastre despre Univers, precum şi posibilităţile actuale de a-l percepe sau cerceta, de aceea nu surprinde faptul că mulţi oameni de ştiinţă consideră absolut normală existenţa unor variate forme de viaţă în Univers, chiar dacă ele nu pot fi contactate încă. De la ideile intuitive ale filosofilor antici, până la calculele computerizate ale radioastronomilor a fost parcurs un drum lung, datorat în mare parte cutezătorilor care au respins dogmatismul teoriilor creaţioniste sau confortul teoriilor conservatoare. Situaţia a fost şi este însă agravată prin dezinteresul unei mari părţi din opinia publică pentru impactul descoperirilor ştiinţifice asupra existenţei omenirii. Întrebat de filosoful englez Berkeley dacă „Omul, acest microcosmos, se află în centrul Universului”, scriitorul umanist Jonathan Swift răspundea cu obişnuitul său sarcasm irlandez: „Nu, domnul meu! Centrul Universului nostru este croitorul la modă, iar omul nu este un microcosmos, ci un microcostum care, evident, se schimbă după cum bate vântul!” Această butadă din secolul al XVIII-lea este uneori valabilă şi astăzi...

În 1967, profesorul american W. Ley (de la

Universitatea Dickinson) a efectuat teoretic un calcul ce avea să devină un celebru şi des citat punct de referinţă: „Pornind de la faptul că galaxia noastră conţine 30 miliarde de stele, având probabil peste 18 miliarde de sisteme planetare, să presupunem că numai 1% din planete gravitează în jurul unui Soare propriu de clasă spectrală F, G, K (similară cu cea a Soarelui nostru). Dacă numai 1% din cele 180 milioane având Soare propriu posedă condiţiile necesare vieţii, rezultă cifra de 1, 8 milioane de planete locuibile. Mergând mai departe pe firul raţionamentului, vom considera că pe o singură planetă din o sută pot exista fiinţe cu gradul de inteligenţă al lui *Homo Sapiens*. Chiar şi în aceste ultime condiţii ne găsim în faţa unei *armate* de 18.000 de planete locuite”. Dar, în următorii zece ani, numărul stelelor observate în galaxia noastră a crescut la 150 de miliarde, astfel că profesorul sovietic I. Shklovski şi astronomii americani G. Cocconi şi Ph. Morrison sunt de părere că: „În Calea Lactee, la cei 150 de miliarde de aştri, ar putea exista minimum 1 miliard de planete locuibile”. Astronomul H. Shapley a efectuat însă cel mai recent calcul de acest gen: „Numărul aştrilor vizibili prin radiotelescoapele noastre este de 10^{20}, ei făcând parte din câteva mii de nebuloase, dintre care unele se află la distanţe de peste 10 milioane de ani-lumină de Terra. Dacă ipotetic 1‰ dintre stele posedă un sistem planetar (deci 10^{17} sisteme), să considerăm că 1‰ din sisteme pot avea condiţii favorabile vieţii (deci 10^{14} sisteme). Să presupunem în final că numai 1‰ dintre aceste sisteme planetare sunt locuibile (deci 10^{11} sisteme) şi, în sfârşit, că pe o singură planetă din o mie aparţinând acestor sisteme există viaţă. Rezultatul va fi de 10^{8} planete locuibile”.

Combătând aceste ipoteze, alţi savanţi afirmă că viaţa a apărut pe Terra ca urmare a unui complex sistem de împrejurări şi factori favorabili, unic în galaxie, dacă nu

chiar în Univers:

— Dacă axa Terrei ar fi fost înclinată de o parte sau alta a poziţiei actuale cu numai 1%, planeta noastră era acum doar un deşert stâncos, acoperit de gheţari.

— Dacă orbita sa ar fi fost mai apropiată sau mai depărtată de Soare, Pământul ar fi avut temperatura atmosferică de peste 450°C, ca Venus, sau ar fi fost luminat insuficient şi învăluit într-un frig veşnic, ca Neptun.

— Dacă Soarele ar fi fost mai mic, ar fi încălzit insuficient, în timp ce o stea mai mare ar fi emis la naşterea sa radiaţii ultraviolete mortale pentru orice formă de viaţă pe o perioadă de miliarde de ani.

— Pe Pământ viaţa nu ar fi apărut fără existenţa oceanelor, care s-au format în condiţii specifice, neîntâlnite pe o altă planetă din sistemul nostru solar.

Teoria este aplicabilă sistemului nostru solar, în general, şi Terrei, în particular, dar mai ales formelor de viaţă cunoscute aici, bazate pe carbon şi oxigen. Se poate exclude oare posibilitatea existenţei, în imensitatea Universului, a unor forme de viaţă cu totul diferite, bazate, spre exemplu, pe azot sau siliciu, care ar fi otrăvite în atmosfera de oxigen, la fel cum noi am pieri pe Saturn sau Venus?

Ar fi cazul să ne reamintim cuvintele lui Albert Einstein: „În faţa imensităţii Universului cuvântul «imposibil», pronunţat cu teamă şi respect de umanitate, dispare”, sau avertismentul lui Teilhard de Chardin: „Nu uitaţi, în cosmos, doar fantasticul are şanse de a fi real”.

Fenomenele care se petrec în Univers răstoarnă deseori cele mai solide teorii ştiinţifice şi depăşesc orice imaginaţie vizionară! Spre exemplu, „sursele de raze X” (printre care şi corpuri cosmice cu diametre mai mici de 50 km) emit radiaţii strălucitoare cu o perioadă constantă timp de 50 de secunde şi având o putere energetică ce

atinge în 10 secunde energia emisă de Soare într-o săptămână! Ele sunt situate în apropiere de centrul roiurilor stelare globulare, considerate a fi printre cele mai vechi din galaxia noastră. Au fost descoperite în 1976, dar au putut fi cercetate, pentru prima oară, de-abia în martie 1979, cu ajutorul unui telescop montat la bordul satelitului ştiinţific american „HEAO-2", fiind studiate timp de 20 de minute. N.A.S.A. nu a dat încă nicio explicaţie oficială cu privire la aceste corpuri. Este însă foarte posibil ca ele să fie de natură artificială, căci un corp natural atât de mic nu ar putea emite cu o asemenea colosală energie, iar o simplă reflectare a energiei unei alte stele nu s-ar putea produce atât de regulat, ştiut fiind că orice stea emite energia dezordonat, datorită exploziilor de intensitate diferită din interiorul ei. În octombrie 1983, astronomii americani continuau să considere „sursele de raze X” printre „marile enigme ale Universului”...

STELE ŞI BACTERII

VIDUL veşnic rece şi întunecat... Mediul cel mai ostil vieţii din câte pot exista: anaerob străbătut de radiaţii ucigătoare şi fluxuri de particule rapide, mai abiotic decât Moartea însăşi. În prima jumătate a secolului, oamenii de ştiinţă considerau că spaţiul cosmic nu conţine decât atomi răzleţi sau molecule dintre cele mai simple.

În cursul ultimului deceniu însă analizele spectrografice au permis observatoarelor să pună în evidenţă prezenţa unor compuşi organici complecşi, iar în anul 1969 s-a descoperit prima moleculă organică în norii de gaz şi praf interstelar. Molecula de formaldehidă a dat startul unei adevărate revoluţii în astrobiologie şi astrofizica, fiind inexplicabilă naşterea acestui compus sensibil în condiţiile densităţii minime a norilor galactici, asociată atât cu o temperatură vecină cu zero absolut, cât

şi cu multiplele radiaţii mortale emise de stele. Ulterior, a urmat identificarea hidrogenului molecular, acidului cianhidric, metanului, amoniacului, alcoolului metilic şi a apei. În 1979, cu ajutorul telescopului cu fotometru-infraroşu de la Biurakan (U.R.S.S.), astrofizicienii sovietici au observat molecule de apă chiar şi în atmosfera unor stele fierbinţi (cu temperatura la suprafaţă mai mare de 3 300°C). Recent, s-a putut demonstra experimental că acizii aminici provoacă reacţii chimice între amoniac şi acidul formic. Or, aceşti acizi aminici formează proteinele, stau la baza materiei vii şi constituie, în unele zone cosmice, o parte a substanţei interstelare difuze care, prin concentrare, a dat naştere la stele şi planete. Deci, constituantele elementare ale materiei vii se formează odată cu naşterea corpurilor cosmice, demonstrându-se astfel că viaţa este o regulă generală, chiar în spaţiul cel mai impropriu apariţiei şi evoluţiei sale.

La începutul secolului al XX-lea, fizicianul suedez. Svante Arrhenius formula o teorie modernă şi îndrăzneaţă pentru timpul său, considerând că acizii aminici au venit din spaţiul cosmic după răcirea planetelor. Savantul suedez susţinea ipoteza existenţei în vidul interstelar a unor spori organici, protejaţi de o coajă ermetică, peregrinând propulsaţi de lumină, care exercită o presiune puternică asupra lor până când sunt atraşi de câmpul gravitaţional al unei planete, unde, în prezenta unor condiţii favorabile, regenerează, dând naştere vieţii. Această teorie – primită cu ironie la apariţia ei – este astăzi sprijinită de cunoscuţii astronomi britanici F. Hoyle şi C, Wickramasinghe. În lucrarea *Lifecloud* („Norul vieţii" – editată în 1978 la Londra), cei doi cercetători afirmă că viaţa ar fi apărut pe Terra ca urmare a dezvoltării moleculelor organice aduse din Cosmos de meteoriţi şi comete acum circa 4 miliarde de ani. Ipoteza este argumentată şi prin descoperirea, în diverse zone ale

galaxiei noastre, „a unor molecule organice care au nevoie doar de condiţii favorabile pentru ca evoluţia lor să înceapă M. Apreciind că numai în Calea Lactee sunt peste 10 miliarde de stele cu sisteme planetare, savanţii britanici consideră că „existenţa altor civilizaţii este indiscutabilă 4.

În meteoriţi se descoperă substanţe organice; bacteriile pot „învia” după câteva mii de ani; ecosistemul terestru este considerat arhicunoscut, deşi, din cele 2 milioane de specii existente sunt studiate doar 1, 2 milioane; forme noi de viaţă, adaptări şi regenerări se produc şi astăzi, în timp ce câteva mii de specii rezistă în ciuda teoriilor ştiinţifice după care ar fi trebuit să fie de mult dispărute; nimic din toate acestea nu pare să tulbure însă liniştea multor oameni de ştiinţă. Între anii 19461953, cercetări ştiinţifice care au generat o bogată literatură de specialitate (cuprinzând studii şi *desene* amănunţite) stabileau faptul că celulele umane conţin 48 de cromozomi. În 1953 însă, un grup de cercetători americani anunţa că în urma unor noi experienţe au descoperit doar 46 de cromozomi. Intrigaţi, se apucaseră să cerceteze studiile şi desenele din 1947 şi au descoperit că pe toate schemele figurau doar 46 de cromozomi, nu 43. Fuseseră... *număraţi* greşit!!! Incidentul a intrat în istoria descoperirilor ştiinţifice, sub denumirea de „Faimoasa regulă a celor 48 de cromozomi”, ceea ce nu a ştirbit reputaţia savanţilor „neatenţi”, căci, după cum spunea Molière: „Nu există doctor care să fi dat socoteală pentru un i-a murit pacientul”!

Conform părerilor avizate şi în general admise, existenţa vieţii implică: oxigen, apă, temperaturi cu limite de ± 60°C, presiuni atmosferice, cuprinse între 0,01 ÷ 400 atmosfere, şi lipsa radiaţiilor nocive, considerându-se deci imposibilă prezenţa ei în medii abiotice (radioactive, anaerobe, îngheţate, fierbinţi şi uscate). Dar pe Terra există: bacterii anaerobe (excesul de oxigen având asupra

lor efectul unei otrăvi); bacterii termofile, care trăiesc în vulcani (prosperând la temperaturi foarte înalte şi înmulţindu-se cu entuziasm la + 200°C); bacterii ce consumă roci, petrol, siliciu, fier sau carbon. În Antarctica (în faimoasele Dry Valleys) trăiesc bacterii şi viruşi la temperaturi de aproape – 100°C şi într-o atmosferă extrem de rarefiată, iar în sarcofagele egiptene s-au descoperit bacterii viabile după 6.000 de ani. Un savant vest-german, dr. Siegel, a descoperit bacterii în „apa moartă” din reactoarele nucleare; reproducând în laborator condiţiile atmosferei de pe Jupiter (un ucigător amestec de amoniac, metan şi hidrogen), a constatat uimit că uncie specii de bacterii şi acarieni au supravieţuit şi s-au înmulţit, chiar şi într-un asemenea climat de iad.

Aceste fapte au fost explicate prin „abilitatea” bacteriilor de a forma spori, învelindu-se într-o crustă calcifiată care le permite să reziste mii de ani nu numai fără hrană, dar şi la îngheţ, fierbere şi radiaţii. În felul acesta, ele îmbină avantajele unui „costum spaţial” cu cele ale „suspendării” vieţii. În 1970, după ani de cercetări ştiinţifice minuţioase, N.A.S.A. (National Aeronautics and Space Administration) admitea oficial descoperirea unor aminoacizi (baza celulelor vii) în meteoriţii căzuţi la: ALES (Franţa, 1806); MOKOIA (Noua Zeelandă, 1908); ALLENDE (Mexic, 1969) şi Australia (1969); iar în 1977, cercetătorii americani anunţau descoperirea (în interiorul unor meteoriţi căzuţi în 1976 în S.U.A.) a unor bacterii *viabile*, necunoscute pe Pământ. Acestea erau nişte organisme inelare, alcătuite din proteine, lipide şi hidraţi de carbon, dar care nu aveau nucleu celular, ceea ce face ca înmulţirea lor să rămână un mister (căci, spre uimirea generală, au „înviat” şi s-au înmulţit). Se descoperiseră şi înainte hidrocarburi proteice, acizi graşi, viruşi, polen fosil chiar, dar de fiecare dată corul criticilor a găsit justificări: manipulări greşite în laborator, contaminarea meteoriţilor

cu substanţe şi organisme de origine terestră etc. Din această cauză au fost luate precauţii extraordinare pentru a steriliza suprafaţa exterioară: după o lună de băi chimice, expunere la temperaturi de + 200°C şi radiaţii dure, meteoriţii au fost sparţi, organismele fiind găsite *în interior*!

Nu numai bacteriile au reuşit însă la „proba supravieţuirii în Cosmos”, ci şi alte specii de vieţuitoare, mai evoluate, deci mai sensibile la mediul înconjurător. Astfel, entomologii britanici Hinton şi Blum (de la Universitatea din Bristol) au efectuat un experiment extrem de interesant: au deshidratat larvele unei specii de muşte, la) – 100°C, apoi le-au scufundat în heliu lichid (având temperatura spaţiului cosmic), iar după ce le-au iradiat, le-au creat din nou condiţiile normale de dezvoltare. S-a produs imposibilul: larvele şi-au reluat imediat activitatea biologică şi din ele au ieşit muşte perfect „normale”. În 1965, televiziunea sovietică a transmis un experiment impresionant: doi câini au fost congelaţi şi păstraţi timp de 7 zile la temperaturi foarte joase, după care au fost dezgheţaţi, revenindu-şi integral în mai puţin de 10 minute! Numeroase exemple de supravieţuire în condiţii vitrege se întâlnesc şi în natură: speciile de peşti abisali, adaptate la presiunile copleşitoare din adâncurile oceanelor, specii care îngheaţă iarna odată cu apa şi îşi reiau ciclul vital primăvara, mamiferele şi păsările adaptate la condiţiile grele din Sahara, de la Poli, din atmosfera rarefiată a Hymalaiei, vieţuitoarele adaptate la existenţa în peşterile veşnic întunecate…

Dacă în mai 1964 N.A.S.A. declara: „Nu există niciun fel de probe privind posibilitatea existenţei vieţii în sistemul nostru solar în afara Terrei”, la 15 martie 1979, în urma recepţionării imaginilor transmise de sonda spaţială americană „VOYAGER 1”, tot N.A.S.A. era nevoită să admită „posibilitatea existenţei unor forme simple de viaţă

pe Jupiter". Aceasta, după sosirea fotografiilor unor puternice descărcări electrice în straturile superioare ale atmosferei (ceea ce poate duce la formarea moleculelor organice complexe). Este foarte probabil ca în zonele de calm relativ (cum ar fi nucleele spiralelor atmosferice) să se producă o mare concentrare a acestor molecule, ceea ce ar duce inevitabil la naşterea unor forme primare de viaţă. Transmiterea ulterioară de către „VOYAGER 1" a unor seturi de fotografii în culori ale sateliţilor lui Jupiter a trezit un interes deosebit grupului de experţi ai N.A.S.A., al căror conducător, Bradford Smith, a declarat: „Ceea ce vedem acum nu este ceea ce ne aşteptam să vedem şi ni se relevă o lume din ce în ce mai puţin familiară". Această formulă ambiguă se referea la bizarul aspect al satelitului Io, având calotele polare roşii, zona ecuatorială dungată în alb şi galben şi fiind înconjurat de o aureolă gălbuie, generată se pare de un strat de nori de sodiu încărcaţi cu electricitate. Imaginile satelitului Europa nu au fost publicate, fiind însă caracterizate drept „extrem de interesante", iar ultimele informaţii şi fotografii obţinute din apropierea sateliţilor Ganymede şi Callisto au arătat că aceştia sunt compuşi dintr-un amestec de apă şi materii solide, fiind acoperiţi de o crustă îngheţată. În sfârşit, ultimele fotografii ale lui Jupiter demonstrează o continuă mişcare a straturilor de nori care îl maschează, dovedindu-se astfel existenţa unor puternici curenţi atmosferici. În timp ce proiectul „VOYAGER 1" era în plină desfăşurare, o altă sondă spaţială americană, „PIONEER 11", afectată programului „SATURN", se apropia de Titan (cel mai mare satelit al acestei planete) şi transmitea date extrem de interesante. Din analizele lor s-a putut stabili că presiunea atmosferică titaniană este aproximativ egală cu cea terestră, iar compoziţia atmosferei cuprinde azot, metan, etan, acetilenă şi hidrogen, fiind deci relativ favorabilă existenţei unor forme de viaţă. Ulterior însă, la sfârşitul

anului 1900, sonda „VOYAGER 1” transmitea cele mai complete Informaţii şi imagini ale sateliţilor şi inelelor saturniene obţinute până atunci. După cercetarea lor, savanţii de la N.A.S.A. au declarat că şansele de a descoperi viaţă pe Titan au scăzut simţitor, căci temperatura de la suprafaţa acestuia (unde se găsesc adevărate oceane de azot lichid) atinge – 203°C. După analiza imaginilor transmise de sonda „VOYAGER 2”, care a survolat satelitul la sfârşitul anului 1981, s-a ajuns totuşi la concluzia că existenţa vieţii pe Titan nu ar fi total exclusă.

În decembrie 1930, în urma sintetizării tuturor informaţiilor furnizate de programele spaţiale efectuate în deceniul 1970 – 1980, N.A.S.A. a publicat următoarele date cu privire la planetele sistemului nostru solar:

— MERCUR – fără atmosferă şi complet uscat, deci fără viaţă (este prea apropiat de Soare).

— VENUS – înconjurată de nori denşi; temperatura la suprafaţa planetei de 450°C; presiuni atmosferice mari; planetă încă foarte activă, unde viaţa va apărea în viitor, poate chiar prin formarea oceanelor.

— TERRA – condiţii ideale de viaţă.

— MARTE – temperaturi extreme de – 138°C până la +20°C (dar media se menţine între – 40°C şi O°C): compoziţia atmosferică: oxigen 1%, azot 3,5%, argon 1%, bioxid de carbon 94,5%; presiunea atmosferică de 200 ori mai mică decât pe Pământ, deci atmosfera rarefiată de la suprafaţa marţiană seamănă cu cea terestră de la înălţimea de 30 km; apa există sub formă de vapori şi gheaţă; relieful este foarte variat, iar vânturile sunt slabe. Planeta a avut în trecut o mare cantitate de apă (asemenea Terrei) şi se consideră posibilă existenţa unor forme de viaţă relativ inferioare, dar nu şi a celor raţionale.

— JUPITER – nori denşi, furtuni electrice, atmosferă destul de densă, temperaturi între – 140°C şi – 100°C; este

posibil să existe forme inferioare de viaţă.

— SATURN – improbabilă existenţa vieţii pe această planetă, dar posibilă pe satelitul său TITAN.

— URANUS – prea rece şi uscat, deci lipsit de viaţă.

— NEPTUN – acoperit cu o crustă groasă de gheaţă, prea rece şi iluminat insuficient, deci lipsit de viaţă.

— PLUTO – primeşte de la Soare de 1.000 de ori mai puţină lumină şi căldură decât Terra; este complet lipsit de viaţă.

Pentru anul 1979 fusese programată studierea unei probleme deosebite, mult mai apropiată de Pământ: verificarea ipotezei astronomului scoţian Duncan Lunan, care afirmă, încă din 1973, că a descoperit o astronavă-releu ce se roteşte în jurul Terrei pe o orbită eliptică sublunară, Lunan a pornit cercetările în urma descoperirii unor date furnizate în 1928 de un specialist în telecomunicaţii, care a observat că şirul de unde hertziene lansate de el în spaţiu producea (lovindu-se de ionosferă) în afară de ecourile normale şi o serie de ecouri ce întârziau nejustificat. Analizând în 1973 aceste semnale rezultate dintr-un dublu ecou a cărui regularitate exclude hazardul, astronomul scoţian le-a transpus pe o schemă matematică, obţinând o traiectorie care pornea de la un „reflector" necunoscut – aflat pe o orbită sublunară şi armonizat cu mişcările de rotaţie şi revoluţie ale Pământului – şi ducea la o stea dublă din constelaţia Bouvier (Epsilon-Bootis) aflată la o distanţă de 103 ani lumină de Terra. Diagramele semnalelor au condus la ipoteza că ele ar putea reprezenta mesaje emise de o navă spaţială extraterestră venită acum 13.000 de ani de pe a şasea din cele şapte planete ale zonei stelare Epsilon-Bootis, astronavă cu un dublu rol: de a emite semnale către Pământ şi de a transmite informaţii către planeta-bază.

Interesate acut în verificarea acestei ipoteze,

N.A.S.A. şi E.S.A. (Agenţia Spaţială Vest-Europeană) au hotărât să afecteze în acest scop o misiune a navetei spaţiale americane „COLUMBIA”, ale cărei zboruri operaţionale au început în 1981. (Aparţinând N.A.S.A., acest "spacetruck” este prima navă din lume care poate zbura pilotată în spaţiul cosmic şi nu mai depinde de un program fix al rutei de zbor. Celelalte trei navete spaţiale similare – „ENTERPRISE”, „DISCOVERY” şi „CHALLENGER” – au devenit operaţionale până în 1986). Până la urmă însă N.A.S.A. a renunţat la acest proiect, din lipsă de fonduri, mulţumindu-se să adopte „unele măsuri”, spre exemplu montarea pe suprafaţa sondei spaţiale „PIONEER 10” a unei plăci de aluminiu aurit cu dimensiunile de 152 mm X 229 mm. Pe ea s-a gravat un mesaj imagistic destinat unor eventuale civilizaţii pe care le va întâlni sonda în drumul ei prin nemărginitul spaţiu cosmic: la baza imaginii este desenat schematic sistemul nostru solar, indicându-se Terra ca punct de pornire al sondei, traiectoria spre Jupiter şi părăsirea sistemului solar. Deasupra este reprezentat locul planetei noastre în galaxie, alături de imaginile fiinţelor raţionale terestre – un bărbat şi o femeie – pe fondul unor figuri geometrice introduse la sugestia prof. Ph. Morrison, Argumentul său a fost faptul că nu toate fiinţele inteligente ar putea înţelege structura noastră biologică din nişte simboluri elementare, însă orice rasă ajunsă la stadiul de civilizaţie tehnologică trebuie să posede cunoştinţele matematice universale.

Tot în 1979, N.A-S.A. a trecut şi la realizarea proiectului „SETI” (Search for Extraterrestrial Intelligence): construirea unui gigantic radiotelescop (care va putea „asculta” stele aflate până la o distanţă de 20.000 ani-lumină), având cele mai puternice antene din lume – capabile să capteze simultan semnale radio emise pe un milion de frecvenţe diferite –, şi realizarea unui complex-analizor compus din computere decodificatoare şi memorii

magnetice, pentru descifrarea mesajelor captate. Se speră astfel să poată fi recepţionate şi studiate nu numai semnalele îndreptate spre Pământ, ci şi eventualul „trafic” radio sau tv dintre diversele sisteme solare sau chiar dintre galaxii. Programul „SETI” are şanse de reuşită considerabile, întrucât în cadrul lui se vor putea analiza pentru prima oară şi semnale provenite din zona spectrală de unde radio denumită „Fanta de apă” (datorită faptului că, în această zonă, frecvenţele undelor sunt situate între cele emise de atomii de hidrogen şi cele ale moleculelor de hidroxil din a căror combinaţie rezultă apa). Avantajul prezentat de această zonă rezidă în faptul că în spectrul ei undele radio prezintă perturbaţii minime, putând deci parcurge distanţe foarte mari fără să-şi piardă „claritatea”.

Pentru mulţi cercetători, toate aceste proiecte apar însă insuficiente. În fond, ce urme a lăsat omenirea în afara Terrei până acum? Câteva staţii automate şi diverse aparate pe Lună, 2 sonde spaţiale pe Marte şi alte câteva circulând prin sistemul nostru solar (primele care l-au părăsit fiind „PIONEER” 10 şi 11). Semnalele radio şi obiectele spaţiale produse de noi n-au reuşit decât să „polueze” spaţiul din jurul Terrei până la înălţimea de 1.600 km (cea mai aglomerată regiune fiind orbitele situate la 200 ÷ 500 km). Minuscule urme produse de o grandioasă civilizaţie! Noi, oamenii atât de mândri ai secolului al XX-lea, uităm că, şi astăzi, principalul indiciu care poate atrage atenţia unor vizitatori extratereştri, ce s-ar înscrie pe o orbită situată la câteva sute de km, convingându-i că planeta noastră este locuită, rămâne Marele Zid Chinezesc, cu lungimea sa de peste 5.000 km, construit între anii 214 – 204 î.e.n. Este oare atât de lipsită de importanţă pentru omenire această problemă?

MESAJE DIN UNIVERS

Mulţi oameni de ştiinţă consideră că în Univers sunt planete cu gravitaţia, dimensiunile, atmosfera, poate chiar flora şi fauna asemănătoare cu ale Terrei. Dar existenţa vieţii şi edificarea unei civilizaţii superioare implică oare obligatoriu condiţii similare, dimensiuni şi forme asemănătoare celor terestre? în ultimele 3 decenii a început să fie admisă posibilitatea ca fiinţele raţionale să aibă dimensiuni inferioare, egale (dar diferind ca formă) sau superioare omului.

S-ar putea ca, în anumite puncte ale Universului, sub presiuni foarte puternice, viaţa să fi evoluat spre forme din ce în ce mai mici, aşa cum şi tehnologia umană se orientează spre miniaturizarea pieselor. Cea mai inteligentă formă de viaţă de pe o planetă îndepărtată ar putea fi de mărimea unei bacterii! Formele mici prezintă avantaje indiscutabile: consum redus de energie şi materii prime, soluţii simplificate privind alimentaţia, adăposturile şi căile de comunicaţie, intervenţii negative minime în ecosistem, zboruri spaţiale puţin costisitoare, precum şi acomodarea rapidă la schimbarea mediului înconjurător. Cercetătorii sunt de părere că fiinţele de mărimea bacteriilor ar putea să-şi extragă energia necesară vieţii şi deplasării din lumina solară sau direct din materie, ceea ce presupune un sistem raţional foarte dezvoltat, cu care s-ar putea realiza (deşi dificil) contacte. Recent, un cercetător englez de la Universitatea Oxford se întreba: „Ce ar spune oare un om care cercetând o lamelă la microscop ar vedea nişte bacterii formând cu trupurile lor cuvintele «Du-ne la şeful vostru!»”, iar astrofizicianul american Ph. Morrison prezenta cu umor o situaţie asemănătoare: „Dacă eu m-aş uita într-un microscop şi aş vedea un grup de bacterii cântând ca un cor studenţesc – «Nu turnaţi iod peste noi / Vrem să discutăm cu voi!». n-aş mai avea chef să le pun în sterilizator”.

Este posibilă existenţa unor fiinţe raţionale de talia

noastră, dar diferite ca specie. Să nu uităm că pe Pământ *exista* o specie inteligentă mai veche decât cea ti mană: delfinii, care, deşi trăiesc în grupuri şi comunică între ei, nu au făcut (sau nu au putut face) eforturi pentru edificarea unei societăţi, în accepţiunea pe care o acordăm astăzi acestei noţiuni. Se menţine şi posibilitatea existenţei în Univers a unor rase *umane* (în diferite stadii de civilizaţie şi dezvoltare), ipoteză mai puţin probabilă însă deoarece, în natură, varietatea de condiţii determină implicit acumulări cantitative diferite, ce produc „salturi" şi „mutaţii" calitative.

În sfârşit, nu trebuie exclusă nici probabilitatea de a întâlni în decursul timpului fiinţe incomparabil mai evoluate decât noi, complet diferite ca structură şi formă. S-au emis chiar ipoteze despre existenţa unor superfiinţe sau civilizaţii intergalactice. Savantul britanic Bernard Lovell (şeful Centrului de Radioastronomie de la Jodrell-Bank) declara, în 1968; „Potrivit observaţiilor făcute de noi, există milioane şi milioane de planete care dispun de condiţii favorabile pentru formarea vieţii. Iar acolo unde viaţa este posibilă, ea apare în cursul timpului; sunt sigur că pe unele planete mai vechi există asemenea procese de viaţă. Nimic nu ne duce la concluzia că dezvoltarea omului pe Pământ ar fi un fenomen singular şi că evoluţia vieţii s-ar opri la o anumită treaptă. Trebuie să acceptăm faptul că, după toate probabilităţile, în unele puncte ale spaţiului cosmic există superfiinţe. Aceasta rezultă din simpla gândire ştiinţifică. Ele trebuie să fi ajuns la trepte fantastic de înalte ale inteligenţei, civilizaţiei şi dezvoltării ştiinţifice. Pe de altă parte, pe alte planete, mai tinere decât a noastră, viaţa trebuie să fi ajuns acum abia la treapta de om-maimuţă". În acelaşi an, biochimistul dr. S. Miller afirma că „pe unele planete (datorită unor condiţii favorabile) viaţa ar fi evoluat mai rapid decât pe Terra" şi că „numai în Calea Lactee ar putea exista civilizaţii

superioare nouă pe 10^4 planete”, ceea ce nu este exagerat dacă ţinem cont de dimensiunile galaxiei noastre: un imens „disc” cu diametrul de 10^5 şi grosimea de 10^4 ani-lumină. Astronomul A.C. Clarke scria în 1970 că „se pot imagina în Univers fiinţe inteligente de dimensiuni nelimitate”, cu condiţia ca ele să se fi dezvoltat nu pe o planetă, ci direct în spaţiul interstelar, sub forma fie a unor „nori cosmici inteligenţi”, fie chiar a unor „stele inteligente”. Trebuie să admitem că ipoteza este şocantă pentru omenire, deoarece un eventual contact între asemenea titani şi noi ar fi extrem de greu realizabil. În legătură cu aceasta, fizicianul american F. Ordway spunea mai târziu: „Devine tot mai verosimilă ideea că unele civilizaţii cosmice ar putea să aibă o astfel de formă, încât, chiar dacă printr-o minune ne-am afla în contact cu ele, nu le-am recunoaşte, deoarece ar putea fi atât de avansate faţă de noi, încât n-ar prezenta vreunul din semnele exterioare a ceea ce noi. pământenii, numim civilizaţie. Poate că aceste fiinţe ne-ar socoti la fel cum considerăm noi înşine celulele sau viruşii. Oricum, e *cert* că între miliardele de civilizaţii posibile există una sau mai multe aflându-se într-un stadiu sau o formă de felul celei pe care o avem noi astăzi. *Este mult prea pretenţio*s să credem că suntem unici!”

O ipoteză îndrăzneaţă lansează Giuseppe Cocconi (profesor de fizică la Universitatea Cornell din Ithaca, S.U.A.) împreună cu Fred Hoyle (astrofizician britanic) ce susţin că enigmaticele corpuri stelare numite „pulsari” ar fi de fapt emiţătoare artificiale gigantice care transmit după programe computerizate. Cei doi cercetători afirmă că „fiinţe de pe unele planete din apropierea sistemului nostru solar au trimis spre stelele din imediata lor vecinătate fascicule de unde electromagnetice modulate (care prezintă avantajul că pot străbate fără deformări norii de plasmă din spaţiu – *n.a.*) într-o formă raţională, adică şiruri de unde corespunzând numerelor prime”. Ei

preconizează că „aceste fiinţe speră un semn de viaţă” şi propun transmiterea unui răspuns prin radiotelescopul de la Jodrell-Bank. De altfel, toate marile radiotelescoape, telescoape optice sau electronice din întreaga lume şi echipele lor de cercetători au ca principal obiectiv emisia şi recepţia de unde şi semnale radio sau optice din Univers: cele americane de la Mount-Wilson, Mount-Palomar, Green-Bank, Arecibo (Puerto Rico) şi „Big Ear-Ohio”; cele britanice de la Mullard şi Jodrell-Bank; cel australian de la Sydney; cel vest-german de la Effelsberg; cele sovietice de la Zelenciuk (Caucaz) şi Biurakan (Armenia); cel polonez (de tip „FORTY”) de la Białystok; precum şi cele complexe (de tip „mixt”) franceze, iugoslave şi japoneze. Rezultatele cercetărilor efectuate cu fost cu totul neaşteptate: prima încercare, „proiectul OZMA”, 1961 (lansarea de semnale radio şi încercări de a interpreta „traficul” radio din Univers), a eşuat, în afara unor „semnale nedescifrate de origine nedeterminată” (după declaraţia dr. C. Sagan), marile radiotelescoape de la Green-Bank şi Puerto Rico nu au reuşit să intercepteze niciun răspuns sau semnal interesant şi niciun program radiofonic de pe alte planete. Ceea ce însă nu dovedea nimic, deoarece s-ar fi putut ca civilizaţiile cosmice să nu mai folosească undele radio, considerându-le depăşite, dezavantajoase şi nesigure. Într-adevăr, undele hertziene sunt puternic afectate (anulate chiar, la Poli) de furtunile magnetice şi perturbaţiile ionosferice, cauzate de emisiile periodice solare ce conţin fascicule de particule rapide. S-ar putea deci să se folosească unde radio de alt tip, cu frecvenţe foarte mari, radiaţii de tip laser sau X, emisiuni de televiziune sau jeturi de lumină. Pornind de la aceste ipoteze, următoarele cercetări şi experienţe au avut un succes nesperat: în anul 1962, colectivul de cercetători polonezi condus de prof. dr. J. Niec a început „ascultarea” constelaţiei Orion, cu ajutorul radiotelescopului „FORTY”.

Undele captate, înregistrate pe benzi magnetice, au fost prelucrate în sistem telerecording (transpunere pe ecran T.V.). Rezultatul: pe ecran au apărut *imagini mobile*, printre care un vehicul asemănător cu un transportor amfibiu şi, în final, un text foarte clar ale cărui caracteristici (repetarea „literelor” similare şi grupelor de puncte, regularitatea contururilor şi a distanţelor dintre semne, elementul decorativ (?) central) exclud categoric orice suprapunere accidentală a undelor venite din spaţiu, făcând astfel ca mesajul să fie asemănător cu o radiogramă terestră.

A urmat, în 1967, descoperirea semnalelor lansate de L.G.M. (*Little Green Men – Micuţii oameni verzi*), după cum i-au botezat cercetătorii britanici, datorită preciziei cu care aceştia au încadrat Terra între patru fascicule de unde radio. Semnalele lor au fost descoperite întâmplător de Jocelyn Bell (o tânără studentă britanică, stagiară la Observatorul Mullard), care a observat că, printre alte emisiuni radio stelare având un caracter haotic, pe ecranul osciloscopului apăreau, în mod regulat, ciudate unde sinusoidale despărţite de scurte pauze. Înregistrarea pe bandă magnetică a demonstrat că aceste desene bine conturate nu se datorau unei erori a aparatelor şi nici emisiei unei surse terestre, ceea ce a trezit interesul astronomilor. Au fost organizate imediat două echipe ştiinţifice de cercetare: una britanică, la radiotelescopul Observatorului Mullard (condusă de dr. A. Hewish), iar cealaltă, nord-americană, dispunând de radiotelescopul din Arecibo (Puerto Rico). Din iunie până în noiembrie 1967, au fost descoperite pe rând patru surse de emisiuni radio ce înconjură ca o semicoroană Steaua Polară, fiind situate în Calea Lactee, la o distanţă de 100 ÷ 200 ani-lumină de Pământ. Aceste patru obiecte cosmice (denumite ulterior „pulsari”) emit impulsuri triple la intervale de: T_1 = 1,3372795; T_2 = 1,27388; T_3 = – 1,1878 şi respectiv T_4 =

0,253082 secunde şi au razele apreciate ca fiind cuprinse între 500 şi 800 km. Datorită dimensiunilor extrem de reduse şi intensităţii iniţiale foarte puternice a semnalelor (ţinând seama de uriaşa distanţă parcursă de unde), rezultă că o asemenea sursă nu poate emite izotrop (cu intensităţi constante în toate direcţiile), deci fasciculele de unde radio sunt îndreptate spre Pământ exclusiv, sub formă de benzi fine şi subţiri. Caracterul artificial al acestor „pulsari” a devenit şi mai probabil atunci când s-a constatat că impulsul lor iniţial de emisie este deformat, producând o slabă variaţie de frecvenţă, riguros conformă cu mişcarea de rotaţie a Terrei în jurul Soarelui, iar şirurile de unde electromagnetice corespund numerelor prime. Nu a fost dată nicio explicaţie satisfăcătoare cu privire la aceste radio-surse (deşi ele continuă să emită regulat), iar la nivelul tehnicii actuale şi în contextul acutei crize de energie, distanţa la care se află „pulsarii” este prohibitivă pentru orice încercare de a răspunde semnalelor şi cu atât mai mult pentru un dialog.

În ultimii ani, o adevărată avalanşă de semnale neobişnuite au fost captate de centrele astronomice. Printre ele se numără radiosursele descoperite în diverse galaxii, care emit unde radio de tip necunoscut, având o putere formidabilă şi frecvenţa mărită periodic la 100 de zile, emisia făcându-se exact în momentul când energia maximă de radiaţie nu este deranjată de paraziţi. Astfel de radiosurse sunt zona W-3 din Calea Lactee (descoperită de profesorul american A. Barret), sau zonele CTA-21 şi CTA-102 din constelaţiile Pegasus şi Arietis, care emit cu frecvenţa de 900 Megahertzi (cu totul neobişnuită pentru sursele naturale). Mai mult, cercetările efectuate de astronomul dr. J. Kraus de la Universitatea din Ohio-S.U.A. (realizatorul uriaşului radiotelescop „BIG-EAR”, ce poate capta semnale venite de la distanţa de 10.000 ani-lumină) au dus la concluzia că nebuloasa Messier-87 emite un

imens jet de gaze incandescente, care se întinde pe o distanţa de mii de ani-lumină, consumând probabil energia a milioane de stele. Aceste noi descoperiri ştiinţifice i-au îngăduit savantului sovietic prof. N. Kardaşev să propună clasificarea eventualelor civilizaţii cosmice, din punct de vedere energetic, astfel:

— *Civilizaţiile de gradul I, tip Terra*: sunt civilizaţii planetare ce utilizează toate resursele energetice de care dispune planeta lor.

— *Civilizaţiile de gradul al II-lea, tip „Dyson"*: sunt civilizaţii la nivel de sistem solar (cum se preconizează a fi unele zone din Pegasus şi Arietis). Profesorul american Freeman Dyson (de la Universitatea din Princetown) afirmă că, după epuizarea totală a resurselor energetice naturale (la scară planetară), o astfel de civilizaţie ar fi capabilă să reorganizeze materia planetară şi înconjurătoare în aşa fel, încât să creeze un înveliş sferic impenetrabil al întregului sistem solar („sfera Dyson"). Această sferă ar produce radiaţii infraroşii de o mare intensitate calorică, permiţând astfel folosirea cvasi-integrală a energiei radiate de soarele respectiv.

— *Civilizaţiile de gradul al III-lea, tip „Super Dyson"*: ar fi civilizaţii alcătuite din societăţi galactice colaboratoare, ajungând să utilizeze (printr-o „sfericizare" similară celor de gradul al II-lea) toată energia stelară radiată în cadrul galaxiei lor, depăşind probabil cantitatea de energic consumată până astăzi pe Terra, de peste 10^{25} ori.

Aceste ipoteze îndrăzneţe sunt sprijinite de mulţi cercetători. Iată opiniile unor savanţi de prestigiu:

Radioastronomul american dr. C. Sagan (de la Universitatea Cornell) afirma în 1968: „Unii oameni de ştiinţă apreciază că un mare număr de planete din Calea Lactee – poate chiar un milion – sunt locuite de civilizaţii tehnice mai avansate decât a noastră". Profesorul ceh R.

Pesek (de la Universitatea Tehnică din Praga), preşedintele Secţiei inginereşti a Academiei Internaţionale de Astronautică (I.A.A.), scria în 1969: „În ceea ce priveşte luarea de măsuri cu caracter urgent în problema comunicării cu inteligenţe extraterestre cred că situaţia este presantă”. Astrofizicianul american prof. G. Cameron declara în 1970, într-o conferinţă internaţională: „Un contact cu civilizaţiile extraterestre este iminent”, iar în 1971, astronomul sovietic V. Ambarţumian scria: „Existenţa a numeroase civilizaţii mai avansate decât a noastră este incontestabilă, iar problema contactului cu ele a căpătat o importanţă actuală”. În sfârşit, în 1975, dr. C. Sagan spunea într-un interviu: „În urma a 15 ani de cercetări în acest domeniu şi după recepţionarea repetată a unor semnale, care, deşi de origine încă nedeterminată, prezintă indicii puternice de a fi artificiale, am ajuns la concluzia că problemele legate de civilizaţiile extraterestre au trecut din domeniul speculaţiilor în cel al experimentării şi observării”.

Aceste afirmaţii, oricât de şocante ar fi, decurg totuşi din logica ştiinţifică. Universul are vârsta estimată la 14 – 16 miliarde de ani, forma lui actuală (teoretic, o sferă având raza de 3 X 10^8 ani-lumină) datorându-se unor explozii şi implozii periodic succesive. Scoarţa Terrei s-a format acum aproape 5 miliarde de ani, dar primatele au apărut doar cu 70 milioane de ani în urmă, primii reprezentanţi ai lui Homo Sapiens datând de numai 150.000 de ani. Omenirea trebuie să admită, în sfârşit, dimensiunile sale microscopice în faţa imensităţii Universului (aceasta pentru a nu vorbi decât de Universul cunoscut actual, fără a considera ipotezele despre existenţa hiper- şi hipouniversului). Acest prag al „superiorităţii ignorante” odată trecut, umanitatea va progresa imens, fie şi numai din dorinţa de a egala alte civilizaţii din nemărginitul spaţiu sideral, a cărui măreţie

abia începe să se întrevadă. Este timpul să ne amintim că însăşi noţiunea de Univers este o arbitrară creaţie a omenirii. Oare dimensiunile sale sunt cele cunoscute de noi? Dacă limitele sugerate nu sunt valabile, până unde se întinde el în realitate? Dacă ele sunt corecte, ce se află în afara lor? Vidul? Universul la propria sa putere multiplicat la infinit?

PARTEA A II-A

ENIGME ÎN ARHEOLOGIE - HOMO SAPIENS – ACCIDENT SAU INCIDENT? ARTĂ RUPESTRĂ FUTURISTĂ - TEHNICA PREISTORICĂ - ARHIVELE AU CUVÂNTUL - CETĂŢILE DISPĂRUTE - FENOMENUL TUNGUS - ECUAŢIA VENUSIANĂ

ENIGME ÎN ARHEOLOGIE

Paleoastronautica. Acest termen compus din două noţiuni aparent incompatibile şi-a făcut apariţia în lingvistică cu peste două decenii în urmă, fiind introdus în 1960 de către savantul sovietic M. Agrest. El nu desemnează încă o ştiinţă, după cum ar fi înclinaţi să creadă cei neavizaţi, pentru simplul motiv că, Olimpul ştiinţei actuale manifestându-se frecvent ca un „club exclusivist”, cei care doresc să-i devină membri au de îndeplinit mai mult de 12 munci, înainte de a-i trece pragul. Totuşi, în pofida consecventei ignorări cu care este tratată, susţinătorii acestei tinere „intruse” se agită din ce în ce mai mult, adunând probe materiale, dovezi incontestabile sau numai argumente logice, care au început treptat să tulbure liniştea Academiilor, producând schimbări simptomatice în poziţia oficială. Astfel, valul de ironie şi sarcasm cu care a fost întâmpinată, în 1969, cartea lui Erich von Däniken (*Amintiri despre viitor*) s-a transformat în prudenta observaţie din 1977 a unui savant american: „Chiar dacă nu există dovezi pentru a demonstra integral ipoteza paleoastronautică, nu este mai

puţin adevărat că nu sunt suficiente dovezile nici pentru a o infirma”. Treptat, disputa în jurul ipotezei paleoastronautice (în strânsă interdependenţă cu problema OZN) riscă să devină similară, pentru secolul XX, cu ceea ce a constituit problema originii animale a omului în secolul trecut, numai că astăzi ştiinţa este cea care se arată intransigentă. Se pare că este încă de actualitate superba butadă a lui Einstein, care, întrebat într-un interviu cum se produc marile descoperiri în ştiinţă, a răspuns: „Foarte simplu. Toată lumea ştie că este imposibil să demonstrezi unele fenomene. Din când în când, însă, se iveşte câte un ignorant care nu a aflat acest lucru!”

În mod evident, în tratarea ipotezelor paleoastronauticii s-a produs fenomenul numit sugestiv de dr. Hynek „ruptură de explicaţie” şi caracterizat astfel în cartea sa *Experienţa OZN*: „Când mintea este confruntată pe neaşteptate cu fapte care sunt într-adevăr incomode şi refuză să se integreze în imaginea lumii înconjurătoare admise în mod obişnuit, asistăm la un efort disperat de a depăşi acea ruptură, efort mai degrabă emoţional decât intelectual, căci această din urmă atitudine ar cere o recunoaştere cinstită a insuficienţei cunoştinţelor noastre”.

Într-adevăr, se pare că în spatele acestor fenomene şi dovezi materiale stranii este ceva de care unii nu vor sau nu pot să ţină seama, astfel că ele sunt evitate sau discreditate, oamenii căutând un refugiu în lumea explicaţiilor satisfăcătoare. Există totuşi întrebări ce rezistă cu tenacitate oricăror „noi” explicaţii „satisfăcătoare” Multitudinea de fosile humanoide şi vestigii arheologice descoperite sunt oare toate de origine terestră? Am fost vizitaţi de fiinţe raţionale venite din Univers care au intervenit (voit sau nu, pozitiv sau negativ) în dezvoltarea speciei umane? Dacă nu au avut contacte cu civilizaţii avansate, de unde posedau popoarele antice extraordinarele lor cunoştinţe tehnico-ştiinţifice, de unde

şi de ce au învăţat oamenii erei preistorice să lase urme care uimesc astăzi? Prin ce metode au fost tăiate, extrase, ridicate şi, mai ales, transportate la mari distanţe (peste dealuri, deşerturi, jungle, fluvii sau chiar munţi), iar apoi îmbinate perfect (fără mortar) în gigantice construcţii, mase imense de piatră dură şi de ce au fost construite acele uriaşe edificii respectându-se nişte reguli precise bazate pe avansate cunoştinţe de arhitectură, matematică, fizică, chimie şi astronomie? Cum poate fi acceptată teoria după care toate aceste sculpturi, statui, piramide, temple, sanctuare, cetăţi, oraşe sau, în unele cazuri, chiar modificări ale mediului înconjurător ar fi fost manifestarea ambiţiei unor conducători orgolioşi sau erau dedicate unor divinităţi sacramentale? Cine a inspirat picturile şi sculpturile rupestre, legendele, epopeile şi poemele ce conţin descrierea cu neputinţă de confundat a unor obiecte moderne, elemente tehnice avansate sau fenomene fizice şi astronomice descoperite sau realizate de-abia în epoca noastră? Ce tehnologie siderurgică a realizat în neolitic sau în epoca bronzului prelucrarea unor metale sau producerea unor aliaje ca aluminiul, platina, oţelul, fierul inoxidabil, complicatul lor proces de producţie fiind complet asimilat numai în secolul XX? Ce tehnică a produs discuri de piatră cu înalt conţinut de cobalt şi încărcate electromagnetic, generatoare electrice, pile voltaice, lentile de cristal şlefuit, ţesături mai fine decât cele actuale, ce tehnică a permis tăierea pietrei la milimetru şi a metalului la micron, a lăsat urme radioactive şi a indicat folosirea mercurului şi a titaniului pentru aparatele de zbor în antichitate? De unde aveau vechile popoare cunoştinţe astronomice precise privind nu numai sistemul nostru solar, dar şi stelele din galaxii îndepărtate (unele descoperite doar în ultimele decenii)? De unde cunoştinţele de matematică ce le permiteau calcule cu 15 zecimale şi rezolvarea unor probleme de geometrie în

spaţiu accesibile doar calculatoarelor electronice, noţiunile de fizică ce au făcut posibile descrierile zborurilor spaţiale cu elementele lor caracteristice: imponderabilitatea, efectul accelerării asupra corpului uman sau chiar „dilatarea timpului”? Cum pot fi justificate unele vechi descrieri, denumiri sau chiar hărţi geografice denotând o imagine precisă asupra unor regiuni terestre sau chiar continente întregi, datorată în mod evident unor observaţii de cartografie aeriană (unele de la mare altitudine)? De unde aveau îndepărtaţii noştri strămoşi uimitoarele cunoştinţe anatomice şi medicale care le permiteau operaţii de cataractă, trepanaţii sau chiar operaţii estetice (!), amputări şi suturi perfecte ale oaselor, tratarea unor complicate boli infecţioase, interne, circulatorii, cardiace, respiratorii sau chiar psihice şi ce îi determina oare să-şi mumifice morţii? De ce afirmă vechile legende atât de categoric intervenţiile unor fiinţe venite din spaţiul cosmic în cursul evoluţiei omenirii şi cum poate fi explicată descrierea folosirii şi efectelor unor maşini sau arme moderne (unele chiar atomice, biologice sau radioactive)? Cum poate fi justificată construcţia unor adevărate piste de aterizare lungi de 60 km, a unor indicatoare de 250 m înălţime săpate în stâncă, a caselor în formă de cazemată-cupolă sau a caselor-turn cu intrare prin acoperiş? De unde provine similitudinea stranie a costumelor de pe unele picturi rupestre sau basoreliefuri, cu îmbrăcămintea modernă (mănuşi, cizme, pantaloni bufanţi sau strâmţi, pulovere şi canadiene) şi ce modele au inspirat ciudatele costume de scafandru sau aviator având căşti prevăzute cu antene, măşti şi filtre respiratorii şi antiluminoase, vizoare, ochelari, capse metalice şi garnituri de etanşeizare, rezervoare de aer, toate redate cu fidelitate de oameni din neolitic? De ce unii zei „se înfăţişau” oamenilor în obiecte şi maşini stranii propulsate de jeturi de foc, toate fiind prevăzute cu roţi, şenile, aripi şi proiectoare, aparate care

făceau un zgomot ca de tunet şi ridicau praful în timpul decolării sau deplasării? De ce se foloseau de amplificatoare de sunet, generatoare electrice şi arme radioactive, când ar fi putut foarte bine să prezinte imaginea clasică a unor zei încălţaţi cu sandale şi mânuind toiege, având capul înconjurat cu raze şi doborând un popor la pământ prin simpla ridicare a mâinii, zei care puteau să apară şi să dispară fulgerător după cum doreau? Oare oamenii primitivi din America de Sud, Asia Centrală, Oceania, Africa de Nord şi de Sud, Orientul Mijlociu şi Extremul Orient, Europa de Nord şi de Sud, Sahara şi Extremul Nord îşi făceau vizite reciproce sau în preistorie arta era mai unitară decât astăzi?

Îi condamnăm aspru pe regii antici sau din evul mediu, profeţii, episcopii, inchizitorii, conquistadorii, preoţii, vrăjitorii, soldaţii sau mulţimile fanatizate care au distrus realizări de o importanţă inestimabilă ale omenirii, dar uităm noi, oamenii secolului XX, că nu au trecut decât puţine decenii de când Mussolini, Franco, Hitler, McCarthy şi mulţi alţii ordonau distrugerea unor opere de artă şi literatură celebre, bunuri ale întregii umanităţi?! Ştiinţa, care a blamat atât de aspru intoleranţa bisericii încă din secolul trecut, îşi poate scuza sau justifica propria sa intransigenţă? Căci rând pe rând, locomotiva, telegraful, lumina electrică, motorul cu abur, telefonul, radioul, avionul, televiziunea, motoarele cu explozie şi cu reacţie, automobilul, submarinul, rachetele, sateliţii, transplanturile de organe, laserul, energia atomică, ingineria genetică, într-un cuvânt toate marile descoperiri ale geniului uman au căzut invariabil la primul examen în faţa savanţilor „serioşi”, ceea ce din fericire nu le-a împiedicat să devină realitate.

Ştiinţa modernă se află într-o situaţie curioasă: datorită faptului că multitudinea de teorii ştiinţifice se completează, se continuă şi se întrepătrund reciproc, ele

pot fi comparate cu beţele unui joc de marocco din care nu se poate scoate unul fără a fi deranjate celelalte, ceea ce a avut ca urmare proclamarea intangibilităţii schemelor clasice, de frica unei revizuiri prea ample sau „radicale”. Conform modului nostru orgolios de gândire, este inadmisibil ca o civilizaţie puternică ce descoperă una aflată încă în copilărie să nu lase urme de neşters, care să conţină relatări detaliate ale evenimentului pentru urmaşii celei din urmă. În plus, pare ciudat faptul că în ultimele două milenii vizitatorii probabili au evitat orice contact „oficial”, spre deosebire de cei anteriori. Dar nu este oare posibil ca noii veniţi să aparţină altor civilizaţii sau să fi fost neplăcut impresionaţi de belicoasa noastră istoric din ultimele secole?!

Un fapt este în orice caz evident: uimitoarele cunoştinţe menţionate nu puteau să aparţină primitivilor noştri strămoşi „căci atunci nimic nu le-ar putea justifica dispariţia ireversibilă din memoria umanităţii. Cea mai teribilă catastrofă naturală sau cel mai nimicitor război nu au putut distruge toate arhivele ce conţin relatări amănunţite despre vopsitul pânzei, stocurile de cereale, vânătoarea unui rege sau o campanie de jaf şi cucerire. Este uşor de intuit deci cât de amănunţit ar fi descris anticii „minuni” ca realizarea unui aparat de zbor, un proces metalurgic complex sau modul de a controla câmpul gravitaţional. Or, astfel de descrieri sau imagini precise lipsesc, fiind înlocuite de informaţii datorate unei observări exclusiv exterioare şi unor interpretări simpliste, aparţinând unor popoare impresionate mai mult de aspectul exterior (ciudat sau pur decorativ) al obiectelor respective, decât de complexitatea fenomenelor ce le puneau în mişcare sau pe care le produceau. Aceste fenomene le depăşeau complet capacitatea de înţelegere, astfel că au rămas nu numai neanalizate, dar, în multe cazuri, nici nu au fost sesizate.

Desigur, nu orice legendă fantastică, piatră neobişnuită sau descoperire arheologică mai ciudată trebuie considerate *a priori* dovezi în sprijinul ipotezelor paleoastronauticii. Poate fi însă justificată afirmaţia că ele „nu trebuie private de mister”? Poate fi acceptat îndemnul la renunţarea de a înţelege? Să ne amintim afirmaţia unui „savant” de acum 500 de ani: „Nu stă nicăieri scris în Biblie că Pământul se învârteşte în jurul Soarelui. În consecinţă, orice afirmaţie de felul acesta este opera diavolului!”

HOMO SAPIENS – ACCIDENT SAU INCIDENT?

Paleontologia nu a putut da o explicaţie rezonabilă cu privire la accidentele genetice, salturile calitative, fizice şi psihice, sau hiatusurile intervenite în evoluţia omului. La aceasta se adaugă lipsa unor explicaţii satisfăcătoare în legătură cu dispariţia stranie a unor rase umane ajunse la apogeul evoluţiei lor sau apariţia unor noi rase, al căror nivel superior de dezvoltare fiziologică şi socială nu poate fi justificat de o evoluţie normală.

Cea mai recentă şi mai convingătoare teorie ştiinţifică privind evoluţia speciei umane a apărut în anii 1976 – 1977, ca rezultat al cercetărilor întreprinse de câţiva dintre cei mai străluciţi paleontologi ai lumii: Richard Leakey (Kenya), Maurice Taieb, Yves Coppens, Maurice Klein şi Jean de Grouchy (Franţa), Donald Johanson, Jon Kalb şi Tom Grey (Statele Unite). Această teorie nu este sprijinită numai de argumente ştiinţifice şi logice, ci se bazează şi pe o serie de dovezi edificatoare, furnizate de importantele descoperiri făcute de expediţiile „Leakey” (în Kenya, Tanganyika sau Tanzania) şi de senzaţionalele rezultate ale celor 4 expediţii franco-americano-etiopiene „IARE” în „Triunghiul Afar”. La apariţia ei, noua teorie a produs un adevărat şoc lumii

ştiinţifice, dar şi opiniei publice, deoarece se îndepărtează atât de clasicul darwinism al secolului al XIX-lea, care punea accentul pe adaptarea organismului la mediul înconjurător, urmată de transmiterea caracterelor dobândite şi evoluţia lor, cât şi de recenta teorie a variaţiei genotipului (apărută în anii 1960 – 1970), care considera că principalul factor evolutiv este mutaţia genetică, opinând că umanizarea ar fi rezultatul schimbului treptat de gene între populaţii (realizat în timp, prin imigrare şi emigrare), care a dus la modificarea combinării şi frecvenţei genelor diverselor grupări umane. S-a demonstrat însă că teoria *darwinistă* nu luase în considerare (din lipsa datelor la momentul respectiv) faptul că procesul evoluţionist şi adaptarea încep *după* ce s-a atins o anumită treaptă a dezvoltării unei specii, în momentul când s-a produs fenomenul numit sugestiv de Grouchy „indispensabilul incert", prima translocaţie în cadrul speciei, transmisă apoi urmaşilor. Teoria *genetică*, la rândul ei, nu sesiza faptul că, dat fiind perioada de timp pusă în discuţie (acum aproape 20 de milioane de ani), mişcările maselor de animale erau extrem de reduse, iar maimuţele nu ar fi putut traversa oceanele, munţii sau deşerturile De altfel, în anul 1976 s-a constatat că mutaţiile genetice au avut o contribuţie minoră în diferenţierea şi evoluţia speciilor, căci studiul secvenţelor aminoacizilor unui mare număr de proteine la om şi la maimuţele antropoide a relevat diferenţe minime. Rezultă deci că evoluţia se datorează în primul rând unor modificări ale expresiei genei, deci speciaţia ca fenomen general este consecinţa unor modificări în sistemul regulator, acestea la rândul lor fiind produse de schimbarea aranjamentului cromozomial.

Desigur, umanitatea n-a fost prea încântată să afle că îşi datora existenţa unui şir de „accidente cromozomiale". Părerea, lipsită de modestie, potrivit căreia omul este

realizarea supremă inevitabilă, un adevărat *finis coronat opus* al naturii, teorie care susţine că rasa umană s-a dezvoltat evoluând continuu, a cedat în faţa incontestabilei evidenţe: de-a *lungul a peste 20 de milioane de ani, hominidele au evoluat prin nenumăratele ramuri discontinue, dispărând adesea la apogeul dezvoltării lor fiziologice, dovadă clară a „accidentelor" biologice amintite*. De fapt, separarea omului de maimuţă este rezultatul a două astfel de „accidente", consecutive sau poate simultane: reducerea numărului de cromozomi de la 48 la 46 (prin fuzionarea a doi cromozomi acrocentrici) şi homozigoţia (naşterea unor copii cu aceeaşi modificare cromozomială). Un astfel de fenomen rarisim nu se putea produce decât printr-un grup restrâns de indivizi şi în condiţii aparte: este probabil că a apărut o translocaţie, transmisă urmaşilor, care s-au încrucişat, la rândul lor, dând naştere homozigoţilor. Prin încrucişări ulterioare între aceştia, anomalia cromozomială a devenit treptat predominantă şi s-a izolat reproductiv de restul speciei, formând în timp o linie evolutivă.

Aventura evoluţionistă a început, se pare, de la cupluri izolate sau grupuri restrânse şi nu de la transmutaţiile între specii, căci aceste accidente vor fi fost totuşi destul de numeroase pentru a justifica „tentativele" de umanizare ale căror urme au fost descoperite în mai toată Lumea Veche: Europa Centrală şi de Sud, estul Chinei, Indonezia, nord-vestul şi sud-estul Africii, singura „tentativă" reuşită având loc însă în regiunile africane Afar (Etiopia) şi Olduvai (Kenya).

După cum se ştie astăzi, evoluţia omului a decurs astfel: acum 70 milioane de ani s-a desprins dintre mamiferele arboricole ordinul *Primatelor,* care s-a diversificat în mai multe linii evolutive, una dintre acestea fiind ordinul *Hominoizilor* (apărut acum 30 milioane de ani) din (are s-au dezvoltat *Pongidele* (strămoşii marilor

maimuţe antropoide actuale) şi *Hominidele* (din care a evoluat omul). Din *Hominide* s-au desprins acum 15 milioane de ani *Parapitecii*, *Propliopitecii*, *Oreopitecii* (toţi dispăruţi acum 2 milioane de ani) şi *Ramapitecii*, care s-au separat cu 5 milioane de ani în urmă, în 4 ramuri principale: *ramura Ancestralus*, din care fac parte *Australopitecii* (descoperiţi în Kenya şi China) şi dispăruţi acum 2 milioane de ani; *ramura Robustus*, din care fac parte *Parantropii* (Kenya), *Megantropii* (Jawa) şi *Zinjantropii* (Tanganyika), dispăruţi acum un milion de ani; *ramura Africanus*, cuprinzându-i pe *Homo Habilis* (descoperiţi în Tanzania, Tanganyika şi Israel) şi dispăruţi acum 650.000 de ani; şi, în sfârşit, *ramura Homo*, singura care a reuşit să supravieţuiască. Evoluţia ei a pornit de la o grupă de *Australopiteci* denumiţi *Gracili* (apărută acum 3,8 milioane de ani), care au evoluat la *Homo timpuriu* (apărut acum 2,6 milioane de ani), din care s-a desprins, cu 1 milion de ani în urmă, *Homo Erectus* cu cele 4 subspecii ale sale – *Pitecantropul jawanez*, *Pitecantropul chinez* (Sinantropul) *Pitecantropul nord-african* (Atlantropul) şi *Omul din Mauer*.

Homo Erectus a dispărut acum 400.000 de ani, când se deschide cel de-al treilea mare hiatus în paleontologie: până la următoarele 3 ramuri de *Homo Sapiens* (apărute în urmă cu 150.000 de ani) nu au fost găsite decât foarte puţine fosile, aparţinând unor grupuri numite *Presapiens*, descoperite în Anglia, Franţa şi R.F.G. Se pare deci că, într-un moment crucial al evoluţiei, din specia *Homo Erectus* au apărut brusc şi inexplicabil cele 3 ramuri cu adevărat umane: *Homo Sapiens Palestinensis*, dispărut fără niciun motiv aparent acum 70.000 de ani: *Homo Sapiens Neanderthalensis* (descoperit la Neanderthal, în R.F.G.), o rasă enigmatică: deşi avea talie de 1,55 m, capacitatea craniană de 1625 cm^3 şi dantura tipic umană, deşi folosea focul, prelucra piatra, osul şi lemnul, trăia în

cete, avea limbaj şi ritualuri de înmormântare, fiind relativ evoluat, a dispărut fără urmă din Europa şi Africa acum 30.000 de ani, supravieţuind doar în Asia; *Homo Sapiens* cu grupele *Cro-Magnon*, *Chancelade*, *Grimaldi*, apărute acum 25 – 30.000 de ani şi rămase cele mai evoluate rase umane preistorice.

Specia *Homo Sapiens* este astăzi divizată în 4 rase principale ţinându-se seama în mod subiectiv doar de caracterele fizice ereditare nu şi de rezervorul genetic caracteristic: roşa *Europidă* („albă”), ra*sa* M*o*n*golidă* („galbenă”), ra*sele* N*e*g*ridă ş*i Au*stralidă* („negre”). Rasele Australidă şi Mongolidă s-au desprins acum 600.000 şi, respectiv, acum 100.000 de ani, păstrând şi astăzi unele caractere antropometrice neanderthaliene (statura medie de 1,55 m, pigmentaţia, cutia craniană şi structura facială specifice). O parte a populaţiei mongolide siberiene a emigrat acum aproape 70.000 de ani peste strâmtoarea Bering populând cele două Americi, în timp ce triburi australide au migrat acum 30.000 de ani din Jawa în Australia, Tasmania şi Noua Guinee. Rasele Europidă şi Negridă (care provin din aceeaşi grupă de populaţii) au cea mai mică răspândire din punct de vedere al zonei de apariţie şi întindere iniţială şi se remarcă printr-o statură înaltă (în medie 1,75 m). Ele au apărut acum 30.000 de ani în condiţii neclarificate încă: o parte a grupei *Cro-Magnon a* emigrat în Africa de Nord, unde a căpătat (datorită condiţiilor specifice de mediu) caracterele rasei negride – prognatismul, pigmentaţia şi pilozitatea specifică, iar cealaltă parte a ei a rămas în Europa, definind rasa albă împreună cu grupele Gr*imaldi ş*i Ch*ancelade.* Dar creşterea bruscă în înălţime apare stranie şi nejustificată, dacă ne gândim că de la Au*stralopitecii gracili a*vând 1,20 m până la Om*ul d*e N*e*a*nderthal (*1,55 m), deci în curs de 3 600.000 de ani, nu s-a realizat decât o creştere de 30 – 35 cm. Oare ce a determinat un salt spectaculos de 20 – 25

cm în numai 5.000 de ani, perioadă scursă între dispariţia din Africa şi Europa a lui *Homo Neanderthalensis* şi apariţia lui *Homo Sapiens (Cro-Magnon)?* Se ştie că indicii principalelor criterii de umanizare au avansat destul de repede: încă de acum 3,8 milioane de ani, *australopiteca gracilă al* cărei schelet a fost descoperit în 1974 în Afar avea oase lungi şi drepte, iar femurele ei indicau un mers exclusiv biped, în timp ce familia de *Homo timpuriu,* descoperită lângă ea (5 – 7 indivizi fosilizaţi în acea perioadă), aveau deja maxilarele cu palatul în formă de U (în loc de V ca la maimuţe), mâini subţiri şi lungi şi dentiţia bine dezvoltată (în special incisivii şi caninii), ceea ce proba faptul că începuseră să consume carne. Totuşi, capacitatea cutiei craniene (care determină mărimea creierului şi implicit gradul de inteligenţă) a evoluat foarte ciudat: de la *Australopiteci* (700 cm^3) la *Homo Erectus* (900 cm^3), deci numai 200 cm^3 în 2 – 3 milioane de ani, pentru ca apoi să facă un salt spectaculos la *Homo Neanderthalensis* (1600 cm^3) şi *Homo Sapiens* (1700 cm^3) în doar 300.000 de ani.

Niciun exemplu din istoria vieţii terestre nu sprijină aserţiunile celor care consideră aceste hiatusuri simple accidente nesemnificative. Nicio teorie ştiinţifică nu este destul de bine argumentată pentru a explica veridic şi complet aventura evoluţiei rasei umane. După cum conchidea marele paleontolog kenyan Richard Leakey în finalul filmului său *The Making of Mankind* („Evoluţia rasei umane"): „Doar o intensă şi serioasă cercetare ştiinţifică ne poate dezvălui minunatele secrete ale istoriei speciei *Homo Sapiens*, unica de pe Terra care a atins nivelul conştiinţei de sine".

Un posibil răspuns la aceste enigme ale paleontologiei ar fi *neotenia*, mecanismul biologic ce permite unor specii să păstreze caractere infantile sau neonatale pe parcursul vieţii, şi pare a fi procesul care a

stat la baza evoluţiei omului din maimuţă, dar acest mecanism nu poate fi declanşat decât prin control genetic. Ideea că ar fi putut exista un astfel de control în evoluţia speciei *Homo Sapiens* a fost pentru prima oară sugerată în anii ’20 de anatomistul olandez Louis Bolk. El a observat că atât oamenii adulţi cât şi puii de maimuţă nou născuţi posedă maxilare mici, creiere de mari dimensiuni (a cincisprezecea parte din greutatea corpului) şi au staţiunea verticală, bipedă. Maimuţele adulte însă au maxilarele mari, creiere ce ating doar a suta parte din greutatea corpului şi staţiune patrupedă. Teoria lui Bolk susţine că, iniţial, maimuţele antropoide şi hominidele s-au dezvoltat similar însă, la un moment dat, viteza de evoluţie spre forma adultă a hominidelor a încetinit considerabil. Rezultatul a fost că urmaşii primelor specii de hominide au rămas într-un perpetuu stadiu de „nou-născuţi”, neajungând niciodată la forma adultă a maimuţelor antropoide. După cum afirma Louis Bolk, neotenia a dat speciei umane o extraordinară vitalitate, favorizându-i în mod cert evoluţia. Înzestrând succesiv generaţiile de hominide cu cea mai puternică particularitate juvenilă – un creier cu volumul mare în comparaţie cu cel corporal – mecanismul neoteniei a transformat hominidele sedentare în cele mai inventive, adaptabile şi reuşite fiinţe de pe Terra. După cum spunea savantul olandez: „Creierul juvenil, mare şi neinhibat, şi-a dovedit superioritatea, instaurându-şi dominaţia în lumea vie terestră”.

Teoria lui Bolk a fost ignorată la apariţia ei, dar a primit sprijinul cvasiunanim al marilor paleontologi din întreaga lume (Leakey, de Grouchy, Johanson, Gould, Coppens, Taieb) în ultimele două decenii, după ce expediţiile arheologice au descoperit, în Africa, extraordinare dovezi ce sprijină teoria evoluţionistă a salturilor genetice. După cum consemna revista ştiinţifică „OMNI”, în august 1983, descoperirile din Afar şi Kenya au

demonstrat că, odată cu fiecare nouă treaptă în evoluţia omului, ultima specie avea capacitatea cutiei craniene sporită faţă de precedenta. Paleontologii sunt de părere că această dezvoltare a craniului hominidelor a început cu milioane de ani în urmă, odată cu înaintarea savanelor în dauna pădurilor. Fără protecţia copacilor, supravieţuirea depindea de continua creştere a volumului unui creier tot mai complex, capabil să conceapă unelte, dar şi de adoptarea poziţiei verticale bipede, necesară eliberării mâinilor pentru a putea folosi obiectele.

Dar specialiştii cunosc faptul că neotenia nu poate fi provocată decât printr-o intervenţie genetică repetată. Un simplu accident n-ar fi putut influenţa evoluţia unei specii, fiind lipsit de periodicitatea şi amploarea necesară unei perpetuări a rezultatelor sale la scară istorică. Antropologul William Chmerny de la Universitatea de Stat din Idaho (S.U.A.) a studiat ani de zile scheletul de hominid găsit în 1974 de către paleontologul Donald Johanson, ajungând la concluzia că acea femelă preumană care a trăit în Afar este un exemplu clasic de neotenie. Scheletul (botezat „Lucy”) prezintă indicii de evoluţie remarcabile faţă de specia care îl precedase cu un milion de ani în urmă-Dar această perioadă reprezintă doar o clipă din timpul geologic, permiţând maximum 250 de mutaţii genetice. Or, transformările esenţiale produse în detaliile anatomice ale *hominidei afariene* (sporirea considerabilă a capacităţii cutiei craniene, staţiune bipedă, falange lungi şi subţiri, femure şi tibii drepte) necesitau 2 *milioane* de mutaţii genetice, posibile doar în sute de milioane de ani. Chiar favorizate prin mecanismul neoteniei, care ar reduce mult numărul genelor necesare schimbărilor, mutaţiile nu s-ar fi putut declanşa şi perpetua prin accidente genetice naturale. Modalitatea şi cauzele producerii acestor mecanisme genetice rămân încă inexplicabile, dar mulţi cercetători sunt de părere că, după câte ştim astăzi, ele nu

puteau apărea, în cursul unei evoluţii normale, decât într-o perioadă de cel puţin zece ori mai lungă decât cei 15 milioane de ani, acceptaţi ca interval al edificării speciei *Homo Sapiens*.

Dar, la problema evoluţiei speciei umane se adaugă enigma populaţiilor având caractere genetice şi rasiale neobişnuite.

Debarcând în 1772 pe Insula Paştelui, exploratorul olandez Roggeveen a fost uluit descoperind, în afară de impresionantele statui (pe vremea aceea încă în picioare), un popor compus din două grupări distincte de indivizi: primii (cei mai numeroşi) aparţineau în mod clar rasei brune din Oceania; ceilalţi (casta nobiliară) erau oameni albi foarte înalţi, având părul şi barba de culoare roşie sau blondă şi urechile alungite în mod artificial, prin atârnarea în lobii lor a unor cârlige de 10 – 15 cm, O astfel de alungire a urechilor fusese întâlnită şi de spanioli, la familiile albe conducătoare din imperiul incaş, care formau casta militară „orejones” („urechile-lungi”). Tradiţiile pascuanilor susţin că strămoşii lor veniseră pe insulă dinspre Est (Soare-Răsare), înainte cu 57 de generaţii de sosirea olandezilor (adică prin anii ’400 e.n.). Polinezienii („urechile-scurte”) veniseră doar cu 22 de generaţii înainte de 1772 dinspre Vest (Polinezia), fiind primiţi cu prietenie de către „urechile-lungi”. Cele două grupări etnice au convieţuit un timp împreună, dar, până la urmă, diferenţa de cultură, mod de viaţă şi idealuri a dus la un război inevitabil. Aceasta, deoarece polinezienii, copii răsfăţaţi ai naturii, care nu munceau decât pentru hrana zilnică, nu puteau înţelege pornirea aproape fanatică spre muncă şi creaţie a poporului alb Viracochas. Învingători – datorită vicleniei, instinctului războinic şi superiorităţii numerice – în lupta dusă împotriva paşnicilor „urechi-lungi”, polinezienii i-au masacrat pe toţi la o dată situată între anii 1660 – 1700. Descoperirile arheologice ale expediţiei

Heyerdahl au confirmat că „oamenii albi cu părul roşu” au fost omorâţi şi aruncaţi în „Şanţul lui Iko”, uriaşă lucrare defensivă – realizată chiar de „urechile-lungi”, începând din anii ’400 e.n. Această adevărată linie fortificată de apărare (numai şanţul avea lungimea de 4.000 m, lăţimea de 13 m şi adâncimea de 4 m) separa peninsula Poike de restul insulei şi nu a putut fi cucerită de „urechile-scurte” decât cu ajutorul unor trădători. Singurul supravieţuitor al masacrului a fost un tânăr numit Ororoina, ai cărui urmaşi

— Întâlniţi de olandezi în 1772 – se succed de-a lungul a 11 generaţii până la Pedro Atan, actualul „primar” al insulei.

Realizările „urechilor-lungi” pe Insula Paştelui sunt impresionante pentru o populaţie de maximum 2000 de oameni: aproape 1.000 de statui uriaşe, platforme şi rampe de piatră, galerii, fortăreţe, peşteri şi cariere săpate în stâncă dură, precum şi satul sacru Orongo, cu „observatorul său astronomic” din vârful vulcanului Rano Kao-Legendele susţin că în acest loc au „aterizat” pe insulă o parte din Viracochas (oamenii zburători) – aceasta fiind originea cultului „oamenilor-fregată”, specific Insulei Paştelui, Pe Rano Kao s-au descoperit numeroase gravuri şi sculpturi reprezentând oameni cu aripi şi capete de fregată, precum şi ciudate personaje cu capete rotunde, având ochi circulari, neobişnuit de mari.

Alte legende susţin că Viracochas au venit de pe continentul american, navigând pe mare sub conducerea regelui Kon-Tiki (pe care pascuanii îl numesc Hotu-Matua). Ei călătoriseră în corăbii mari, cu 3 – 4 catarge şi 2 – 3 punţi, având velatura dispusă într-un mod extrem de judicios (asemănător cu cel folosit de britanici la clipperele din secolul al XIX-lea). Aceste nave erau atât de mari, încât puteau transporta sute de oameni. Imaginile lor au fost descoperite pentru prima oară de Thor Heyerdahl în 1956, sculptate pe pieptul uriaşelor statui, pe suprafaţa pereţilor

interiori ai vulcanului Rano Kao. şi în peşterile funerare pline de sculpturi (necunoscute până la expediţia lui Heyerdahl). Tradiţia spune că flota a acostat pe coasta de est a insulei (la plaja Anakena) unde, mai târziu, „urechile-lungi” au sculptat o splendidă sferă de piatră pe care au numit-o „Buricul de aur al insulei”.

Poporul alb Viracochas a adus cu el cunoştinţe avansate de astronomie, navigaţie, arhitectură, matematică, fizică şi agricultură, scrierea „rongo-rongo”, cultul Soarelui, precum şi o serie de plante specifice continentului sud-american, care nu puteau să treacă oceanul decât păstrate în locuri ferite de umezeală şi salinitate: Batata sau Kumara (cartoful dulce american), trestia de zahăr, trestia *Scirpus Totora* şi planta medicinală *Polygonum acuminatum* – ambele specii de apă dulce. Faptul că Viracochas veneau din America de Sud este dovedit şi de sculpturile lor în piatră: şerpi, „culebra”, caimani, pinguini, batracieni, păsări, feline şi chiar maimuţe, animale complet necunoscute polinezienilor.

Originea sud-americană a „urechilor-lungi” poate fi demonstrată şi lingvistic, prin analiza celor trei denumiri indigene ale insulei:

1. *Te Pito o te Henua*: „Buricul pământului” sau, mai precis, „Buricul insulelor”. Aceasta este cea mai veche denumire, explicată de Thor Heyerdahl prin faptul că insula (fiind cea mai apropiată de Perú) este considerată nu numai veriga de legătură cu patria de origine, ci chiar locul de la care se „trag” (simbolic) toate celelalte insule din Pacific (tradiţia polineziană numind „naştere” descoperirea unei insule).

2. *Rapa Nui*: „Rapa cea Mare” sau „Patria Mare”. Este un obicei comun tuturor popoarelor să numească prima lor patrie „Marea Patrie”, iar cea unde au emigrat, „Mica Patrie” sau „Noua Patrie”, chiar dacă ea este mai mare decât prima. Viracochas nu s-au abătut de la regulă,

numind o insulă aflată la vest, „Rapa Iti”, adică „Mica Patrie”. Or, aceasta arată clar o deplasare de la est la vest, conformă cu mersul Soarelui.

3. *Mata-Kite-Rani*: „Ochiul (care) priveşte (spre) cer” sau „Vama cerului”. Luat *ad literam* numele nu are niciun sens, dar dacă ţinem seama de faptul că în polineziană „Răni” nu înseamnă numai „cer”, ci simbolizează şi patria originară (regatul muntos al „regelui-soare” Kon-Tiki), problema ciudatei denumiri se clarifică. Insula Paştelui este într-adevăr avanpostul Polineziei spre America de Sud, un adevărat „ochi” care „priveşte” pentru eternitate spre Perú. Este însă izbitor faptul că localitatea de pe coasta peruană care se găseşte situată exact în faţa Insulei Paştelui (şi paralel cu vechiul oraş ruinat al lui Kon-Tiki din munţii Anzi) are denumirea veche de „Mata-Rani” („Ochiul cerului”).

Odiseea „oamenilor albi cu părul roşu” nu s-a terminat însă prin masacrarea grupului pascuan. O parte dintre ei părăsiseră anterior Insula Paştelui, îndreptându-se spre Polinezia. Au descoperit şi colonizat succesiv insulele Pitcairn, Morotiri, Rapa Iti, Raivaevae şi Marchize, după cum dovedesc marile statui de piatră, terasele, fortăreţele, sculpturile şi templele Soarelui descoperite de expediţia Heyerdahl. Osemintele „urechilor-lungi” au fost găsite în Rapa Iti şi Raivaevae; oameni cu pielea albă şi părul roşu au fost întâlniţi în toate aceste insule de expediţiile căpitanilor Cook şi Tasman (urmaşii lor putând fi văzuţi şi astăzi în insulele Marchize). Tradiţiile orale polineziene susţin că strămoşii acestui popor au fost albi cu bărbi şi plete roşii, veniţi în corăbii mari cu pânze sub conducerea regelui-soare Kon-Tiki. Legendele spun că marile plute din lemn de balsa şi corăbiile cu pânze soseau dinspre Pura, „Partea de cer de unde răsare soarele” (deci Estul) şi erau denumite „Rongo-Rongo”, după numele unui erou legendar alb şi blond: Rongo („Fiul Soarelui”).

Căpitanul Cook scria că polinezienii îl considerau compatriotul lor Rongo, întors acasă după o lungă călătorie, şi observa că, fapt remarcabil, în Egipt, Perú, Insula Paştelui şi Polinezia, zeul Soare era cunoscut sub acelaşi nume – „Ra” – fiind cea mai importantă divinitate din Panteonul popoarelor respective.

Se poate constata deci că Viracochas au emigrat de la est la vest, din Perú până în arhipelagul Tahiti, dând naştere grupării etnice polineziene cu pielea de culoare deschisă şi trăsături europene, numiţi de Cook, pentru perfecţiunea lor fizică, „elenii mărilor australe”. Majoritatea lor au fost însă masacraţi de invaziile valurilor de indieni sud-americani veniţi în urma lor din Perú, dar mai ales din cauza migraţiunilor inverse (vest-est) ale populaţiilor melaneziene războinice (negroid-australide), care au dat naştere grupării polineziene cu pielea brună, părul negru şi creţ, feţe late cu nasuri turtite şi buze groase.

Viracochas au plecat din Polinezia în largul Pacificului, minaţi de o nepotolită sete de explorare sau poate urmând un traseu precis şi bine determinat. Totuşi, ultimele lor urme se opresc în Tahiti. În nicio altă insulă din Oceania nu au mai fost descoperite dovezi ale prezenţei lor şi cercetările au demonstrat că nu au ajuns în Australia, Noua Zeelandă sau Indonezia. Unde să fi dispărut oare aceşti demni precursori ai căpitanului Cook? Nu cumva departe în nordul Pacificului? Să fi fost ei, oare, strămoşii ciudatei populaţii albe Aino din insula japoneză Hokkaidō?

„*Ainos*: ciudată populaţie albă din insula japoneză Hokkaidō. Grupare etnică stranie prezentând evidente caractere somatice europene: înălţimea medie de 2 m, prognatismul, pilozitatea şi pigmentaţia rasei albe” (*Grand Larousse*, 1980). În general acesta este maximum de informaţii care se pot afla din manuale sau chiar din multe

studii de specialitate asupra acestui popor „miniatural” (aproximativ 50.000 de oameni în 1978) care a supravieţuit de-a lungul mileniilor în mijlocul Asiei, la 20.000 km distanţă de cele mai apropiate populaţii albe. Puţini ştiu însă că grupa sangvină a populaţiei Aino este diferită de cele obişnuite, neputând fi întâlnită la alte popoare. Ainos şi-au păstrat nu numai limba, obiceiurile, cultura şi modul de viaţă, dar şi caracteristicile rasiale, fapt inexplicabil dacă ne amintim că erau plasaţi între două state puternice: Japonia şi China. Nimeni nu a reuşit să afle când şi de unde au apărut strămoşii populaţiei Aino în Asia, specialiştii fiind însă de acord că este improbabil, ca dintre miliardele de oameni aparţinând tipului rasial mongolid, să apară „întâmplător” câteva zeci de mii având caracterele biologice şi genetice ale rasei albe. Legendele lor afirmă că, într-un trecut foarte îndepărtat, „viteazul şi înţeleptul zeu Okikurumi-Kamui a aterizat în nordul insulei Hokkaidō. Nava sa metalică sclipitoare era argintie ziua şi roşie în timpul nopţii, producând un zgomot ca de tunet atunci când se înălţa spre cer. El a stat câteva anotimpuri printre oameni învăţându-i agricultura, meşteşugurile, arta şi înţelepciunea”, le-a dat un cod de legi morale şi sociale, după care „s-a înălţat cu nava spre stele, dispărând pentru totdeauna”. Oare ce i-a determinat pe Ainos să „născocească” povestea unei nave metalice care zbura cu zgomot şi îşi schimba culoarea? De unde ştiau că este posibil zborul „spre stele”?

Ainos – probabil urmaşi ai ciudatului popor alb sud-american viracochas – nu sunt însă decât un grup etnic mai ciudat, apartenenţa lor la una din principalele rase terestre (cea europidă) fiind incontestabilă, în pofida problemelor legate de grupa lor sangvină.

Cu totul alta este însă situaţia triburilor Dropa şi Ham care trăiesc în munţii Baian Kara Ulla din Tibet. Datorită caracterelor somatice, genetice şi rasiale profund

deosebite, aceşti omuleţi stranii nu pot fi încadraţi în nicio rasă terestră. Actualele triburi Dropa şi Ham sunt compuse din aproape 3.000 de oameni, a căror statură nu depăşeşte 1, 20 m. Sunt fiinţe slabe, fragile, cu oasele delicate şi subţiri, cu orbitele foarte mari şi capacitatea cutiei craniene superioară cu 100 cm³ mediei rasei *Homo Sapiens*. Analiza sangvină a relevat că grupa lor de sânge este unică în lume, iar în cursul examenelor medicale s-a putut constata că au un puls situat sub limita normală. Ciudaţii omuleţi tibetani au fost descoperiţi în 1935, dar. din cauza războaielor care bântuiau regiunea, prima expediţie arheologică şi antropologică chineză a ajuns la faţa locului de-abia în 1950, în afară de studiul propriu-zis al membrilor celor două triburi (astăzi vânători şi păstori), cercetătorii chinezi au avut şansa unică de a descoperi numeroase dovezi în sprijinul ipotezei că aceste populaţii nu ar avea originea terestră. Astfel, la câţiva kilometri de satele celor două triburi, există câteva grote mari. considerate sacre şi în care nu a mai intrat niciun om de sute de generaţii. Arheologii chinezi au găsit în aceste grote sute de schelete ale unor fiinţe humanoide care nu depăşeau 1 m înălţime, având în schimb cranii uriaşe cu capacitatea de 2.500 cm³. Vârsta lor a fost estimată prin metoda C-14 la circa 12.000 de ani. Din aceeaşi perioadă datează şi desenele care acoperă pereţii grotelor şi redau cu precizie poziţia Soarelui, Lunii şi a câtorva zeci de stele în perioada respectivă, precum şi o frescă reprezentând o escadrilă de mici nave aeriene, apropiindu-se în zbor oblic de munţii tereştri. Surpriza cea mare a venit însă atunci când doi dintre membrii expediţiei au dezgropat din grota cea mai mare un ciudat disc asemănător celor de pick-up, dar executat din piatră dură. După 2 luni de cercetări febrile au fost descoperite în total 716 discuri identice cu primul, splendid executate şi finisate. Ele au fost duse la Beijing pentru analize şi astfel s-a putut constata că erau

cu totul altceva decât nişte simple obiecte de piatră executate în paleolitic. În realitate era vorba de adevărate discuri electromagnetice conţinând 40% cobalt şi 8% aluminiu; puse în contact cu o sursă de energie electrică, ele intrau imediat într-o vibraţie puternică şi ritmică. Iată deci realizările oamenilor epocii de piatră cu mai bine de 12.000 de ani înainte ca Marea Britanie să producă primele discuri pentru memoria magnetică a calculatoarelor, executate dintr-un aliaj conţinând 42% cobalt, 12% titan sau wolfram şi 46% aluminiu sau oţeluri speciale… Şi aceasta nu era totul: cercetătorii chinezi au observat că toate cele 716 discuri aveau gravate foarte fin pe ambele suprafeţe semnele unei scrieri necunoscute, pornind în spirale de la un orificiu central până la margine. Profesorul chinez Tsum-Umnui a muncit mai bine de 20 de ani (împreună cu 4 colaboratori lingvişti şi o echipă de fizicieni) înainte de a reuşi remarcabila performanţă de a traduce textele de pe toate discurile (fapt cu totul ieşit din comun, căci această scriere nu are nici cea mai mică similitudine cu celelalte limbi terestre vii sau moarte). Rezultatul traducerii era atât de incredibil, încât au trecut 3 ani de verificări până ce Academia de Preistorie din Beijing a autorizat publicarea lucrării arheologului Tsum-Umnui, apărută sub titlul *Inscripţii spiraloide relatând sosirea de nave spaţiale care, după textul gravat pe discuri, ar fi avut loc acum 12.000 de ani*”. Studiul subliniază faptul că textele descifrate se referă la strămoşii actualelor triburi Dropa şi Ham, afirmând căci erau reprezentanţii unei civilizaţii extraterestre, care au fost nevoiţi să rămână pe Terra decăzând de-a lungul timpului nu numai ca nivel de civilizaţie, dar şi fiziologic.

O parte din texte se referă la populaţia Ham, care şi-a pierdut navele aeriene proprii, accidentate ireparabil în urma aterizării pe terenul montan, şi a fost nevoită să rămână pe Terra căci, după cum afirmă cu regret textul,

„nu a mai putut să le repare sau să construiască altele”. Iată un fragment dintr-un disc ce relatează despre aterizarea nefericită: „Pe Stânca Roşie din Defileul Şerpilor, navele noastre n-au putut asoliza şi s-au lovit de stâncile din jur, distrugându-şi rebordurile”. Majoritatea textelor povestesc însă despre frecventele şi sângeroasele ciocniri ale „pământenilor” cu războinicii Dropa, lupte soldate cu pierderi grele pentru triburile tibetane terestre, dar terminate printr-o pace impusă de necesitate: „Dropa au coborât din nori în navele lor aeriene. Şi de 10 ori până la răsăritul Soarelui, bărbaţii, femeile şi copiii s-au ascuns în peşteri. Până când, în sfârşit, au înţeles semnalele care spuneau că de această dată Dropa veniseră cu intenţii paşnice şi îi chemau să-i ajute, căci navele lor se stricaseră”. Un disc atestă că navele populaţiei Dropa au fost avariate în cursul ultimei aterizări, astfel că ei au fost obligaţi să rămână definitiv pe Terra, ca şi populaţia Ham, ulterior. Descoperirea unor fragmente de metal pe fundul unei gropi dintr-o peşteră sacră a constituit ultima surpriză, dar nu şi cea mai mică: teoretic, metalul a apărut în Tibet de-abia în era noastră, or, gradul de eroziune al bucăţilor de metal certifică o vechime de peste 12.000 de ani. Prea puţine informaţii despre aceste descoperiri (publicate de revistele „*Science et Vie*”, „*Nature*” *şi* „*Science Digest*”) au ajuns la cunoştinţa publicului până acum. Fapt explicabil, dacă nu şi admisibil: a recunoaşte existenţa unor civilizaţii cosmice acum 12.000 de ani înseamnă a admite implicit că ele erau mult mai avansate decât cea terestră de astăzi, ceea ce este foarte dificil, chiar dacă nu din punct de vedere logic, ci doar emoţional.

În majoritatea legendelor şi documentelor provenind de la toate popoarele străvechi, apar cu o regularitate obsedantă uriaşii albi cu plete şi bărbi blonde sau roşcate, cunoscuţi sub diverse nume („Fiii Cerului, Soarelui, Aurorei, Tunetului”, Wanii, Viracochas), toate invariabil

legate de cosmos, considerat mai mult spaţiul învecinat Terrei decât un tabu religios. Legendele sunt categorice: toţi uriaşii veneau din cer şi s-au reîntors acolo, după ce au lăsat cunoştinţe vitale pentru supravieţuirea şi evoluţia omenirii, aflată pe atunci în stadiul copilăriei; de la obţinerea focului şi prelucrarea metalelor, până la astronomie, arhitectură, matematică, geografie şi medicină. Desigur, toate aceste legende au fost tratate cu ironie sau indiferenţă. Dar erau ele oare numai fantezie?

Opinia publică nu cunoaşte decât foarte puţine din descoperirile care tind să treacă unele „fantezii" din domeniul ficţiunii, în cel al realităţii obiective, în ultimii 100 de ani au fost descoperite atâtea schelete şi mumii ale unor rase umane foarte diferite de cele actuale, încât arheologii s-au văzut obligaţi să admită că ele nu sunt doar nişte accidente genetice. Există dovezi certe ale apariţiei, cu 40.000 de ani în urmă, a unei rase de oameni cu caractere europide, având înălţimea cuprinsă între 2 şi 3 m şi capacitatea cutiei craniene de 1.800 – 1.900 cm^3. Revistele „*Science et* Vie" şi „Stern" au publicat în 1982 o serie de articole ştiinţifice însoţite de fotografiile unor dovezi paleontologice remarcabile.

Astfel, la începutul anului 1982 au fost descoperite într-o veche necropolă de lângă oraşul vest-german Soest (landul Westphalia) aproape 1.000 de schelete cu înălţimea medie de 2 m, precum şi mormântul unui conducător militar, al cărui schelet măsoară 2,30 m. În 1976 fuseseră descoperite în Flandra 2 schelete vechi de peste 30.000 de ani: unul aparţinând unui bărbat înalt de 2,47 m, iar celălalt, unei femei, cu înălţimea de 2,38 m. Mumia faraonului Ramses al II-lea, expusă la Muzeul Naţional din Cairo, măsura aproape 2 m, iar în 1970 a fost descoperită în Africa Centrală o necropolă veche de 20.000 de ani, conţinând 60 de schelete ale unor bărbaţi înalţi de 2,85 m. Nici continentul american nu a fost ocolit de asemenea

surprize, deşi se ştie că amerindienii – rasă de tip mongolid – aveau înălţimea medie de 1,55 m. Astfel în 1895, un grup de mineri au găsit în statul California rămăşiţele mumificate ale unei femei cu înălţimea de 2,03 m, iar în 1898, cercetătorii antropologi de la Universitatea Harvard au descoperit în aceeaşi zonă un alt schelet de femeie, cu înălţimea de 2,38 m. În 1876 şi 1912 au fost găsite (în statele North Carolina şi respectiv Wisconsin) câteva zeci de schelete cu înălţimea de 2,40 m, iar în 1930 a fost descoperită în nordul Mexicului o necropolă străveche, conţinând sute de morminte ale unei populaţii cu înălţimea medie de 2,44 m. În august 1982, o echipă de arheologi a descoperit pe teritoriul Uniunii Sovietice un schelet de femeie, vechi de peste 3.500 de ani. Expus la Muzeul Ermitaj din Leningrad, scheletul are înălţimea de 2,65 m.

Aceste descoperiri senzaţionale au pălit însă atunci când au fost găsite urmele unor humanoizi total diferiţi de rasele umane. Revista mexicană *„Lunés de Excelsior"* publica, în octombrie 1976, un amplu reportaj însoţit de câteva fotografii ale unei descoperiri ciudate: scheletul unei fiinţe humanoide necunoscute, găsit de Romero Valencia într-o carieră de piatră din apropierea capitalei mexicane. Acest schelet are înălţimea relativ mică, omoplaţi netezi, coloana vertebrală lipsită de coaste şi apofize dorsale, precum şi unele cioturi care par să fi fost braţe, toate străbătute de numeroase orificii şi canale ce conţineau probabil venele şi sistemul nervos. Craniul este rotund, oarecum asemănător cu cel al unui câine, dar nu are orbite, ci doar un fel de „trompă" osoasă. Directorul Muzeului Antropologic din Ciudad de México a refuzat să dea amănunte sau să se pronunţe definitiv, dar specialiştii francezi şi americani sunt de părere că această fiinţă nu era de origine terestră.

În secolul al XIX-lea, antropologul francez Eugene

Dubois a descoperit în Jawa rămăşiţele unui ciudat pitecantrop: 2 molari, o calotă craniană şi un femur, care prezintă o serie de protuberanţe osoase asemănătoare cu nişte apofize, identice ca formă şi egal distanţate. Explicaţia oficială a acestor hipertrofii a fost: fie reumatismul, fie leziunile mecanice (adică fracturile). Dar este admisibil ca omul-maimuţă din pliocenul *tropical*, care trăia 30 – 40 de ani, să fi suferit de reumatism? Cât despre leziunile mecanice, ce os ar fi putut suporta oare atâtea fracturi consecutiv-alăturate, sudându-se la loc de fiecare dată? Pe fostul teritoriu sumerian, la Shanidar. s-a descoperit un schelet de copil cu o vechime de aproape 45.000 de ani, prezentând indicii clare de iradiere cu izotopi de plumb şi cobalt, după cum scria revista „Life" în 1968. În 1975, Erich von Däniken a prezentat, în filmul său documentar *Amintiri despre viitor*, o variantă modernă a poveştii lui Mark Twain, *Un yankeu la curtea regelui Arthur*: la Muzeul de Paleontologie din Moscova se află celebra enigmă din Iakuţia – un craniu de bivol sălbatic cu o vechime de câteva mii de ani, ce are între arcade o gaură mică, perfect rotundă, prin care nu poate încăpea decât un glonte de calibrul 9 mm. Cine folosea carabine WINCHESTER în paleolitic?

Paleontologia nu a putut găsi o explicaţie rezonabilă pentru aceste enigme. După cum constatau şi cercetătorii francezi în revista „*Science et Vie*" (1975), evoluţia este prezentată ca un proces continuu şi puţini amintesc despre nenumăratele eşecuri, marile discontinuităţi dintre specii şi salturile calitative inexplicabile ale omului. Adevărul este că momentele-cheie din istoria umanităţii, cum ar fi clipa în care primul om nu a mai aruncat piatra pe care o folosise, ci a păstrat-o ca unealtă, clipa în care a început să producă focul lovind două pietre, când a scos primul sunet articulat şi a descoperit solidaritatea de grup aruncându-se în ajutorul altui semen, atacat de un animal, toate aceste

momente marcante în procesul de umanizare rămân un mister, atât prin motivele care le-au determinat, cât şi prin modul sau timpul în care s-au produs. Specia umană are meritul incontestabil de a fi perseverat neabătută pe calea evoluţiei, în ultimii 30.000 de ani. Dar, ce s-a întâmplat mai înainte? Ce motiv a determinat maimuţele *Ramapithecus* să pornească pe acest drum?

Omul este cea mai evoluată specie terestră *astăzi* după preistoria şi istoria sa atât de zbuciumată, însă el nu era în niciun caz o specie cu mari şanse de evoluţie acum 400.000 de ani (la dispariţia lui *Homo Erectus*) chiar dacă avea în urma sa 15 milioane de ani de evoluţie. Atunci, de ce tocmai HOMO? Erich von Däniken scria în 1969:

„Într-un trecut foarte îndepărtat, greu de precizat în timp, o navă spaţială străină descoperă planeta noastră. Echipajul stabileşte că Pământul întruneşte toate condiţiile pentru geneza unor fiinţe dotate cu inteligenţă. Fireşte „omul” acelor vremuri nu era încă *Homo Sapiens*, ci altceva... Astronauţii străini fecundează artificial unele exemplare feminine din această specie, le cufundă – după cum spun străvechile legende – într-un somn adânc şi se reîntorc spre locurile de unde au venit. Repetă experienţa înnobilării de câteva ori (revenind de-a lungul timpului – n.a.), până când realizează, în fine, o fiinţă înzestrată cu suficientă inteligenţă spre a-i putea împărtăşi normele vieţii sociale. Pentru a evita pericolul unei involuţii, dat fiind că omul nu depăşise încă starea de sălbăticie şi ar fi putut să se împerecheze cu animalele (afirmaţia nu este extravagantă căci se referă evident la rasele de *Homo* străvechi, de până la *Homo Erectus* – n.a.), astronauţii nimicesc exemplarele mai puţin reuşite sau le iau cu ei pentru a popula alte continente (cazul probabil al speciei *Homo Neanderthalensis* – n.a.). Astfel iau naştere primele comunităţi umane şi apar primele manifestări de îndemânare în muncă. «Zeii» – se arată mai departe

interesaţi în transmiterea cunoştinţelor lor. Îşi ocrotesc învăţăceii, se arată dornici să-i apere de primejdii şi doresc să obţină – fie şi cu forţa – o dezvoltare pozitivă a colectivităţii umane. Progeniturile nereuşite sunt lichidate (sau lăsate în voia întâmplării, ceea ce, în majoritatea cazurilor, ducea la dispariţie – câte specii n-au pierit în cursul milioanelor de ani, unele chiar în culmea dezvoltării lor? – n.a.). urmărindu-se în schimb ca ceilalţi (cazul probabil al rasei Cro-Magnon – n.a.) să beneficieze de condiţiile propice unei societăţi capabile să se dezvolte”. În timp, va urma transmiterea unor inestimabile cunoştinţe ale acestor vizitatori pământenilor, care îi vor trata cu nemărginit respect, păstrându-le cu recunoştinţă amintirea timp de multe generaţii. Dar străinii nu au mai revenit şi specia umană şi-a urmat singură evoluţia. Au izbucnit războaie nesfârşite, îmbinându-se ca ochiurile unei plase în istorie, cetăţile s-au ruinat, multe cunoştinţe s-au pierdut, pentru a fi redescoperite mai târziu, s-au succedat generaţii deosebite, au înflorit şi au dispărut civilizaţii…

În momentul apariţiei acestei ipoteze s-a iscat „din senin” o adevărată furtună de proteste grăitoare prin diversitatea lor:

1. Ipoteza paleoastronautică deranjează autorităţile religioase şi contrazice teoriile ştiinţifice în vigoare. Acceptarea ei înseamnă nu atât modificarea manualelor şcolare, cât schimbarea întregului mod de a privi istoria, revizuirea tuturor cunoştinţelor noastre despre trecutul umanităţii până în urmă cu 2 milenii.

2. Aceasta ipoteză este prea radicală şi aici intervin probleme mai serioase decât opoziţia unor oameni de ştiinţă conservatori: multe din motivele conflictelor s-ar fi prăbuşit dacă umanitatea ar fi constatat că se trage cam din aceeaşi rasă, că acum 30.000 de ani nici nu existau de fapt rase în accepţiunea actuală a cuvântului, că fiinţele care au intervenit, poate, în evoluţia omului le-au dat

tuturor aceeaşi şansă de dezvoltare, lăsându-le aceleaşi cunoştinţe.

3. În sfârşit, judecând prin analogie, s-a prezentat următoarea situaţie: presupunând că nişte astronauţi tereştri ar descoperi pe o planetă din Univers fiinţe inteligente aflate pe o treaptă de dezvoltare inferioară nouă, ar interveni ei oare în procesul (biologic sau istoric) de evoluţie al acestor fiinţe? Ar distruge ei pe cele a căror evoluţie ar fi considerată prea înceată, pentru a le favoriza pe celelalte? Ar realiza ei oare fecundarea şi hibridarea în grupul unor fiinţe înzestrate cu raţiune („presupunând că ar rezolva problema incompatibilităţii genetice")?

Problema intervenţiilor de inginerie genetică a depăşit stadiul explorărilor de ordin teoretic: în 1982, prof. dr. ML Cline a efectuat prima operaţie de acest gen, obţinând rezultate care au depăşit cele mai optimiste aşteptări. Desigur, este încă lungă calea ce urmează a fi străbătută pentru a conferi acestui fel de chirurgie atributele unei tehnici de corectare a unor anomalii genetice sau funcţionale rezultate ca urmare a unor afecţiuni patologice dobândite după naştere (în cazul omului) sau de sporire a eficienţei economice (în cazul plantelor şi animalelor).

În orice caz, însă, asemenea tehnici nu sunt admisibile ca intervenţii forţate asupra unor fiinţe inteligente, acţiuni ce ar veni într-o flagrantă contradicţie cu principiile umanitare unanim recunoscute. Sunt însă cercetători care, pornind de la hiatusurile existente în evoluţia umană (până în prezent inexplicabile), nu exclud posibilitatea unor asemenea intervenţii asupra unor fiinţe neinteligente terestre, cu scopul de a le favoriza evoluţia spre raţiune, ipoteză care ar implica însă intervenţia unor fiinţe străine de planeta noastră înzestrate cu o raţionalitate superioară. Alţi autori susţin însă că „saltul spre raţiune" a fost determinat de un accident genetic, sau

o suită de mutaţii genetice induse de modificări survenite în radioactivitatea terestră, de influenţa unor factori cosmici sau, pur şi simplu, de „legile hazardului”.

În sfârşit, o altă categorie de oameni de ştiinţă susţin că „natura nu face salturi”, că evoluţia hominidelor s-a desfăşurat normal şi că „golurile” constatate în această evoluţie sunt explicabile prin lipsa unor informaţii concludente pentru perioadele respective, informaţii ce vor fi probabil completate odată cu progresele înregistrate de ştiinţă.

Nu ne rămâne decât să aşteptăm ca cercetări ştiinţifice serioase, eliberate de orice prejudecată, să valideze una dintre aceste ipoteze sau să elaboreze o alta, plauzibilă şi verificabilă în acest domeniu, atât de enigmatic şi controversat.

ARTĂ RUPESTRĂ FUTURISTĂ

Arta este un act specific uman, demonstrând – indiscutabil – superioritatea omului, singura fiinţă de pe Terra care a reuşit să se ridice la nivelul gândirii abstracte, dezvoltându-şi astfel nu numai inteligenţa, dar şi imaginaţia. Aceasta a dus în final la actul creativ, ale cărui produse nu sunt expresia unei necesităţi fiziologice, ci se conformează nevoilor psihologice şi afective, care nu sunt însă mai puţin importante, deoarece simţul artistic joacă un rol esenţial în evoluţia omului, determinând sau influenţând o serie de elemente principale ale specificului uman.

Majoritatea creaţiilor de artă descoperite până astăzi au vechimea de până la 35 – 40.000 de ani, apărând odată cu specia *Homo Sapiens Fossilis*.

Începuturile au fost modeste:

— Reprezentări animaliere naturaliste gravate pe oase, coarne, plăci de calcar sau argilă; pictate cu oxizi

minerali şi săpate cu obiecte ascuţite (silexuri, coarne) pe pereţii şi plafoanele peşterilor sau pe stâncile din defileurile şi platourile montane;

— Mici statuete şi figurine, la început modelate din argilă, apoi sculptate în os, fildeş, lemn şi piatră, sau chiar sculpturi în pereţii de calcar ai unor grote sau pe stânci.

Sursa de inspiraţie a strămoşilor noştri a fost, în mod firesc, propria lor luptă pentru existenţă. Animalele erau reprezentate cu un deosebit simţ al mişcării şi proporţiilor, fugind, hrănindu-se, luptând, murind, uneori vânate de către om, niciodată însă în poziţie statică sau dormind. În Europa predomină siluetele de cai, reni, mamuţi, urşi sau rinoceri lânoşi, dar animalul favorit rămâne bizonul, în timp ce leii, mistreţii şi caprele apar doar incidental, în zone geografice reduse. În Africa erau preferaţi struţii, antilopele, girafele, rinocerii şi elefanţii africani, foarte rar felinele, în timp ce în America de Nord predomină bizonul, iar în America Centrală şi de Sud sunt reprezentaţi mai ales jaguarul, şarpele şi maimuţa. Peste tot însă păsările, peştii, insectele şi plantele apar numai în mod cu totul excepţional.

Splendide picturi şi gravuri preistorice au fost descoperite în peşterile şi platourile montane de la:

— Altamira, Terruel, Isturitz (Munţii Cantabrici – Spania)

— Port-de-Gaume, Tue d'Audoubert, Lascaux, La Madeleine, Pèche-Merle, Combarelle, La Baume, Ladrone, Les Trois Frères, Marsoulas, Gargas, Le Portel, Cap Blanc, Rouffignac, Niaux (peşteri situate în văile râurilor Dordogne şi Garonne, din sudul Franţei, precum şi în Pirineii francezi)

— Hoggar, Tassili N'Ajjer, Tamanrasset (Sahara de Nord – Algeria)

— Taji Natal, Brandberg (Africa de Sud)

— Kori Taguei (masivul Air – Nigeria)

Mii de picturi rupestre au fost găsite în Orientul Apropiat şi Mijlociu, Urali, Mongolia, Australia, Siberia, Scandinavia, Perú, Mexic, Guatemala, S.U.A., Italia, Turcia, Elveţia şi România (Oltenia, Dobrogea, Moldova). Evident, aceste manifestări nu au avut un scop artistic în sensul înţeles astăzi. În volumul *Quatre siècles d'art pariétal*; *Les cavernes décorées* (Montignac, 1952) celebrul specialist francez, abatele H. Breuil, a lansat principala teorie interpretativă, larg cunoscută şi acceptată astăzi: omul paleolitic reprezenta animalele pe care urma să le vâneze, străpungându-le apoi cu săgeţi şi lănci pentru a avea succes la vânătoare, după cum reda grafic şi animalele de pradă, în credinţa că va fi astfel apărat de ele. A doua teorie (mai complexă şi relativ diferită de a lui Breuil) aparţine celui mai mare specialist contemporan, profesorul francez A. Leroi-Gourhan (de la Collège de France), fiind enunţată şi argumentată detaliat în monumentala sa lucrare *La Préhistoire de l'Art Occidental* (Paris, 1965). Gourhan a fost totodată primul cercetător care a atras atenţia asupra poziţiei topografice speciale a tuturor acestor fresce (aşezate în locuri favorabile conservării lor), ceea ce dovedeşte nu numai importanţa deosebită ce li se acorda, dar şi dorinţa ca ele să reziste timpului. Teoria clasică susţine că aceste picturi erau destinate dansurilor rituale şi ceremoniilor de iniţiere, având deci o motivaţie magico-religioasă: „legătura dintre om şi animale pe care, desenându-le, artistul credea că le însufleţeşte, devenind astfel fraţi" (fapt argumentat prin numeroasele reprezentări de animale cu expresie umană şi figuri mixte om-animal). Noua teorie a profesorului Leroi-Gourhan susţine însă că figurile mixte constituie mai curând simboluri decât oameni mascaţi şi că arta paleolitică este legată în primul rând de diviziunea speciilor în cupluri de sexe, reprezentarea lor simbolică fiind prima încercare a oamenilor de a înţelege organizarea lumii vii. Această

îndrăzneaţă teorie argumentează că simbolurile sexului masculin ar fi combinaţia cal-semne alungite-săgeţi, iar ale celui feminin triada bizon-semne pline-răni, dar nu exclude complet nici posibilitatea existenţei unor motivaţii religioase sau mitologice arhaice.

Indiferent însă de motivul ce le-a determinat apariţia, multe din aceste picturi sunt de o tulburătoare perfecţiune artistică. După ce a vizitat Altamira şi Lascaux, Picasso declara: „Aceştia erau adevăraţi maeştri şi puteau să ne înveţe multe!” (afirmaţia referindu-se în primul rând la concepţia modernă în care erau executate picturile). Nu departe de aceste două grote se află peştera Marsoulas, unde se pot vedea un cal policrom şi un bizon, lungi de peste doi metri, picturi ce uimesc prin vigoarea tuşei, perfecţiunea atitudinilor şi vizibila siguranţă a trăsăturilor, nemaiîntâlnite până la Renaştere. Cele mai remarcabile picturi rupestre animaliere se află însă pe platoul stâncos al Hoggar-ului, la Im Habeter, Haut Mertoutek sau Hoggar (Algeria) şi Fezzan (Libia), unde influenţa certă şi inexplicabilă a artiştilor de la Altamira şi Lascaux este incontestabilă. Exactitatea reproducerii grafice a devenit aproape fotografică, stâncile însufleţindu-se parcă sub galopul antilopelor şi girafelor, salturile sprintene ale struţilor şi gazelelor, greoiul balans al elefanţilor, hipopotamilor şi rinocerilor, foşnind sub solzii aspri ai crocodililor. Oare ce artişti au creat aceste nepreţuite fresce, comparabile pentru timpul respectiv cu cele realizate de Michelangelo la Capela Sixtină?! în America de Sud, pe platoul arid de la Marcahuasi (Perú), aflat la altitudinea de 3 800 de metri, au fost descoperite stânci sculptate în formă de lei, cămile, struţi (deci animale care nu au trăit niciodată pe continentul american) şi chiar animale preistorice (ca, spre exemplu, gliptodonul), dispărute cu multe milioane de ani înaintea realizării sculpturilor. De altfel, încă din 1801 Alexander von

Humboldt descoperise în America Centrală, în munţii Encaramada, în savana de lângă oraşul Cuycara şi în selva dintre râurile Cassiquiare y Orinoco, stânci uriaşe numite de indieni „tepumereme” („stânci pictate”) pe vârfurile cărora, la înălţimi inaccesibile, sunt reprezentate animale (tigri, crocodili), stele, sori, precum şi multe desene indescifrabile, dintre care uncie par siluete umane. La începutul secolului XX a fost descoperită la Tiahuanaco o „poterie” pe care este reprezentat un toxodon – animal dispărut cu câteva milioane de ani înaintea apariţiei omului primitiv. În 1928, expediţia Doheny descoperea în nordul Statelor Unite, la ieşirea din faimosul Great Cannion, o vale laterală adâncă şi lipsită de viaţă, numită de indieni „Havasupai” („Pereţii pictaţi”). Impunătoarele faleze ce flanchează valea sunt literalmente acoperite cu petroglife vechi de peste 10.000 de ani, reprezentând oameni la vânătoare de mamuţi şi bizoni. În mijlocul lor, se află zeci de imagini tulburătoare: tyrannozauri, stegozauri, iguanodon! siluete desprinse parcă din albumele muzeelor de istoric naturală din Paris şi New York, după cum scria uimit cercetătorul american Charles Berlitz. Surpriza cea mare o constituie însă peretele de la ieşirea de nord a văii, pe care este reprodusă cu exactitate harta fluviului Amazon cu toţi afluenţii săi! Lângă oraşul mexican Acombaro au fost găsite numeroase statuete străvechi de lut, reprezentând cai, rinoceri, cămile şi dinozauri ai erei secundare (spre exemplu, brachiozauri) ...

În luna august 1932, o expediţie ştiinţifică a revenit din pustiul Koolbura situat în peninsula Cape York (stalul Queensland) anunţând descoperirea urmelor unei splendide civilizaţii aborigene, care înflorise acum mai bine de 6.000 de ani în extremul nord al Australiei, Conducătoarea expediţiei, Joséphine Flood, a refuzat să dea detalii asupra vestigiilor găsite (case, unelte, schelete), dar a declarat: „Picturile rupestre din zona

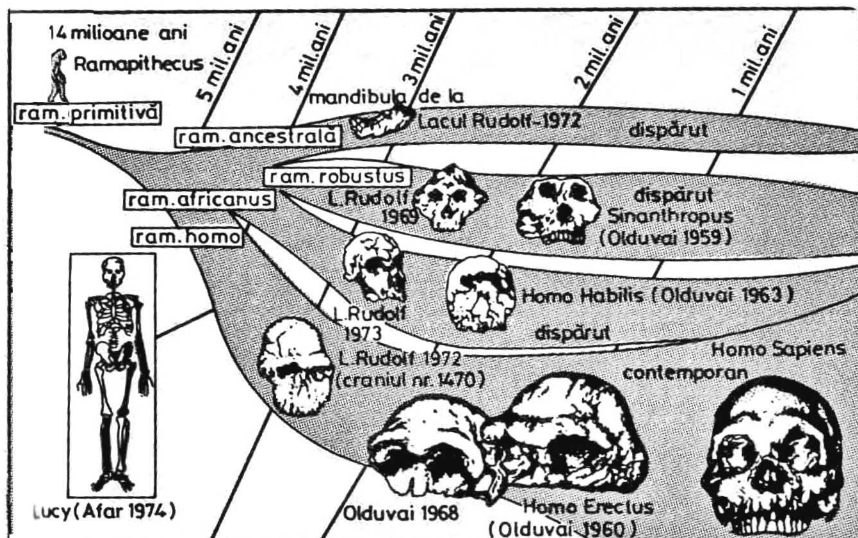
Koolbura sunt probabil cele mai interesante descoperite până acum în lume şi vor avea un ecou mondial. După aceste descoperiri, suntem obligaţi să rescriem preistoria Australiei”.

Elemente stranii şi inexplicabile apar în foarte multe picturi şi sculpturi rupestre, dar ele nu au primit încă o interpretare ştiinţifică satisfăcătoare. Un exemplu clasic îl constituie... spirala. Această figură geometrică (dificil de redat grafic) stă atât la baza microcosmosului (lanţurile acizilor ribonucleici şi dezoxiribonucleici AM şi ADN), cât şi la baza macrocosmosului (galaxiile şi nebuloasele, ca Pegasus, Calea Lactee şi respectiv Andromeda, având forme spiralate), fiind asociată în psihicul umanităţii, încă din noaptea timpurilor, cu conceptul de perfecţiune. Dar este oare posibil ca oamenii preistorici să fi cunoscut continua înlănţuire şi interdependenţă a spiralelor în Univers şi să le asocieze noţiunii de infinit, al cărui simbol îl constituie ele astăzi?!

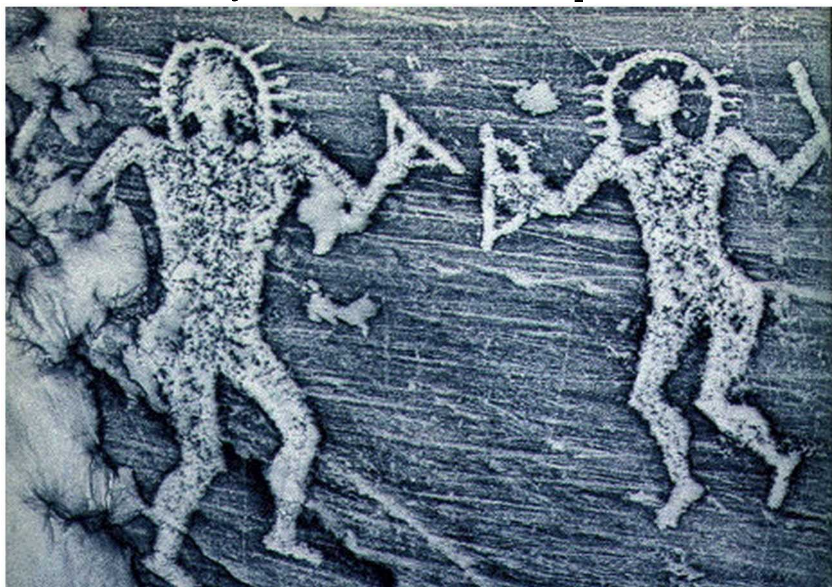
Reprezentări ale spiralelor apar încă din paleolitic şi mai ales din neolitic, deci din perioade de timp cuprinse între anii 12.000 şi 3.000 î.e.n. Astfel, în peştera Isturitz (Spania) apar spirale adâncite săpate în calcar, având o vechime de peste 12.000 de ani. În Japonia, ceramica culturii „Jomon”, găsită lângă altarul sfânt Izu, prezintă ca element decorativ principal spirala dublă (vechimea ei fiind apreciată la 12.000 de ani). În Kohistan (la Ghiol-Tepe), s-au găsit desene vechi de peste 6.000 de ani reprezentând spirale înlănţuite sau chiar în prelungire. La ceramica veche de 6.000 de ani găsită în România, Iugoslavia şi Bulgaria, spirala reprezintă elementul predominant. Atrag atenţia în special cunoscutele vase de la Cucuteni (România), care, cu spiralele lor albe pe fond roşu sau brun, reprezintă (prin deosebit de frumoasa lor realizare) unele dintre cele mai valoroase piese din lume, rămase din acea perioadă.

În neolitic, spirala s-a generalizat, devenind probabil un adevărat simbol al omului. Reprezentări ale ei apar la celţii din Irlanda şi Anglia, apoi în Scandinavia, Irak, Grecia, America de Sud şi Centrală (în special la mayaşi şi olmeci), în Polinezia, Mongolia, China, India şi Urali. Trecând prin paleolitic în neolitic, iar apoi în antichitate, ea va deveni un element principal al artei evului mediu (stilul gotic, spre exemplu) şi apoi al celei moderne, fără a se fi clarificat nici până astăzi ce i-a determinat apariţia. Natura nu oferă prea multe exemple de spirale, cele mai vizibile fiind poate vâltorile, şerpii sau tornadele, care nu prea îmbie la studiu artistic.

Spre deosebire de imaginile reprezentând animale sau elemente decorative şi simbolice (săgeţi, lănci, arcuri, spirale), siluetele umane sunt extrem de rare în arta paleolitică, iar atunci când apar totuşi sunt reprezentate cu o neaşteptată stângăcie. Uneori se întâlnesc siluete mixte om-animal, dar în general au fost descoperite forme filare constituite din linii şi puncte, cum sunt cele găsite în Garrone (Franţa) sau Oltenia şi Dobrogea (România). Însă la Im Habeter şi Hoggar abundă scenele de vânătoare în care bărbaţii sunt reprezentaţi alergând şi încordându-şi arcurile sau aruncând suliţele, precum şi scene de dans ritual, în care mişcările pline de graţie şi armonie, formele zvelte, uneori sinuoase ale dansatoarelor, având panaşe stranii pe cap, evocă mai mult un balet de curte decât o sărbătoare sălbatică din neolitic. Aceste desene cu o vechime de peste 6.000 de

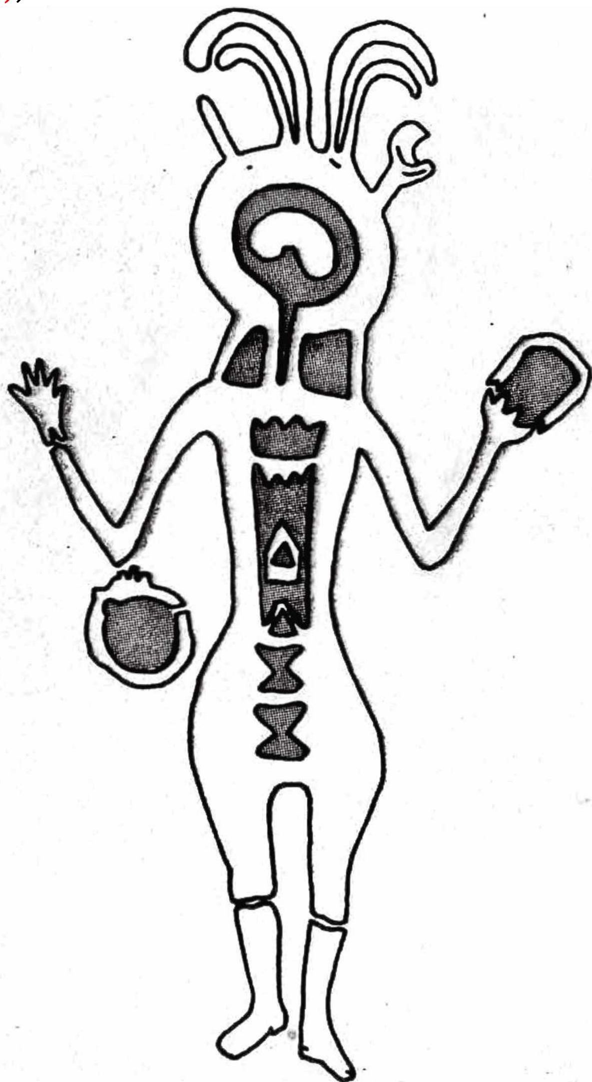

Schema evoluţiei omului, realizată pe calculator

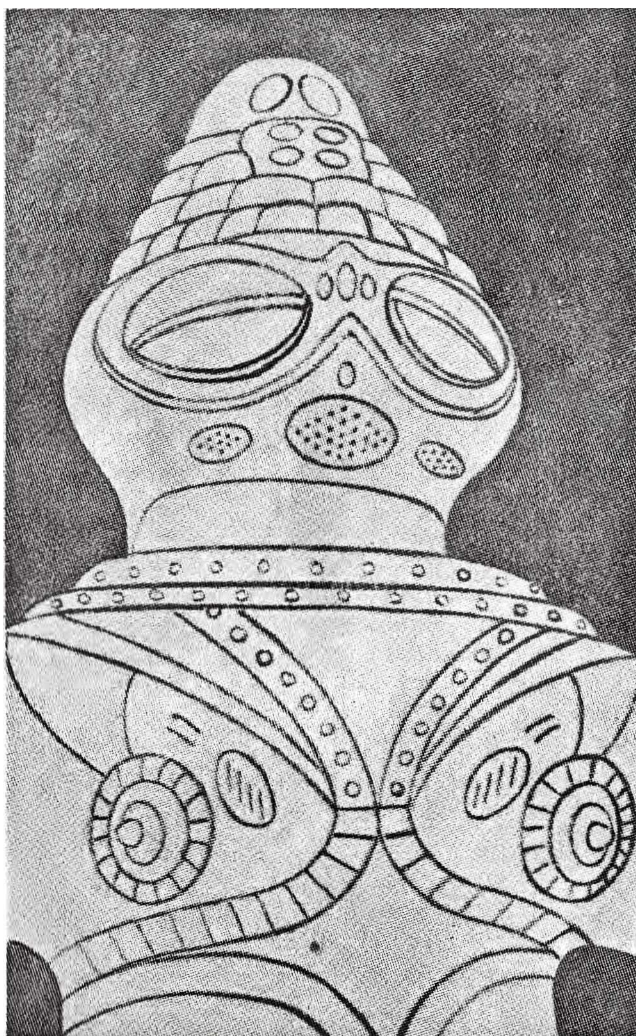

Pictură rupestră de la Val Camonica (Elveţia), veche de 56.000 de ani.

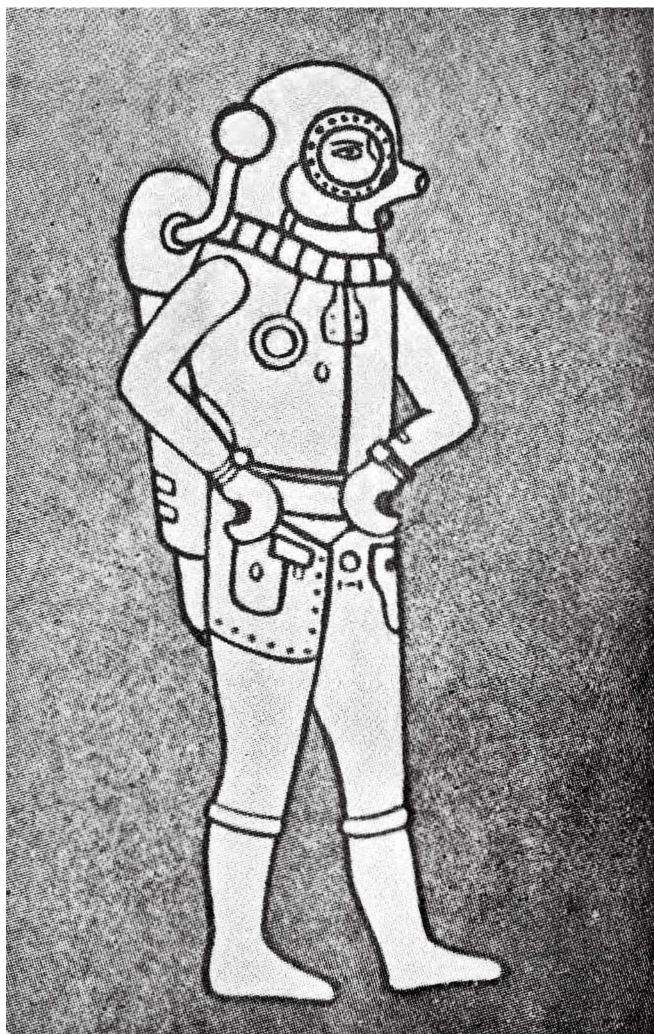
Pictură rupestră de la Kori Taguei (masivul Air-Nigeria), veche de 6 – 7.000 de ani

Statuetă Dogu din provincia Aomori (Japonia), veche de 4 – 5.000 de ani.

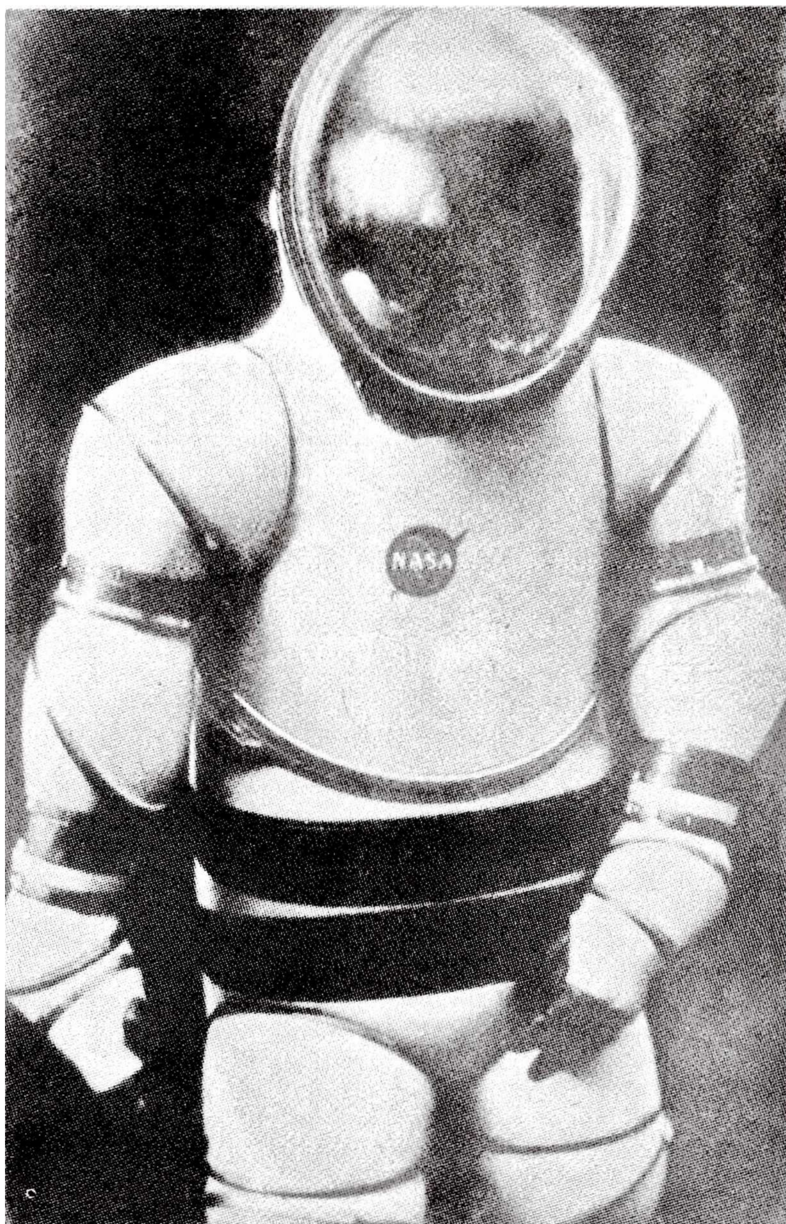

„Scafandrul” de pe basorelieful guatemalez, vechi de 4.000 de ani. Reconstituire

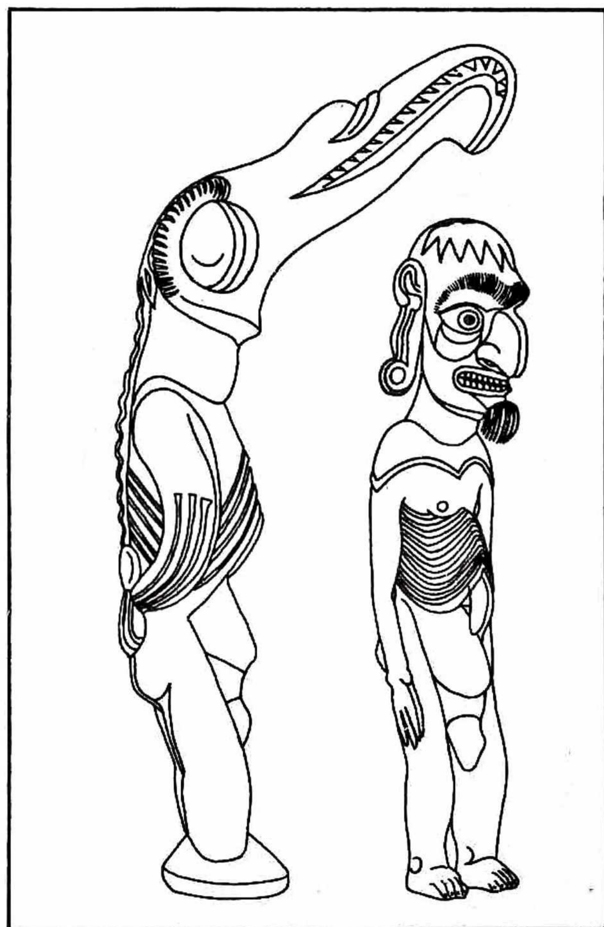
Tipuri de costume spaţiale realizate de N.A.S.A. În 1983.

Statuetele specifice Insulei Paştelui:
„Tangata Manu" („oamenii fregată") şi „Moai Kava

Kava" („urechile-lungi”).

ani prezintă toate caracteristicile stilului artistic egiptean, deşi asemenea fresce au apărut în Egipt la o dată ulterioară realizării celor hoggariene. Este interesant de remarcat faptul că în reprezentările grafice humanoide din Hoggar apar două populaţii bine diferenţiate: cea albă, mai puţin numeroasă, dar ocupând o poziţie privilegiată, şi cea neagră, găsindu-se într-o situaţie dependentă faţă de prima. Acest lucru este sugerat pregnant de una din fresce, în care personajul principal este o femeie albă în

faţa căreia dansează un grup de bărbaţi, unii negri, alţii având doar feţele acoperite cu măşti negre.

Elemente deosebit de interesante pot fi remarcate la celebra pictură murală „Doamna albă”, descoperită la Brandberg (Africa de Sud-Vest) într-o peşteră de pe aşa-numitul „Munte de foc” din deşertul Namib, pictură a cărei vechime pare să atingă între 3.000 şi 5.000 de ani. Se pot observa evidente contingenţe cu stilurile egiptean, cantabric, cretan şi hoggarian (cu care boşimanii au avut, se pare, contacte). Oamenii (albi şi negri) sunt redaţi numai din profil, înveşmântaţi sumar sau purtând doar podoabe şi arme, femeile sunt egal reprezentate cu bărbaţii şi se pot observa foarte bine amănuntele anatomice. Intervin însă şi o serie de elemente care nu îşi au locul într-o pictură neolitică. Figura centrală, o femeie albă, zveltă, mai înaltă decât însoţitorii ci, este îmbrăcată în pulover pe gât şi cu mâneci, pantaloni strâmţi, mănuşi, jartiere, ciorapi, pantofi şi are părul roşu prins într-o plasă cu diamante. Oare boşimanii citeau reviste de modă acum 5.000 de ani?! În spatele ei se află un bărbat alb care poartă cizme şi ţine în mână o vergea ciudată cu ţepi (identificată de H. Breuil cu cârja imperială egipteană). Dar el poartă o cască cu viziera prea complicată pentru a fi o simplă mască rituală (inutilă de altfel la o vânătoare). Prin contrast, ceilalţi bărbaţi şi femei (în marea majoritate negri) sunt goi, având doar podoabe şi arme specifice perioadei.

În desenele gravate de la Lussac-Poitou (Franţa) se pot deosebi oameni îmbrăcaţi în haine moderne (sacouri, pălării, şorturi) apreciate de Breuil ca „autentice şi inexplicabile”. Pentru că, într-adevăr, este greu de explicat de ce la ceremoniile magice sau la vânătorile din neolitic oamenii purtau o îmbrăcăminte asemănătoare cu cea actuală, iar în restul timpului se îmbrăcau în blănuri şi piei de animale! Asemănătoare sunt enigmele pe care le

suscită desenele descoperite pe platoul stâncos de la Tamanrasset (Sahara de Nord – Algeria), unde pot fi văzute siluete umane îmbrăcate în costume incomode şi groase, având căşti rotunde prevăzute cu câte două vizoare foarte mari, perfect circulare.

În multe fresce şi gravuri preistorice apar aspecte stranii (dacă ne putem exprima astfel despre opere de artă cu vechimea de până la 40.000 de ani): elemente tehnice inexplicabile, costume sau obiecte similare cu cele folosite de astronauţi şi aviatori. Să ne reamintim faptul că în pictura rupestră siluetele umane sunt redate stângaci, filiform, chiar cele mai reuşite fiind reprezentate numai din *profil*, Totuşi, pe toate continentele au fost descoperite reprezentări ale unor fiinţe umane îmbrăcate în haine greoaie şi având căşti ciudate (rotunde şi cu antene), siluete privite din *faţă* şi atingând înălţimea de 1 – 1,6 m. Arheologii le-au identificat la început cu animale, dar explicaţia nu a rezistat la comparaţia cu modul obişnuit de reprezentare a animalelor. Apoi s-a „descoperit” că erau „zei”. Dar noţiunea de „zeu” nu exista în epoca pietrei, în orice caz nu sub forma în care va apărea în antichitate sau evul mediu. Oamenii adorau animalele, focul, Soarele sau trăsnetul, dar în niciun caz nu concepeau încă forţele naturii sub reprezentări umane.

În 1979 au fost găsite în valea Cioulout (Mongolia) desene rupestre vechi de 5.500 de ani, gravate în pereţii unei galerii cu lungimea de 12 km. Ele reprezintă animale care planează deasupra Soarelui şi Lunii, oameni, şerpi şi figuri antropomorfe inexplicabile, greoaie, unele având câte trei degete la mâini şi la picioare. În 1969, pe o stâncă din Fergana (Uzbekistan) a fost descoperit şi fotografiat un desen neolitic, reprezentând un om cu o cască sferică etanşată prevăzută cu antene; el are în spate un dispozitiv ciudat, foarte asemănător cu aparatele de respirat folosite pentru evoluţia liberă în spaţiul cosmic. Cercetătorul

sovietic G. Şatki descoperise încă din 1961 două desene asemănătoare. Primul, din apropierea satului Ohna (Kazahstan), reprezintă un humanoid al cărui cap este acoperit cu o cască de scafandru înconjurată de raze (în împrejurimi se găseşte exploatarea de uraniu de la Ferghana...), al doilea, situat în apropierea localităţii Navoy (Uzbekistan), are peste 5.000 de ani vechime şi reprezintă oameni dotaţi cu aparate respiratorii.

O tavă găsită în El Salvador redă zborul unei fiinţe ciudate pe deasupra palmierilor, într-un vehicul lung, de forma unui trabuc. În 1956, un arheolog francez descoperea în Alpii italici un desen neolitic, reprezentând un om în haine greoaie, cu dispozitiv cilindric de respirat în spate şi cască rotundă cu vizor şi antene. În provincia iraniană Behystan a fost găsit un basorelief în care este redat Darius, „învingătorul celor zece seminţii”, salutându-l pe Ahuramazda (zeul focului). Acesta zboară pe deasupra capetelor celorlalţi într-o ladă de sub care ţâşnesc raze, iar în mâna stângă ţine o inconfundabilă manşă de pilot. La Akkad (Sumer) au fost găsite tăbliţe şi gravuri pe care erau reprezentate: stele înconjurate de raze, în jurul cărora gravitează planete de mărimi variabile; personaje purtând pe cap o stea şi fiinţe stranii care zboară pe globuri înaripate. Tot acolo se poate vedea şi o reprezentare asemănătoare dispunerii atomilor într-o reţea cristalină: un cerc de bile dispuse concentric şi emiţând alternativ radiaţii.

În 1956, cercetătorul francez Henri Lhote a descoperit la Jebbaren, în podişul Tassili (Sahara algeriană), sute de pereţi literalmente acoperiţi cu picturi şi gravuri redând mii de animale şi oameni. Printre ele şi personaje cu o vestimentaţie neobişnuită pentru acea epocă. Ele ţin în mâini verigi de care sunt fixate nişte cutii dreptunghiulare; două fiinţe omeneşti au „scafandre” prevăzute cu evidente antene parabolice fixate pe creştetul

căştilor sferice (căşti şi antene ce nu pot fi asemuite cu măştile rituale sau panaşele ornamentale). Alte fresce reprezintă încă aproape 20 de asemenea personaje greoaie, cu căşti rotunde, în izbitor contrast cu perfecţiunea imaginilor de animale sălbatice. În centrul platoului, pe o stâncă solitară, tronează figura sumbra, aproape înspăimântătoare prin senzaţia de rece dominare pe care o provoacă, a „Marelui zeu marţian", înalt de 6 metri. Acesta este îmbrăcat într-un costum asemănător celui spaţial, complet etanşat (fără cusături), pe ai cărui umeri masivi se sprijină o cască (prinsă de costum printr-o articulaţie), care are câteva fante în dreptul nasului şi gurii. Specialiştii afirmă că uriaşa siluetă dovedeşte un remarcabil simţ al perspectivei în spaţiu şi că pentru epoca respectivă o asemenea „costumaţie" este greu de justificat.

Picturi reprezentând personaje asemănătoare au fost găsite în regiunea Tulare (California). Astfel, la Inyo-County, într-o peşteră cu pereţii acoperiţi de picturi, se poate distinge o reprezentare care cu greu ar putea primi o altă semnificaţie decât cea a unei rigle de calcul cu rama dublă. În peşterile din Suedia şi Norvegia au fost descoperite picturi neolitice, reprezentând humanoizi cu capetele rotunde, mari şi uniforme, fără trăsături distincte, precum şi obiecte aeriene cu aripi, care nu pot fi asemuite cu păsări. Arheologul E. Anati a descoperit pe stâncile de la Val Camonica (Elveţia) desene reprezentând oameni îmbrăcaţi în costume asemănătoare actualelor combinezoane de aviaţie. Pe cap au căşti rotunde prevăzute cu „antene", iar în mâini ţin obiecte triunghiulare. Ce sunt aceste „căşti"? Au rol de protecţie, iar „antenele" sunt „elemente de podoabă"? La Kun-Ming (Yunan-China), de pe fundul unui lac aflat în apropierea oraşului, s-au ridicat la suprafaţă, cu ocazia unui cutremur, câteva piramide de piatră pe care erau săpate ciudate maşini cilindrice-fusiforme, orientate în zbor spre cer

(chinezii cunoşteau racheta propulsată cu praf de puşcă de peste 2000 de ani). În Uniunea Sovietică s-a descoperit un basorelief reprezentând un obiect asemănător unei „nave spaţiale”, formată din 10 sfere lipite între ele, aşezate pe un cadru dreptunghiular susţinut de doi stâlpi masivi, deasupra cărora sunt plasate alte câteva sfere mai mici, dispuse simetric.

În 1913 şi, mai recent, între 1969 – 1970, au fost găsite numeroase gravuri rupestre de acest gen în masivul Aïr (la Kori Taguei-Nigeria), studiate de cercetătoril francezi ai Institutului „ORTSOM”, care au sesizat că în apropiere se află o bogată exploatare de uraniu. Desenele reprezintă, printre altele, un personaj humanoid având acelaşi ciudat costum-combinezon cu pantaloni bufanţi şi cizme asemănătoare celor de aviator, o cască rotundă cu obişnuitele antene, precum şi evidente elemente tehnice dispuse pe partea centrală a costumului...

În Guatemala a fost găsit un basorelief, vechi de peste 4.000 de ani, reprezentând două personaje în mărime naturală: un om cu plete şi barbă, îngenuncheat în faţa unei fiinţe stranii care stă în picioare, cu mâinile în şolduri. De această dată, orice confuzie este exclusă: personajul poartă un inconfundabil costum de scafandru – greu, compus din cizme înalte, pantaloni bufanţi, bluză semirigidă cu centură şi cadran rotund în partea stângă a pieptului, mănuşi speciale, cu un singur deget (asemănătoare cu cele de box), garnituri de etanşeizare la încheieturi, genunchi şi mijloc. O altă garnitură face legătura la casca rotundă cu vizetă nituită (prin al cărei geam se pot remarca ochiul şi nasul redate foarte clar) având un „bot” cilindric asemănător cartuşelor filtrante de la măştile de gaze. De la cască, pornind dintr-un adaptor rotund, pleacă un furtun elastic spre rezervorul prins pe spate. Or, toate aceste elemente de îmbrăcăminte erau total necunoscute în acea regiune în antichitate, fiind nu

numai inutile, dar şi imposibil de purtat în clima tropicală fără a fi complet etanşeizate şi presurizate! Până şi în partea opusă a globului, în izolata Australie, au fost descoperite astfel de gravuri rupestre, la Delamer. Vechi de 10 – 12.000 de ani, ele reprezintă personaje care poartă costume de imersiune, groase, etanşe, şi, desigur, obişnuitele căşti rotunde de scafandru. Dar în torida climă australiană băştinaşii nu au purtat niciodată niciun fel de haine sau podoabe capilare de acest gen.

În sfârşit, un ultim exemplu de desene ciudate îl constituie grupul celor descoperite pe stâncile Insulei Paştelui, numită de băştinaşi „Te Pito o te Henua” („Buricul Pământului”). Aici, pe vârful celui mai înalt vulcan, Rano Kao, se găsesc ruinele lui Orongo („Satul Oamenilor – Păsări”), în faţa căruia, la câteva sute de metri în largul oceanului, se află Motunui („Insula Oamenilor – Păsări”). În ambele locuri se găsesc gravate în lava dură chipuri ciudate de oameni cu aripi şi cap de pasăre, având un cioc lung şi plin de dinţi şi, uneori, ţinând în vârful aripii un ou (toate acestea fiind elementele tradiţionale foarte cunoscute, dar încă inexplicabile, ale Insulei Paştelui). Dar singura pasăre cu dinţi de pe Terra a fost *Archaeopteryx Lithographica*, ce a trăit în Jurasic şi pe care pascuanii n-aveau de unde să o cunoască. Alte personaje au însă corpuri greoaie şi masive, capete mari, rotunde, cu ochii circulari şi privirea de o fixitate stranie. Vechimea acestor desene este apreciată la aproape 2000 de ani.

Toate reprezentările de acest gen de pe glob conţin similitudini evidente: costumele greoaie, căştile rotunde cu antene şi vizoare, mănuşi, pantaloni bufanţi şi aparate ciudate în spate. Oare oamenii cavernelor din toate continentele şi din cele mai izolate insule, din munţii inaccesibili şi junglele de nepătruns urmaseră toţi aceleaşi cursuri de pictură şi gravură, sau îşi făceau vizite

reciproce pentru a schimba idei şi impresii artistice?! Dacă aceste costume reprezintă haine şi măşti rituale, de ce sunt redate identic, chiar şi în locuri a căror climă nu a permis niciodată să se poarte îmbrăcăminte? Dacă oamenii primitivi le-au desenat astfel datorită „stângăciei” lor, cum se poate ca tot ei să fi creat operele de artă din Altamira, Lascaux, Tassili şi Marsoulas? Oare este chiar atât de inadmisibilă ipoteza că aceste desene rupestre sunt reproduceri a ceea ce *au văzut* oamenii în realitate: astronauţi în costume spaţiale, coborând din vehicule zburătoare?

În paleolitic şi neolitic mica sculptură avea, se pare, o largă răspândire, dar, statuetele fiind executate din materiale fragile (os, corn, lemn, argilă şi calcar, extrem de rar din piatră), majoritatea au fost distruse de timp, cele care s-au păstrat fiind destul de prost conservate. S-a început probabil cu figurine modelate din argilă, generalizându-se apoi sculptura în os şi fildeş, cea în lemn fiind destul de puţin cunoscută astăzi datorită faptului că acesta era materialul cel mai puţin rezistent la degradare. Statuetele aveau, în general, subiecte animaliere sau erau idoli feminini stilizaţi cu stângăcie. Mai rar, şi în general tot atât de imperfecte în paleolitic, apar reprezentări de obiecte, arme şi figuri bărbăteşti. Chiar şi în neolitic (cu 1.000 – 2000 de ani î.e.n.) statuetele din Europa şi Africa rămân destul de puţin reuşite; în timp ce în America de Sud – mayaşii, incaşii, olmecii, în Orient – sumerienii şi egiptenii, iar în Asia – hinduşii şi chinezii începuseră să realizeze adevărate opere de artă, uimitoare prin fineţea execuţiei şi mai ales prin diversitatea subiectelor. Totuşi, provenind dintr-o perioadă de timp întinsă pe aproape 15.000 de ani şi acoperind vaste teritorii geografice, s-au descoperit unele statuete, figurine, machete de fiinţe şi obiecte, a căror stranie nepotrivire cu timpul şi locurile cărora le aparţin ridică probleme spinoase în faţa

arheologilor... La Ierihon (Israel), unde o parte a caselor construite din piatră erau semisferice, identice cupolelor cazematelor moderne (deşi vechi de 12 400 de ani), s-au găsit în morminte capete modelate din ghips, vechi de peste 9.000 de ani. Dar apariţia şi răspândirea olăritului şi a prelucrării obiectelor din ghips sau argilă în Orientul Apropiat şi Mijlociu datează din anii 6.000 î.e.n., deci aceste capete (singurele găsite din acea perioadă) nu puteau fi făcute de autohtoni. Cu atât mai mult cu cât ele prezintă o stranie varietate de tipuri şi caractere somatice (nasuri lungi şi drepte, frunţi înalte sau bombate, ochi bulbucaţi sau teşiţi, buze groase sau subţiri, pometi proeminenţi) care nu aveau cum să le fie cunoscute locuitorilor acelei regiuni şi nu prea se potrivesc concepţiei noastre despre fizicul oamenilor preistorici! Sumerienii au făurit cu patru milenii în urmă remarcabile opere de artă, cum ar fi cele descoperite la Uruk şi Babilon: un cerb atacat de lupi şi un car de luptă cu caii mânaţi de vizitiul privind înspăimântat doi războinici încleştaţi în luptă în partea din spate a carului. Acum peste 4.500 de ani, sumerienii realizau însă ciudate machete ale unor locuinţe care trezesc stranii analogii cu obişnuitele cazemate antiatomice din zilele noastre: semisferice, masive şi având o singură uşă joasă, complex înrămată, identică ambrazurilor moderne. Oare de ce făureau artiştii Sumerului astfel de machete greoaie, inestetice şi inutile în acea perioadă? S-a sugerat ca răspuns posibil faptul că imnurile sumeriene aminteau că zeii lor războinici (Marduk, în special) aruncau fulgere sclipitoare şi ploi de foc asupra duşmanilor şi descriau înălţarea zeiţei Inanna în cer răspândind o lumină orbitoare ce distrugea casele. Desigur, încă din preistorie, oamenii dădeau foc aşezărilor duşmane, iar trăsnetele distrugeau casele, dar de unde ştiau sumerienii că lumina şi „ploaia de foc” (căldura) pot pătrunde prin zidurile cetăţilor şi distruge viaţa din

interiorul lor? Oare nu sunt acestea efectele radiaţiilor luminoase şi calorice ale unor posibile explozii atomice?!

La Gumelniţa (România) au fost găsite mai multe figurine de lut vechi de peste 6.000 de ani. Printre ele, unele reprezintă mese rotunde, scaune cu spătar înalt şi chiar adevărate fotolii cu braţe. Ar fi greu să se demonstreze că vânătorii din neolitic ţineau atât de mult confort, deoarece, după cum se ştie, scaunele au apărut abia mai târziu, în Egiptul antic, şi nu erau foarte răspândite în antichitate, fiind un atribut caracteristic regalităţii şi clerului, o dovadă de bogăţie şi putere. Dar iată că tot în România, neoliticul a produs una dintre cele mai remarcabile piese în domeniul micii sculpturi: cunoscutul „Gânditor” de la Cernavodă, aparţinând culturii Hamangia şi având o vechime de 5.500 de ani. Realizată din lut, statueta reprezintă un bărbat aşezat un taburet, ţinându-şi capul în mâini, într-o atitudine meditativă, şi scrutând parcă Spaţiul şi Timpul. Lăsând la o parte calităţile strict artistice ale figurinei (proporţiile exacte ale corpului nestilizat, dar redus la esenţial, acel remarcabil simţ artistic prin care anonimul sculptor a izbutit să redea procesul de gândire recurgând la o simplă şi firească poziţie statică), este impresionant şi explicabil motivul care l-a determinat pe creator să apeleze la o asemenea reprezentare într-o perioadă în care arta nu explora încă stările sufleteşti. Surprinde de asemenea maniera de reprezentare, care conduce parcă la creaţiile lui Brâncuşi sau Henry Moore...

Dacă „Gânditorul” transmite peste milenii un remarcabil mesaj artistic, statuetele japoneze „Gangu” şi „Dogu” posedă cele mai stranii şi inexplicabile elemente „tehnice”. Statuetele „Gangu”, găsite în oraşul Kamukai şi atribuite culturii „Djemon” (veche de peste 7 – 8.000 de ani), ne înfăţişează personaje îmbrăcate în costume fără cusături, prevăzute cu garnituri de etanşare între căşti şi

costume, cu vizoare rotunde, identice cu cele ale „Marelui zeu marţian” din Tassili. Cercetătorul sovietic A. Kazanţev scria: „Asemănarea exterioară cu Marţianul lui Lhote este frapantă şi tulburătoare...”

Statuetele „Dogu”, descoperite în munţii provinciei japoneze Aomori, au vechimea de până la 6.000 de ani. După al doilea război mondial au fost găsite zeci de asemenea figurine sculptate în piatră dură, cu o adevărată manie a detaliilor. Acurateţea operelor sculptorilor anonimi a provocat uimirea oamenilor de ştiinţă, care nu îşi pot încă explica modul în care au fost realizate şi finisate numai cu ajutorul uneltelor de piatră, singurele cunoscute în neolitic. În ultimele două decenii, însă, multe reviste ştiinţifice britanice, franceze, americane, sovietice şi japoneze au acordat spaţii ample studiilor prin care arheologul japonez dr. Y. Matsumura, cercetătorul californian K. Zeissing şi cercetătorul sovietic A. Kazanţev au evidenţiat şi demonstrat că aceste ciudate statuete prezintă o costumaţie cu interesante „detalii tehnice”. Căştile rotunde, echipate cu antene, lanternă, vizoare cu monturi speciale şi filtre de lumină, difuzoare şi filtre respiratorii, sunt legate prin articulaţii flexibile de costumele tip semirigid, dotate cu aparate de presurizare, toate aceste elemente fiind similare echipamentelor spaţiale folosite în zilele noastre de astronauţi. Când cercetătorul Karl Zeissing şi-a trimis studiul la N.A.S.A., aceasta (în mod surprinzător) l-a apreciat pozitiv, răspunzându-i oficial: „Observatorii noştri consideră că ipoteza asupra îmbrăcămintei-armură prezentată în documentele pe care aţi binevoit să ni le trimiteţi este extrem de interesantă. Ei declară că o îmbrăcăminte similară este deja elaborată şi a fost supusă aprobării Direcţiei Centrale N.A.S.A., această îmbrăcăminte fiind în prezent în curs de perfecţionare.

Adăugăm, de asemenea, că anumite detalii

prezentate de comunicarea dumneavoastră şi figurând în fotografii, cum ar fi modul de îmbinare al acestor elemente, monturile vizoarelor, articulaţiile flexibile, şarnierele sferice şi conservatoarele de presiune sunt introduse în îmbrăcămintea dură realizată de Direcţia Specială a Echipamentului Navelor Cosmice (...)". Conservatoarele de presiune menţionate în răspunsul N.A.S.A. (mici elipse haşurate pe pieptul şi membrele statuetelor) sunt tipice pentru costumele presurizate, având rolul de a preveni accidentele de tip „Squeeze" – depresurizarea bruscă a costumului, ceea ce are ca efect aspirarea corpului de către cască, transformată într-o teribilă ventuză.

În cealaltă parte a globului, în Perú, au fost descoperite, la Mochica, măşti funerare, statuete, figurine şi basoreliefuri aparţinând civilizaţiei incaşe „moche" şi datând de prin anii 1.500 î.e.n. Ele prezintă o stranie multitudine de tipuri rasiale şi somatice, a căror prezenţă este inexplicabilă pentru locul şi timpul respectiv: albi, negri, evrei, mongoli, japonezi, greci şi scandinavi, care au ajuns în Perú abia după conquistadorii lui Pizarro. Unele statuete sunt sculptate în piatră, altele (în special majoritatea măştilor funerare) sunt realizate în jad verde.

Problema provenienţei jadului în America de Sud şi Centrală este extrem de controversată, deoarece cele mai apropiate zăcăminte se află la câteva mii de kilometri depărtare (în Canada sau în Alaska) şi au jad de calitate inferioară, cu o altă compoziţie chimică decât cel guatemalez, mexican, guyanez şi peruvian. Se afirmă că jadul din care au fost confecţionate aceste măşti nu provine nici din carierele chineze, căci colierul de jad verde descoperit în piramida de la Tikal are, la rândul său o structură chimică diferită de cea a jadului chinezesc, fiind mai puţin translucid. Unii geologi au emis ipoteza existenţei unor zăcăminte nedescoperite încă în Mexic şi

Guatemala, însă acest fapt este improbabil într-o epocă în care prospecţiunile geologice executate adeseori cu ajutorul sateliţilor cu raze X şi magnetometre cu teledetecţie în infraroşu. Recent a fost găsită în Mexic o mască mortuară mayaşă realizată dintr-un jad verde (de remarcat că jadul găsit în America de Sud are exclusiv culoarea verde), la fel de translucid şi cu aceeaşi structură ca şi cel chinezesc. De altfel, încă din secolul trecut, marele explorator german Alexander von Humboldt menţiona că, în cursul impresionantei sale expediţii în America de Sud (anii 1799-1804), a descoperit la indienii din zonele Rio Negro, Orinoco şi Guyana cilindri mici de jad verde, translucid, foarte dur şi sonor, asemănător, după părerea sa, cu cel din China. Aceşti cilindri, numiţi „Cougnantainsecouima” („Pietrele amazoanelor”) şi cărora indienii le atribuiau proprietăţi curative, prezentau o gaură longitudinală, erau acoperiţi cu desene sau inscripţii indescifrabile gravate cu mare fineţe şi „păreau opera unor mari civilizaţii de mult apuse”, după cum scria, cu o remarcabilă intuiţie ştiinţifică, von Humboldt.

Tot în Perú, la Tiahuanaco, s-au descoperit statuete umane din piatră prezentând o inexplicabilă „reuniune” de fizionomii: buze groase sau subţiri ca o lamă de cuţit, urechi mari şi grosolane sau delicate şi perfect proporţionate, nasuri lungi sau încovoiate, ochi bulbucaţi sau prelungi, trăsăturile feţei fine sau aspre. Unele statuete au capetele acoperite cu „căşti” curioase, rotunde, cu o mulţime de accesorii neidentificabile (ţepi, bile, cercuri, triunghiuri). Recent, în partea asiatică a Uniunii Sovietice a fost descoperită o mică statuetă făcută din bronz şi foarte veche. Ea reprezintă o fiinţă humanoidă, îmbrăcată într-un straniu combinezon greoi, ce formează corp comun cu casca de pe cap şi este prevăzut cu „cizme” şi „mănuşi” ajustate etanş.

Statuetele descoperite în Insula Paştelui, sculptate în

piatră sau lemn (şi având vechimea de aproximativ 2000 de ani) reprezintă subiecte diverse şi se pot clasifica în două mari categorii: sculpturile din peşterile funerare, descoperite şi studiate pentru prima oară de cercetătorul norvegian Thor Heyerdahl, şi aşa-zisele „sculpturi oficiale”, ce reproduc două elemente caracteristice Insulei Paştelui. Este vorba despre „oamenii-pasăre” („Tangata Manu”) şi „urechile-lungi” („Moai Kava-Kava”), reprezentând oameni cu aripi şi cap de pasăre (dar având un cioc imens prevăzut cu dinţi) şi, respectiv, oameni stranii, cu umerii căzuţi, cu şira spinării şi coastele goale împungând în afară şi cu stomacul complet supt. Fizionomia lor este bizară şi înspăimântătoare: lobii urechilor prelungiţi artificial atârnând până aproape de umeri (o alungire asemănătoare întâlnindu-se la statuile zeilor din mitologia hindusă), ochii mari privind sever din orbitele extrem de proeminente, un nas puternic coroiat şi o bărbuţă curioasă, părul rar pe creştetul ţuguiat şi sprâncenele groase îmbinate pe arcadele foarte proeminente dau acestor feţe convulsionate un aer de coşmar. În legătură cu „urechile-lungi” (legendarii Viracochas) au fost emise tot felul de presupuneri, iar aspectul groaznic al acestor corpuri a fost explicat în diverse moduri, de la lipsa cronică de alimente până la efectele radiaţiilor atomice (căci aspectul exterior este asemănător cu cel al unor victime de la Hiroshima). Cât despre sculpturile din peşterile funerare (ascunse de băştinaşi timp de câteva sute de ani), pe lângă remarcabila lor frumuseţe, prezintă şi o serie de elemente care nu îşi au locul pe această insulă izolată: caimani, şerpi împerecheaţi, corăbii cu catarge şi pânze făcute din trestie, monştri cu mai multe capete, cocoşaţi, capete cu pometi teşiţi asiatici), cu mustăţi lungi şi subţiri, pume, jaguari, pinguini, broaşte ţestoase, balene şi animale fantastice. Toate cestea erau necunoscute polinezienilor

(strămoşii majorităţii actualilor băştinaşi ai insulei) şi au fost cioplite numai de misterioşii „urechi-lungi”, albi, cu plete şi bărbi blonde sau roşii şi înalţi de 2 metri, masacraţi de „urechile-scurte” (polinezienii) la o dată cuprinsă între anii 600 – 1700 e.n. Dar cine erau oare strămoşii ciudaţilor urechi-lungi”?

Statuetele preistorice impresionează prin elementele lor „tehnice”, prin mesajul artistic ce dezvăluie idei înaintate sau, pur şi simplu, prin nepotrivirea subiectelor prezentate (zoomorfe, antropomorfe sau „tehnice”) cu perioada în care au fost create şi cu locurile unde au fost descoperite. Există însă unele reprezentări grafice de-a dreptul uluitoare, care, deşi sunt astăzi destul de cunoscute, rămân în continuare tot atât de misterioase: giganticele „gravuri pe sol”, cele mai impresionante şi stranii opere de artă preistorică ale omenirii în domeniul graficii. Ele sunt realizate de obicei prin decuparea unor porţiuni trasate în prealabil pe sol, sau chiar prin sculptare în stâncă şi au (indiferent de locul unde au fost găsite) câteva puncte comune:

— Dimensiunile uriaşe (mergând de la câteva zeci de metri până la câţiva kilometri suprafaţă sau lungime);

— Faptul că nu pot fi observate în întregime şi identificate, decât de la mari înălţimi (cuprinse între 200 şi 2000 de metri), ele neputând fi realizate teoretic, decât dintr-un aparat de zbor, comunicându-se probabil cu solul prin staţii-radio;

— Imposibilitatea identificării, măcar aproximative, a datei la care au fost realizate (astfel că au fost *convenţional* atribuite culturilor de la care s-au descoperit urme în apropiere, metodă ce nu excelează prin precizie şi spirit ştiinţific).

De pildă, în Insula Paştelui, pe drumul ce duce spre valea Hanga-o-Teo, a fost cioplit în lava dură un şarpe uriaş, încolăcit, având crestături adânci, rotunde, de-a

lungul şirei spinării. El seamănă perfect cu o specie de şerpi din America de Sud, animale veninoase, cu cap turtit şi arcade proeminente, periculoşii „culebra”.

În sudul Angliei, în valea dintre oraşele Oxford şi Swindon, se află celebrul „Cal alb de la Abingdon” (sau Uffington). Desenul, având 110 metri lungime, a fost realizat prin decuparea unui strat adânc de gazon de sub care a apărut suprafaţa orbitor de albă a cretei ce formează de fapt solul. „Calul” este stilizat cu un surprinzător rafinament artistic, fiind realizat într-o manieră ce poate fi calificată drept „modernă”. Datorită faptului că în apropiere s-au descoperit resturile unor aşezări celte din epoca fierului, în care au fost găsite monede având imprimate imagini asemănătoare, s-a presupus că uriaşul desen a fost realizat de triburile de călăreţi celţi care au trăit în acele locuri cu peste 2000 de ani în urmă. Sub aspect tehnic, însă, realizarea lui rămâne inexplicabilă, indiferent de perioada ei istorică, deoarece desenul poate fi văzut destul de bine numai de pe vârfurile unor coline situate la distanţe variind între 800 şi 3.000 metri, astfel că, în cazul în care celţii ar fi condus trasarea lui din acele locuri, ar fi avut nevoie de telemetre de mare precizie, teodolite, ingineri topografi şi, în special, de staţii de radio sau telefoane, pentru a transmite coordonatele şi relevmentele necesare celor care îl executau. În orice caz, desenul se dezvăluie în toată splendoarea lui numai privit din avion, de la o înălţime de 800 – 1.000 de metri, şi este atât de clar conturat, încât în al doilea război mondial a fost nevoie să fie camuflat, pentru a nu servi drept reper pilonilor din Luftwaffe…

În comitatul Somerset, o mlaştină a fost secată, astfel încât contururile canalelor şi porţiunilor secate să reproducă o parte din harta bolţii cereşti, iar lângă Cambridge, pe colinele Gog şi Magog, se găsesc câteva figuri stranii, uriaşe, în timp ce la Cerne Abbas se remarcă

o gigantică siluetă humanoidă. „Desenele pe sol” din Anglia nu au putut fi atribuite unei civilizaţii sau unei perioade de timp bine definite, savanţii britanici declarând doar că ele sunt „extrem de vechi”.

În peretele inaccesibil de stâncă dură şi roşie al falezei golfului peruvian Pisco a fost săpat adânc un imens trident de 250 de metri înălţime. El seamănă cu un candelabru cu trei braţe sau cu un indicator şi poate fi distins de la 2000 de metri înălţime, sau de la... 10 mile marine din larg. Nu se cunoaşte motivul (aparent iraţional) care a determinat sculptarea lui şi nici modalitatea tehnică la care s-a recurs pentru a fi realizat. În reprezentarea noastră de astăzi, sculptorii ar fi trebuit să recurgă la elicoptere apte să se menţină la punct fix sau să lucreze suspendaţi de funii prinse de creasta falezei, primind în acelaşi timp indicaţii de execuţie de la cineva aflat la o milă în larg, deoarece numai de la această distanţă se putea obţine o privire de ansamblu asupra lucrării. Nu se cunoaşte nimic despre anonimii realizatori ai acestui formidabil „indicator” şi, mai ales, absolut nimic despre perioada istorică în care a fost sculptat. Se presupune că "tridentul” ar fi contemporan cu desenele de la Nazca, dar nici acestea n-au putut fi datate...

Giganticele, controversatele şi, bineînţeles, inexplicabilele desene de la Nazca se află în valea dintre oraşele peruviene Nazca şi Palpa, a cărei suprafaţă măsoară aproape 120 km^2 (având o lungime de 60 km şi o lăţime de 2 km, şi pe un podiş din apropiere. La realizarea lor, după trasarea liniilor de contur s-au practicat şanţuri adânci de 40 cm în stratul de sol cafeniu-roşcat (format din milioane de pietre mari şi ruginii), iar dedesubt a apărut stratul de pământ galben-nisipos, ce formează prin contrast imaginile: figuri geometrice şi reprezentări animaliere.

Prima categorie cuprinde dreptunghiuri, trapeze,

pătrate, triunghiuri, gigantice „piste” dreptunghiulare perfect rectilinii, cu lungimea de 1 – 510 km (s-a calculat că la o pistă lungă de 8 km, devierile de la linia dreaptă erau de... 1 – 2 centimetri!). Toate aceste piste se întrerup brusc, fiind parcă tăiate de o secure uriaşă. Multe se sfârşesc la marginea falezelor sau prăpăstiilor, ceea ce a eliminat ipoteza că ar fi fost drumuri. De-a lungul unora dintre ele s-au găsit rămăşiţele unor „borne” de piatră riguros aşezate la 1,5 m distanţă una de alta... De altfel, unul dintre punctele nodale ale sistemului formează o suprafaţă surprinzător de asemănătoare cu cosmodromul de la Cape Kennedy. Într-adevăr, cosmodromurile şi aeroporturile militare moderne, destinate aparatelor de zbor supersonice, au ca elemente specifice mai multe piste întretăiate, o serie de puncte nodale, precum şi anumite suprafeţe trapezoidale caracteristice, folosite ca repere orientative la decolare şi, mai ales, la aterizare. Toate aceste elemente apar şi în suprafaţa amintită de la Nazca, pistele fiind tăiate de zigzaguri uriaşe. În apropierea nodului central de întretăiere a patru gigantice piste principale există chiar şi un reper format din cercuri concentrice, indicând o a cincea pistă oblică, flancată de alte două piste paralele, mai puţin pronunţate (caracteristicile piste „secundare” din marile aeroporturi). În ceea ce priveşte bornele de piatră, orice pilot este ispitit să le asocieze automat cu imaginea atât de familiară a balizelor de aterizare. S-a constatat că o pistă are dimensiunile exacte de 1.700 de metri lungime şi 50 de metri lăţime, iar o alta formează un imens unghi cu bisectoarea de 1.500 metri. Ele sunt amplasate într-o zonă ideală pentru un aeroport: un platou înalt, relativ plat, arid, compus din piatră dură, deci un suport rezistent la cele mai grele aeronave, lipsit de vegetaţie care să le stingherească orientarea şi manevrele, dar aprovizionat cu apă de râul Nazca (astăzi secat), fără denivelări prea mari

ale suprafeţei pistelor principale, fără piscuri sau coline înalte în jur, care să pericliteze aterizările şi decolările sau tururile de pistă şi să complice reperarea.

Este aceasta o construcţie artificială sau capriciile naturii au construit un aeroport „avant la lettre”?

Gravurile cuprind figuri de animale şi oameni realizate la aceeaşi scară gigantică şi în aceeaşi manieră deconcertantă, dintr-o singură linie continuă care nu se intersectează niciodată... Astfel, se pot distinge 18 reprezentări de păsări (printre care un colibri, un răţoi, o pasăre de mare lungă de 150 de metri şi, în sfârşit, uriaşa fregată ale cărei aripi se întind pe câteva sute de metri), un păianjen lung de 50 metri, reptile, precum şi o maimuţă din specia „maimuţelor urlătoare” (care trăiesc în pădurile andine, la 330 km distanţă de Nazca). Această maimuţă se întinde pe o suprafaţă egală cu cea a unui stadion (numai laba stângă măsurând 14 m lăţime) şi a fost desenată fără să i se respecte anatomia: spirala cozii se răsuceşte în sus (invers decât în realitate), iar o labă are doar patru degete, inadvertenţă ce revine stăruitor la toate desenele de mâini antropomorfice. În tot complexul grafic de la Nazca nu există decât o singură imagine humanoidă, reprezentând un om cu ochii mari şi rotunzi, imprimat pe o porţiune de teren mai ridicată şi considerat „anterior perioadei Nazca”. Ultimele apariţii sunt uriaşele balene, unele având mâini de om, altele purtând pe înotătoare cranii omeneşti. Aceste balene au constituit principalul argument al teoriei care atribuie desenele de pe sol civilizaţiei preincaşe Nazca, apărută în anii 100 î.e.n., dispărută în anii 700 e.n. şi atingând maxima înflorire în perioada 200-400 e.n. Este adevărat că vasele ceramice ale acestei civilizaţii (vase al căror nivel artistic a rămas neegalat în cele două Americi) conţin, printre alte reprezentări, atât pe cele ale unor balene cu mâini antropomorfice apucând capete de om, cât şi cealaltă variantă, balene cu gura roşie sub care atârnă

capete de om sau alte obiecte nedefinite. S-a demonstrat că, într-adevăr, civilizaţia Nazca avea atât cultul balenelor (curios pentru locuitorii munţilor, oameni care nu plecau pe mare niciodată), cât şi pe cel al vânătorii de capete. Faptul este straniu, pentru că acesta era *singurul* popor străvechi ce afirma că elementele vitale ale omului se află în creier şi nu în inimă, aşa cum credeau toţi ceilalţi, inclusiv vecinii lor mayaşii. În afară de balenă vânătorii de capete divinizau şi condorul, rămas până astăzi simbolul dorinţei neînfrânte de libertate a semeţilor indieni din Anzi. Această dualitate mamifer acvatic-pasăre (ambele stăpâne de necontestat ale mediului lor de viaţă) provoacă o relativă derută prin simbolistica ei încă nedescifrată, dar trebuie să ne amintim că aztecii şi mayaşii aveau alte cupluri simbol (vultur-şarpe sau jaguar-şarpe) tot atât de inexplicabile. Vasele din perioadele de mijloc şi târzii (200 – 500 e.n., respectiv 500 – 700 e.n.) ale culturii Nazca, au pictate siluete de animale cu apendice asemănătoare celor apărute la unele desene de pe sol. Cunoscându-se importanţa deosebită pe care o acordau aceşti oameni fertilităţii solului lor arid şi constatându-se, în 1968, că unele linii de la Nazca sunt îndreptate spre poziţiile de solstiţiu (de vară şi iarnă) ale Soarelui şi Lunii în perioada antică sau spre punctele de răsărit şi apus ale câtorva stele mai luminoase, iar figurile de animale reprezintă, se pare, alegoriile diferitelor constelaţii (ale căror apariţii pe bolta cerească indicau epocile ploioase şi perioadele de „campanii agricole”), s-a afirmat că aceste desene ar constitui un fel de calendar agricol, accesibil numai unor iniţiaţi, probabil preoţii celor două divinităţi animaliere amintite. Dar, ca şi în cazul desenelor din Anglia, această afirmaţie ar trebui făcută doar sub forma unei ipoteze, deoarece şi ea poate fi eronată. Căci s-ar putea ca războinicii din Nazca (ca şi călăreţii celţi) să se fi inspirat doar din desenele de pe sol pentru arta lor ceramică, sau,

mai probabil, ca modelul lor să fi rămas pentru totdeauna în memoria acestor popoare, ca un fel de simbol personal sacru şi obligatoriu (poate datorită unor împrejurări cu totul excepţionale în care a fost adoptat sau impus).

La acest punct intervine însă una din cele mai dificile întrebări puse arheologilor: cutia au fost realizate aceste gigantice desene? Datorită dimensiunilor ieşite din comun, ele sunt vizibile în întregime doar de la înălţimi de peste 800 de metri; or, în împrejurimi nu există munţi sau dealuri care să permită o asemenea operaţie. În acelaşi timp, ele nu puteau fi trasate de pe sol după o schiţă la scară mică, având coordonatele amănunţite ale lucrărilor, pentru că, dat fiind terenul neregulat, ar fi fost nevoie de telemetre, teodolite şi alte instrumente topografice pentru a trasa contururile. Deci, rămâne doar ipoteza potrivit căreia lucrările au fost coordonate din aer, după cum au căzut de acord toţi specialişti. Dar cum se înălţau preincaşii în aer? S-a emis ipoteza că se foloseau zmee uriaşe sau baloane umplute cu aer cald, ipoteză sprijinită de cercetătoarea germană Maria Reiche, care studiază aceste desene de 40 de ani. Astfel că, în toamna anului 1975, s-a efectuat la Nazca o experienţă gen „Kon-Tiki”: doi „piloţi” s-au înălţat în aer cu un balon numit Condor!”, construit din ţesături, frânghii şi materiale fabricate după metode precolumbiene. Prima încercare a fost un eşec, deoarece balonul (care se ridicase la 200 de metri înălţime) a fost prins brusc de un curent violent de aer şi trântit la pământ. A doua încercare a reuşit relativ, căci balonul s-a ridicat la 400 de metri şi s-a menţinut 18 minute în zbor, parcurgând distanţa de 14 kilometri, dar de această dată nu a avut echipaj. În orice caz, se părea că problema a fost rezolvată. Dar... umflarea şi ridicarea balonului au fost „stimulate” cu butan, iar aparatul nu s-a putut menţine mult timp în zbor şi nu a putut staţiona la punct fix. Desenele au fost însă probabil trasate de la 500 ÷ 1.500 de

metri, într-o perioadă îndelungată de timp, dintr-un aparat ce staţiona la punct fix, pentru a permite calculul precis al coordonatelor, aceste operaţii nu se @puteau efectua dintr-un balon sau meu, imposibil de ţinut „captive” (căci nu ar fi rezistat ici o frânghie-ancoră) şi cu atât mai puţin stabile (reiunea este bântuită de vânturi puternice şi bruşte). Nici n balon nu putea să se deplaseze *contra* vântului, să ree şi să coboare cu uşurinţă în mod permanent şi să se ienţină o lungă perioadă de timp în aer, pentru că şi-ar fi consumat repede tot lestul la schimbările de nivel, în afara cazului în care era un Zeppelin dotat cu motoare şi cârmă (chiar şi el expus la accidente în regiunile furtunoase). Presupunând prin absurd că toate aceste probleme ar fi fost rezolvate de „balonul” indienilor, mai rămân totuşi două puncte inexplicabile: aparatele cu care s-au făcut măsurătorile şi, mai ales, modul în care au fost *transmise* coordonatele celor de jos, la câteva sute de metri distanţă, dominând urletul vântului. Desigur, un arheolog poate admite mai curând că un indian se distra trasând piste de 8 km din balon decât că aceste piste au fost realizate de (sau după indicaţiile unor) fiinţe ce dispuneau de aparate de zbor moderne şi care nu puteau fi în niciun caz indienii! De altfel, legendele acestor popoare afirmă că întemeietorul primei lor dinastii conducătoare, Mango Guella, şi soţia sa veneau din cer…

Ar fi fost o adevărată nebunie ca preincaşii să-şi facă un astfel de „calendar agricol”, care necesită pentru fiecare consultare a sa o plimbare nu tocmai comodă a preoţilor iniţiaţi la sute de metri înălţime, cu riscul de a fi striviţi de pământ sau purtaţi spre ocean de vânturile puternice. liste tot atât de sigur că aceste desene nu au avut doar un scqp decorativ, o simplă repetare la scară gigantică a celor de pe vasele descoperite. Savanta germană Maria Reiche a publicat încă de acum trei decenii studiile *The Mysterious Markings of Nazca* (*Misterioasele*

desene de la Nazca) şi *Mystery on the Desert* (*Mister* în *Deşert*), dar nu a oferit explicaţii plauzibile privind modalitatea şi mijloacele de realizare a giganticelor desene, perioada istorică sau scopul în care au fost gravate şi nu a putut demonstra că ele au fost trasate de amerindieni. Practic, după lectura acestor studii, se poate ajunge la o singură concluzie certă: „enigmele" sunt din ce în ce mai… enigmatice, rezistând cu încăpăţânare oricăror noi (şi mereu contradictorii) „clarificări ştiinţifice definitive". Toate încercările de a sprijini teoriile Mariei Reiche prin demonstraţii practice sau argumentaţii ştiinţifice au eşuat lamentabil, ca în cazul faimosului „zmeu sau balon incaş", care *nu* ar fi putut decola, ateriza, zbura dirijat, staţiona la punct fix sau transporta oameni la bord şi *nu* ar fi avut mijloace de comunicaţie cu solul sau motoare care să-i permită zborul contrar curenţilor atmosferici. Explicaţia privind destinaţia de „calendar agricol-astronomic" a desenelor s-a dovedit de asemenea lipsită de realism: nu numai că ele nu sunt vizibile (deci utilizabile) de pe sol, dar poziţia lor nici măcar nu corespunde cu cea a constelaţiilor spre care se presupune că sunt îndreptate. Afirmaţia potrivit căreia ele corespund „poziţiei din perioada respectivă" este destul de stranie, ţinând seama de faptul că „perioada respectivă" istorică este… necunoscută. În sfârşit, este de-a dreptul remarcabilă uluitoarea explicaţie privind modul de trasare a pistelor rectilinii. Maria Reiche afirmă că ele au fost realizate de indieni cu piciorul, iar în sprijinul „teoriei" sale aduce „convingătorul" argument potrivit căruia unul din indienii ce însoţeau expediţia sa putea „trasa" cu piciorul „linii drepte foarte lungi". Cercetătoarea omite să menţioneze însă faptul că acele „foarte lungi linii drepte" aveau doar 10 – 20 m şi nu erau chiar atât de drepte! Or, pistele în discuţie au 10 km lungime şi au fost săpate la peste 50 cm adâncime, într-un sol stâncos atât de dur,

încât a reuşit să spargă în câteva zile cauciucurile groase ale jeepurilor militare folosite de expediţie, deci realizarea lor într-o asemenea manieră presupune un „picior-minune" având rezistenţa unei lame de buldozer!

Enigmele de la Nazca nu sunt însă singurele de acest gen din America de Sud. În deşertul San Pietro din Chile au fost descoperite, pe nişte dealuri stâncoase şi aride, gravuri lungi de zeci de metri reprezentând fiinţe humanoïde cu aripi, figuri geometrice (cercuri, triunghiuri, pătrate, heptagoane), precum şi câteva inscripţii săpate în piatră, având litere de peste doi metri lungime, asemănătoare cu cele ale alfabetului runic. Or, în deşertul San Pietro nu s-au descoperit urme de viaţă, condiţiile fiind total improprice (temperaturi de + 50°C ziua şi – 10°C noaptea, lipsa oricăror surse de apă pe suprafeţe de sute de kilometri pătraţi etc.). La sfârşitul anului 1979, survolând cu avioanele provincia Arequipa (Perú), o expediţie ştiinţifică a observat întâmplător gigantice desene trasate pe sol, replică fidelă a celor de la Nazca. Ele se află în deserturile Majes şi Sihuas, situate la 1.000 km sud-est de Lima şi la câteva sute de kilometri distanţă de Nazca, iar studierea lor amănunţită de la sol a început în februarie 1980. Până în prezent, specialiştii au constatat că maniera de realizare a acestor desene este identică cu cea aplicată la Nazca (săpare de şanţuri în sol), dar au stabilit că vechimea lor trece de 3.000 de ani, caracterizându-le ca fiind „în mod cert preincaşe". Cercetarea la sol a zonelor Majes şi Sihuas a dus la descoperirea a 30 de reprezentări de animale (păsări, reptile, maimuţe şi feline), cu lungimi cuprinse între 30 şi 60 de metri, dintre care se remarcă un gigantic şarpe lung de 72 metri şi lat de aproape 2 metri. Acest element zoomorf, şarpele, este inexistent la Nazca şi nu constituie unica deosebire între cele două grupuri de desene: la Majes-Sihuas nu apar reprezentările de balene, mâinile

antropomorfice, cordonul ombilical al unor animale sau mâna-simbol cu patru degete, după cum nu apar nici reprezentări humanoïde sau piste de aterizare. În schimb, aici au fost descoperite 14 cercuri uriaşe, cu diametre de până la 40 de metri, de fapt adevărate platforme perfect circulare în interiorul cărora solul pietros a fost tasat până s-a întărit ca betonul (de altfel, aceste platforme vizibile de la 500 metri altitudine, au fost curent folosite la aterizare de elicopterele expediţiei). Au mai fost descoperite în apropiere, pe nişte mici înălţimi, două puternice fortificaţii având ziduri groase de 5 – 6 metri construite din roci vulcanice, atât de ruinate şi erodate de timp încât (ţinând cont de rezistenţa neobişnuită a lavei vulcanice pietrificate), vechimea acestor cetăţi a fost apreciată la peste 6.000 de ani. Dar ce popor preincaş a fost capabil să ridice aceste impunătoare fortăreţe în mijlocul unui deşert pietros mort, la peste 300 km de cele mai apropiate surse de apă potabilă? Cum au transportat necunoscuţii constructori masele uriaşe de piatră, cum au ridicat şi asamblat roci de până la 10 tone greutate, aduse de la zeci de km distanţă?!

Din nou întrebări, din nou necesitatea de a găsi răspunsuri care să convingă şi să reziste. Civilizaţia umană are nevoie de o mai exactă cunoaştere a propriei sale istorii, ceea ce impune însă necesitatea confruntării cu enigmele trecutului planetei noastre, enigme ce persistă deocamdată…

TEHNICA PREISTORICĂ

Descoperim astăzi cu uimire că îndepărtaţii noştri strămoşi ne-au lăsat moştenire nu numai opere de artă care le atestă incontestabilul simţ al frumosului, ci şi unele obiecte sau instalaţii încă funcţionale, certificând un înalt nivel tehnico-ştiinţific al civilizaţiilor respective. Un obiect folositor sau o instalaţie uzuală (spre exemplu, roata sau conductele de canalizare) nu înseamnă numai o dovadă a

nevoii de confort şi funcţionalitate, ci semnalează şi prezenţa unui complex de idei în aparenţă destul de îndepărtate de „subiect” (în cazurile citate, conceptele de viteză, regularizare şi uniformizare a transporturilor, igienă în alimentaţie, obiective strategice şi logistice). Aceste idei interdependente, inexplicabile prin moderna lor viziune de ansamblu asupra situaţiilor (uneori chiar în perspectiva unor mari perioade de timp), uimesc mai mult chiar decât realizarea lor practică. Ce le-a provocat şi impus? Cum au învins ele „comoditatea” naturală a umanităţii? Ce a determinat depăşirea nivelului necesităţilor imediate şi trecerea la realizările de perspectivă, într-un timp când omenirea nu cunoştea noţiunile de trecut sau viitor, ci numai pe aceea de prezent?

Spre deosebire de marile construcţii de piatră sau frescele şi statuile, mai mult sau mai puţin protejate, majoritatea obiectelor şi instalaţiilor uzuale sunt extrem de vulnerabile la acţiunea distrugătoare a timpului şi, evident, a oamenilor. Căci însăşi o parte a omenirii s-a dovedit uneori un adversar înverşunat al progresului tehnico-ştiinţific. Europa evului mediu n-a adoptat sistemul de canalizare roman sau cunoştinţele medicale orientale, lăsându-se astfel în repetate rânduri decimată de înspăimântătoare molime. Conquistadorii spanioli care au cucerit America erau interesaţi mai curând să aducă aur, tutun şi mirodenii într-o Europă cronic înfometată, decât porumbul sau admirabilele cunoştinţe astronomice ale indienilor (garanţia recoltelor mari şi regulate). Obiectele uzuale practice nu au stârnit un interes prea mare, fiind în general desconsiderate atât datorită materialului fără valoare intrinsecă din care erau realizate, cât şi mărimii în general reduse sau foloaselor nu întotdeauna evidente pe care le aduceau. Astfel că, după o generaţie sau două, realizatorii lor dispărând, principiul construcţiei sau chiar

simpla amintire a acestor obiecte s-a şters cu desăvârşire din memoria omenirii. Orice lucru făurit de om riscă să fie distrus de forţele naturii mai devreme sau mai târziu, dacă nu este întreţinut permanent în perfectă stare. Se spune: „Pe Pământ, toţi se tem de Timp, dar Timpul însuşi se teme de piramide!”, dar chiar şi piramidele, construite din cel mai rezistent material de pe Terra (piatra), vădesc urmele dinţilor necruţători ai lui Cronos. Natura poate face să dispară cele mai groase bare de metal în câteva mii de ani, poate eroda, coroda, subţia şi distruge fierul, plumbul, oţelul, arama sau bronzul, nescăpând acţiunii ei distructive nici aurul, platina, titaniul şi aluminiul. Vestigiile trecutului au supravieţuit de multe ori datorită capriciului naturii, de aceea nu trebuie să ne mire numărul foarte mic de obiecte tehnice găsite până acum şi nici faptul că multe dintre ele sunt realizate din piatră.

Într-adevăr, strămoşii noştri excelau în prelucrarea pietrei; însă dacă se poate explica uşor că un vârf de suliţă în formă de „frunză de salcie” a fost prelucrat şi şlefuit prin lovire sau frecare cu alte pietre mai dure, ce explicaţie mai poate fi admisă oare în faţa topoarelor cu tăişul oval, cu găurile pentru cozi *perfect* cilindrice şi forme de con rotunjit, realizate în Europa cu 6.000 de ani î.e.n? Thor Heyerdahl scria în cartea sa *Aku-Aku*: „În insula polineziană Rapaiti, sub nişte ruine, am descoperit o piuă în formă de clopot, graţios arcuită. Era din bazalt dur ca fierul, rotunjită şi netezită cu o desăvârşită măiestrie”. Mecanicii vasului expediţiei „n-au vrut să creadă în ruptul capului că o asemenea lucrare a putut fi efectuată fără ajutorul unui strung”. Dar chiar dacă s-ar admite că oamenii din neolitic cunoşteau principiul strungului – de a învârti obiectul ce trebuie prelucrat în jurul axei sale, ţinând fix cuţitul sau vârful tăietor – din ce era realizat oare acest „cuţit”? Pietre mai dure ca bazaltul, granitul şi cremenea nu există. Atunci cu ce au fost prelucrate

acestea în „epoca pietrei cioplite”? Cu diamant?

Mari cariere de piatră dură s-au descoperit în Sumer, la Gar Kobeh (40.000 î.e.n.) şi la Baradostian (30.000 î.e.n.), în Norvegia, Franţa şi R.F.G. (10.000 – 15.000 î.e.n.), precum şi în America de Sud, Egipt, Polinezia sau China (cu vechimi cuprinse între 30.000 şi 1.000 de ani î.e.n.). Dar tot în Orient, la Ezeon-Geber, s-a descoperit un adevărat furnal metalurgic, dotat cu un vast sistem de coşuri, canale de aerisire şi „cazane” complexe cu deschizături simetrice, din care se obţinea cupru (fapt atestat de marile depozite de sulfat de cupru din împrejurimi). Această topitorie, cea mai mare descoperită până acum în Orientul Apropiat, are o vechime de peste 6.000 de ani, iar funcţionalitatea ei a rămas nedescifrată până astăzi, datorită instalaţiilor sale inexplicabile (dar, fără îndoială, nu şi inutile).

Cetatea Cnossos (Creta) dispunea de instalaţii sanitare cu 2000 de ani î.e.n., iar oraşul Pompei (Italia) era aii—” mentat cu apă prin conducte de plumb (ca şi Roma de altfel). De pe fundul lacului Nemi de lângă Roma, a fost scoasă o valvă veche de peste 1 900 de ani, cu suprafeţele netede şi perfect executate, denumită „valva Caligula”. Revista „*Chemical Engineering*” (din 27 iulie 1959) scria despre aceste descoperiri: „Se pare că romanii antici îşi construiau conductele, valvele şi fitingurile după standardele moderne AS A şi ASTM”. Cetăţile may aşilor, incaşilor şi aztecilor aveau impresionante lucrări de canalizare, conducte de piatră, uriaşe rezervoare de apă, toate sistematizate, standardizate şi, se pare, obligatorii. Numai oraşul Tikal avea 13 rezervoare, fiecare dintre ele cu capacitatea de 154 310 m^3, iar Tiahuanaco avea o reţea complicată de conducte de apă confecţionate din piatră (lungi de câte 2 m, cu diametrul interior de O, 50 m şi pereţii groşi tot de O, 50 m), finisate şi standardizate în mod uluitor, depăşind actualele conducte prefabricate din

beton. Oraşele-cetăţi mayaşe: Cholula, Copan, Palenque sau Quirique, capitala aztecă Tenochtitlán, aveau toate un înalt grad de sistematizare arhitecturală (neîntâlnit în nicio capitală europeană până în secolul al XVIII-lea) şi posedau, în mod obligatoriu, canalizări, conducte, rezervoare de colectare precum şi „staţii” de distribuire a apei.

Masca mortuară mayaşă din jad verde, descoperită în Mexic, aminteşte (prin expresia ei impunătoare şi distantă, prin maniera sobră în care este executată) de măştile miceniene, iar masca mortuară din mozaic a ciudatului personaj înmormântat sub data de 6 tone a sarcofagului din piramida de la Palenque se aseamănă izbitor cu măştile mumiilor egiptene. În oraşul peruvian Ica, la Muzeul Municipal de Istorie, pot fi văzute câteva cranii operate cu bisturie de obsidian, precum şi o gamă largă de adevărate instrumente chirurgicale, făcute din os şi piatră (pense, cleşti, bisturie, cleme, ciocănele), realizate de civilizaţia preincaşă Paracas.

Mayaşii cunoşteau roata, dar nu au folosit-o niciodată, în vreme ce incaşii nu o cunoşteau deloc. Totuşi, şi unii şi alţii au construit o admirabilă reţea de şosele şi drumuri, pavate cu dale mari şi uniformizate de piatră. Aceste impresionante şosele, largi şi rectilinii, sunt încă funcţionale, sfidând timpul şi traficul, după mai bine de 3.000 de ani de la construcţia lor (în timp ce faimoasele Freeway-uri din S.U.A. nu rezistă fără reparaţii capitale mai mult de 5 ani). În 1968, reporterii B.B.C.-ului făceau aceeaşi constatare ca şi von Humboldt în 1803: în pofida intensei solicitări, drumurile mayaşe şi incaşe rămân cele mai bune din zonă. Incaşii nu cunoşteau războiul de ţesut, fusul sau roata de tors şi, cu toate acestea, în Perú se cultivă bumbac de prin anii 3.000 î.e.n.

Devine incontestabil faptul că, dincolo de simpla constatare a unui înalt nivel tehnic, se nasc întrebări de alt ordin:

— Cine le-a dat indienilor din America de Sud şi Centrală ideea de a construi canalizări şi rezervoare ce serveau nu numai la prevenirea molimelor (se remarcă lipsa totală a oricărei menţiuni orale sau atestări documentare a unei epidemii din America perioadei precolumbiene), ci aveau şi un rol strategic (asigurând aprovizionarea cu apă a oraşelor şi cetăţilor în timpul ased iilor)?

— Ce i-a determinat pe incaşi, mayaşi şi azteci (în pofida faptului că aveau fortăreţe ca Sacsayhuaman, indestructibile chiar şi pentru artileria grea actuală) să adopte concepţia războiului de mişcare, facilitând deplasările armatelor prin construcţia şoselelor strategice? De-abia războiul franco-prusac din 1870 a impus această concepţie militară modernă, preconizată de Napoleon şi căreia feldmareşalul german von Moltke „cel bătrân” i-a dat celebra formă: „Nu mai construiţi fortăreţe, ci căi ferate!”?

Cine erau oare misterioşii chirurgi preincaşi peruvieni şi de unde posedau ei avansatele cunoştinţe medicale? Cercetătorii sunt de acord cu faptul că ceea ce frapează la instrumentele medicale din Ica este nu atât existenţa lor, cât forma destul de apropiată de a celor actuale.

Şi seria unor astfel de enigme poate continua…

După cum se ştie, arhitecţii şi constructorii moderni nu au reuşit să generalizeze nici până astăzi metoda romanilor de a-şi încălzi casele de jos, mai precis de sub podele. Procedee asemănătoare erau folosite în China şi Coreea cu mult înaintea erei noastre şi totuşi laboratoarele moderne nu pot să le extindă. În comparaţie cu sistemele acustice ce existau în palatele minoice şi miceniene, cretane sau hinduse, aviofoanele (sistemele de tuburi acustice ce permit comunicaţia între membrii unui echipaj pe o aeronavă) apar doar ca simple imitaţii. În munţii

Subis de pe coasta apuseană a insulei Borneo au fost descoperite o serie de peşteri ce formează un adevărat complex, legate între ele printr-un labirint de coridoare şi galerii. În interior au fost găsite obiecte şi arme vechi de aproximativ 38.000 de ani; printre ele un obiect *metalic* neidentificabil şi câteva ţesături care, prin fineţea execuţiei şi culorile remarcabile, pot concura cu cele din zilele noastre. În Orientul Apropiat (la Heluan) a fost găsită o bucată de stofă antică a cărei ţesătură este atât de fină, încât ceva similar nu a fost realizat până după anul 1950. În Egipt şi Irak au fost descoperite lentile antice făcute din cristal şlefuit, prelucrat după parametri de înaltă precizie. Astăzi, astfel de lentile se pot obţine numai prin utilizarea oxidului de ceriu (obţinut pe cale electrochimică) sau prin şlefuirea cu diamante industriale (fabricate prin metode extrem de complexe). În Turkestan (Uniunea Sovietică) au fost găsite câteva obiecte mici de formă semicirculară, realizate dintr-un material necunoscut, intermediar între sticlă, porţelan şi ceramică. Nu se ştie când, de cine şi în ce scop au fost executate, dar se crede că sunt „foarte vechi".

În cartea sa *Case for the UFO* (*Cazul OZN-urilor*), regretatul astrofizician american dr. K. Jessup amintea

„Descoperirea, în straturile de cărbune terţiar, a unor unelte de oţel finisat, vechi de peste 300.000 de ani". Dar oţelul alb a fost obţinut (pe cale industrială) abia în Anglia secolului al XVIII-lea! Săbiile samurailor japonezi, făcute după aceleaşi metode încă din anii 1500 î.e.n., au un oţel înalt aliat cu wolfram şi crom, superior oţelului standard devenit celebru, fabricat astăzi în Suedia. De-abia cu un deceniu în urmă, cunoscutul cercetător britanic James Burke a reuşit să filmeze procesul de fabricaţie al acestor săbii în singurul atelier din Japonia care le mai produce. Proprietarul acestui atelier (el însuşi făuritorul săbiilor) pare să fie unicul om din lume care cunoaşte secretul

proceselor de fabricaţie. Deşi a refuzat să dea relaţii asupra compoziţiei chimice a metalului, el a permis să fie filmată pentru prima oară realizarea propriu-zisă a săbiilor. S-a putut observa astfel că, în afara procedeului obişnuit de călire şi durificare (repetat însă de nenumărate ori), intervine un element nou: după fiecare realizare a lamei, aceasta este îndoită la mijloc, iar cele două părţi sunt contopite una în alta prin lovirea cu ciocanul (proces repetat de 1500 – 2000 de ori!). Această stratificare are un efect uimitor: analizate la microscopul electronic, lamele au dezvăluit faptul că dispoziţia cristalină a metalului ia o formă cu totul particulară. Astfel, cristalele metalice de la mijlocul lamei sunt mari şi moi (ceea ce dă o flexibilitate excepţională, sabia fiind aproape imposibil de rupt), iar cele de la margine (spre tăiş) sunt mici şi dure (dând astfel o rezistenţă ieşită din comun a tăişului, fiind cunoscut faptul că săbiile de samurai nu pot fi ciobite decât de... alte săbii de samurai). După cum afirmă armurierul japonez şi după cum s-a putut verifica prin descoperirile arheologice, metoda de fabricaţie a acestor săbii este aceeaşi de prin anii 1500 î.e.n. De altfel, metode aproape similare aveau celebrii armurieri arabi din Toledo (Spania), săbiile lor fiind cele mai bune din Europa, deşi nu atingeau calitatea celor japoneze (probabil că, prin diverse moduri, arabii au aflat o parte din secretele metalurgiei Extremului Orient şi le-au preluat, după cum au preluat şi cifrele „arabe” de la hinduşi, introducându-le apoi în Europa). În orice caz, de-abia în ultimele două decenii s-a reuşit să se producă un oţel la fel de bun cu cel al săbiilor de Toledo.

La Chou-Chou (în provincia Kiang Son din China) în mormântul generalului Ciu-Su (265 – 316 e.n.) din epoca dinastiei Tsin au fost descoperite catarame de centuri din aliaj de aluminiu (85%), cupru (10%) şi mangan (5%). Ceea ce dovedeşte că metalurgiştii chinezi cunoşteau obţinerea aluminiului din bauxită la temperaturi foarte ridicate,

reducerea termică, precum şi celelalte procese electrochimice necesare fabricării aluminiului. Dar acest metal a fost obţinut (pe cale chimică) de Oersted abia în 1825, iar procedeul industrial (electroliza) a fost perfectat doar în secolul XX. în Perú s-au găsit podoabe de platină extrem de vechi. Dar platina nu poate fi topită şi prelucrată decât la temperaturi foarte mari, fuziunea sa producându-se la peste 1800° Celsius! La Muzeul Naţional din Bagdad (Irak) sunt expuse elemente electrice având electrozii din cupru şi un electrolit necunoscut, precum şi câteva baterii electrice cu pile uscate, identice cu bateriile galvanice, toate datând dinaintea* erei noastre. În curtea unui templu din Delhi (India) se găseşte un pilon de fier, alcătuit din câteva bucăţi sudate, înalt de 7, 5 m, cântărind 6 tone şi având vechimea de câteva mii de ani. Stâlpul Kupt Minar nu a ruginit şi este intact, pentru că aliajul de fier din care este realizat nu conţine fosfor sau sulf şi deci nici ploile, nici chiar poluarea acidă nu l-au putut eroda.

La Muzeul Naţional de Arheologie din Atena există un mecanism de precizie, datând din anii ’80 – 60 î.e.n. numit „maşinăria de la Antikythera”. Descoperită în 1900 sub epava unei trireme scufundate pe fundul Méditeranei, în apropiere de insula greacă Antikythera, „maşinăria” a fost reconstituită şi conservată de arheologii greci şi britanici. Ea se compune dintr-o placă de bronz gravată cu cercuri şi inscripţii astronomice, în dreptul cărora sunt fixate 20 de roţi dinţate, câteva ace mobile protejate prin tocuri de bronz pe care sunt gravate formule matematice, un mecanism selectiv diferenţial, câteva plăcuţe gradate şi o roată cu coroană dinţată, aflată în legătură cu un arbore cilindric plasat într-o latură a aparatului. Când arborele se roteşte cu ajutorul unei manivele, pune în mişcare roata centrală, care, la rândul ei, porneşte roţile dinţate şi cadranele gravate, mişcându-le cu viteze diferite. Cercetătorul american dr. D.S. Price (profesor la

Universitatea din Yale) afirmă că acest aparat este un hibrid între planetariu şi calculator, constituind o machetă a sistemului nostru solar. Într-adevăr, cadranele indică mişcările şi poziţiile corecte ale Soarelui, Lunii şi tuturor planetelor (chiar şi Pluto!). Faptul este uluitor pentru că, după datele pe care le deţine ştiinţa din zilele noastre, se pare că în acea perioadă, nimeni nu ştia că Terra se roteşte în jurul Soarelui şi că Luna este satelitul său natural. În 1974, un aparat identic a fost găsit în ruinele cetăţii scufundate lângă insula Thira (Santorini), având însă multe piese distruse de timp.

În America de Sud, în munţii peruvieni Cordillera Blanca, au fost descoperite, cu câteva decenii în urmă, ruinele aproape inaccesibile ale cetăţii Chavin de Huantar, centrul uneia dintre cele mai vechi civilizaţii preincaşe: „cultura Chavin”. Modul în care au fost realizate bastioanele, zidurile şi clădirile interioare ale acestei cetăţi este total neobişnuit, fiind complet deosebit de stilul faimoaselor fortăreţe Tiahuanaco, Cerra Gallan, Sacsayhuaman, Machu-Pichu, Chichen, Majes şi Sihuas. Mai precis, zidurile sunt realizate în principal prin procedeul sculptării şi scobirii în stâncă defileurilor, piscurilor şi peşterilor naturale, cetatea fiind atât de puternic fortificată şi capcanele căilor de acces atât de numeroase, încât arheologii consideră că era absolut imposibil de cucerit. Enigma pe care oamenii de ştiinţă nu au reuşit să o dezlege este modul în care o cultură neolitică a putut prelucra muntele cu uneltele de piatră de care dispunea, mai ales că populaţiile aparţinând culturii Chavin erau puţin numeroase, deci construirea cetăţii nu poate fi atribuită sutelor de mii de sclavi, ca în cazul piramidelor egiptene. În centrul incintei fortificate se ridică un bastion la care nu se poate ajunge decât trecând printr-un labirint complicat şi sumbru de galerii săpate în stâncă dură. Într-o sală uriaşă din mijlocul acestui edificiu

se află celebrul pilon numit „Pumnalul de Piatră” – „Navajo Chavin de Huantar”. De peste 3.500 de ani, coloana de piatră în formă de stilet (cu înălţimea de 5 m) are vârful implantat în granitul dur al podelei. O explicaţie ştiinţifică pentru această enigmă nu a fost nici măcar sugerată, pilonul oferind imaginea deconcertantă a unui obiect de oţel înfipt în lut, or atât el, cât şi podeaua sunt făcute din granit extrem de dur. Pe suprafaţa lamei „pumnalului” (în greutate de câteva tone), se află gravată o curioasă figură feminină, cu trăsături amestecate de om şi jaguar, cu gheare la degete şi având şerpi încolăciţi în jurul capului, în loc de păr. Asemănarea cu reprezentările Meduzei din mitologia Greciei antice este stranie, dar evidentă... Cum jaguarul este total necunoscut în munţii Anzi, savantul peruan Juan Tello a emis ipoteza că populaţiile Chavin ar fi emigrat acolo din Selva Amazoniei, ceea ce însă nu explică cu nimic performanţele prelucrării pietrei la Huantar, căci în selvă nu există stânci sau monoliţi. De fapt, basoreliefurile şi modul de construcţie a zidurilor ar aminti mai mult de mayaşi, dacă nu ar fi *sculptate* într-un granit atât de dur, încât nu se pot înfige în el nici măcar pitoanele de alpinism.

În anul 1956 au fost descoperite din avion, pe crestele zonei peruviene a munţilor Anzi (la 6.000 de metri altitudine), ruinele cetăţii Cerra Galan, considerată de specialişti ca datând cu mult dinaintea perioadei Imperiului incaş. Cetatea este înconjurată de ziduri puternice, în interiorul cărora se află numeroase bastioane şi turnuri ciudate (cu înălţimea de 12 m), realizate din blocuri masive de granit bine şlefuite şi perfect îmbinate fără mortar. Aceste curioase turnuri cilindrice nu au porţi sau ferestre, accesul fiind posibil doar prin micile deschizături dreptunghiulare practicate în acoperiş. Deci, fiinţele care au construit cetatea nu aveau nevoie de lumină, căldură, hrană şi apă (căci pe o rază de câteva sute

de kilometri împrejur nu se află păduri, animale, râuri sau lacuri), se suiau în turnuri fără scări şi trăiau într-o atmosferă aproape lipsită de oxigen, la 6.000 de metri altitudine, unde nici condorii nu se aventurează decât foarte rar. De altfel, cetatea nu ar fi fost accesibilă decât pentru elicoptere, căci avioanele nu găsesc aici terenuri suficient de plane şi lungi pentru a le permite aterizarea, iar printre piscurile şi abisurile prăpăstioase din această zonă nu există şi nu au existat nici în trecut drumuri practicabile. Pentru lumea ştiinţifică, modul de prelucrare şi asamblare a blocurilor de piatră la această altitudine, destinaţia acestor edificii şi chiar supravieţuirea locuitorilor lor rămân inexplicabile. Specialiştii peruani, britanici şi francezi sunt însă de acord că ele nu au putut fi realizate de populaţiile aymaras din regiune, ale căror cunoştinţe tehnice nu au depăşit nivelul neoliticului până la venirea incaşilor.

După cum constatau (între 1981 şi 1983) mai multe reviste ştiinţifice din Marea Britanie, Franţa şi Italia, astfel de turnuri cu înălţimea de 8 – 7 – 20 m, realizate din blocuri de piatră dură, uneori perfect şlefuită şi având o singură deschizătură în acoperiş, au mai fost găsite în cetăţile Machu-Pichu (Perú) şi Zimbabwe (Republica Zimbabwe). Remarcabil este faptul că tradiţiile peruane (moştenite de la incaşi) denumesc turnurile de la Cerra Gala „camerele oamenilor zburători”. La întrebarea dacă această denumire a fost dată mult mai târziu sau incaşii aflaseră că oamenii ar putea totuşi să zboare, cercetătorii peruani au răspuns că denumirea apare în cronicile lui Creza de Leon, cronicarul lui Pizarro, deci ea aparţine în mod cert incaşilor. Vecinii lor, mayaşii, construiau observatoare astronomice circulare, identice cu cele actuale. Marele observator de la Chichen, spre exemplu, are practicate în cupolă deschizături îndreptate nu spre cele mai strălucitoare stela sau spre cele mai apropiate

planete (Venus, Marte), vizibile la latitudinea locului, ci în direcţia unor planete practic invizibile fără telescop (Uranus, Neptun), pe care, teoretic, mayaşii nu aveau cum să le cunoască... O simplă coincidenţă?!

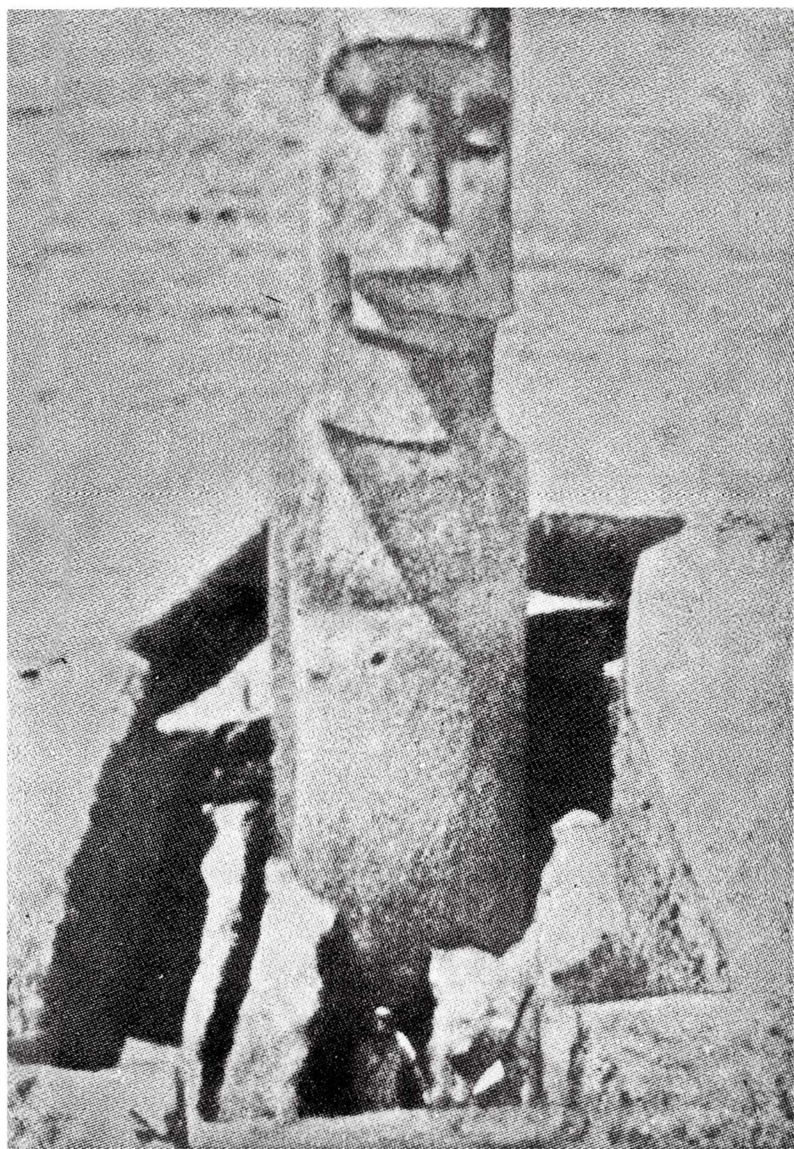
Multe din vechile hărţi şi atlase descoperite atestă nu numai uimitoarele cunoştinţe geografice şi astronomice ale popoarelor care le-au realizat, ci ridică şi problema inexplicabilă a cartografierii lor – după cât se pare, aeriană.

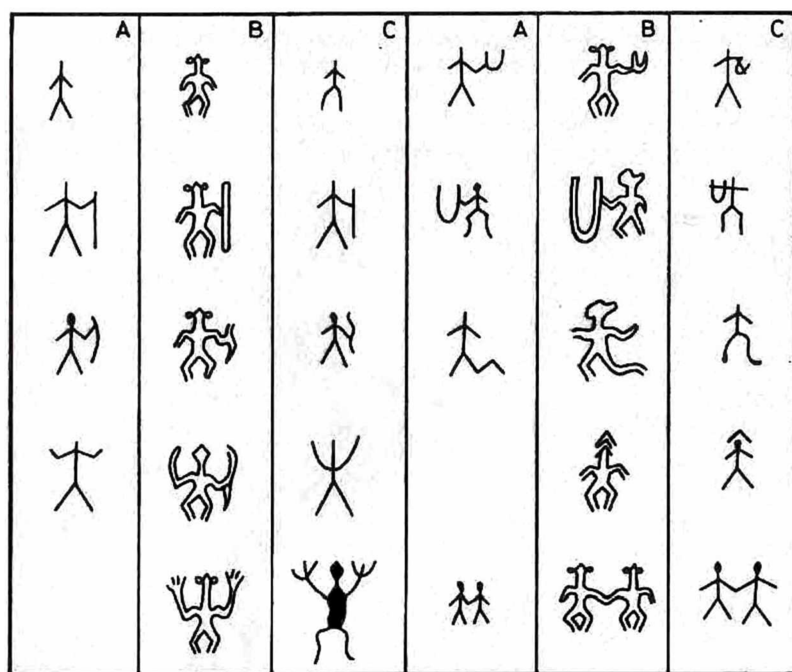
Astfel, harta astronomică descoperită în 1979 în oraşul Suzhou (estul Chinei) datează din anul 1005 e.n. şi reprezintă o mare porţiune a Căii Lactee, precum şi cele 28 de faze lunare specifice astronomiei chineze antice. Ea mai cuprinde şi cercurile concentrice duble ale zodiacului babilonian, ceea ce dovedeşte sau că aceste popoare, situate la distanţe geografice foarte mari, aveau strânse legături culturale, sau că ambele civilizaţii au primit aceleaşi date de la un alt popor, mult mai avansat (deoarece este greu de conceput că popoarele din antichitate puteau face observaţii asupra unor stele atât de îndepărtate *fără* telescop). De altfel, cunoştinţele de astronomie şi geografie ale chinezilor erau absolut uimitoare: o inscripţie descoperită consemnează o eclipsă de lună în 1361 î.e.n., iar o alta prevede o eclipsă de soare în 1261 î.e.n. Hărţile geografice ale Chinei imperiale a dinastiei Luan (12791368 e.n.) cuprind date exacte nu numai pentru Asia sau Europa, dar şi pentru Africa sau Oceania...

La palatul Topkapî din Istanbul (Turcia) au fost descoperite în anul 1929 hărţile secrete de navigaţie ce aparţinuseră lui Piri Reis, care la sfârşitul secolului al XV-lea a ajuns comandantul suprem al marinei otomane şi a fost decapitat la Cairo, în 1554. Tot lui i-au aparţinut şi două atlase aflate în prezent la Biblioteca de Stat din Berlinul Occidental, atlase ce cuprind hărţi remarcabil de

exacte ale întregii Mediterane şi ale regiunilor limitrofe Mării Moarte. Din nefericire, marea majoritate a hărţilor din

Statuie de 60 tone, dezgropată în 1955 pe Insula Paştelui, de expediţia Heyerdahl.

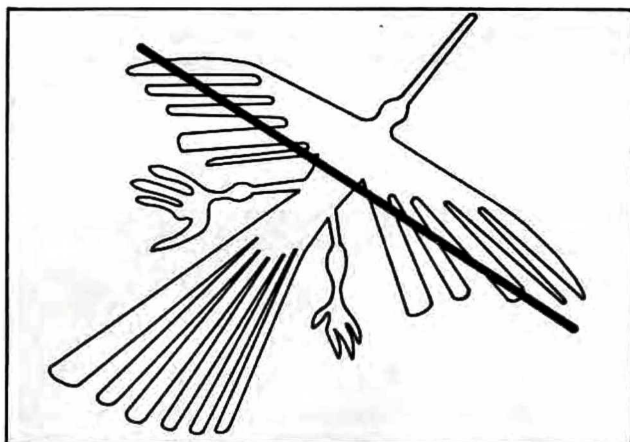

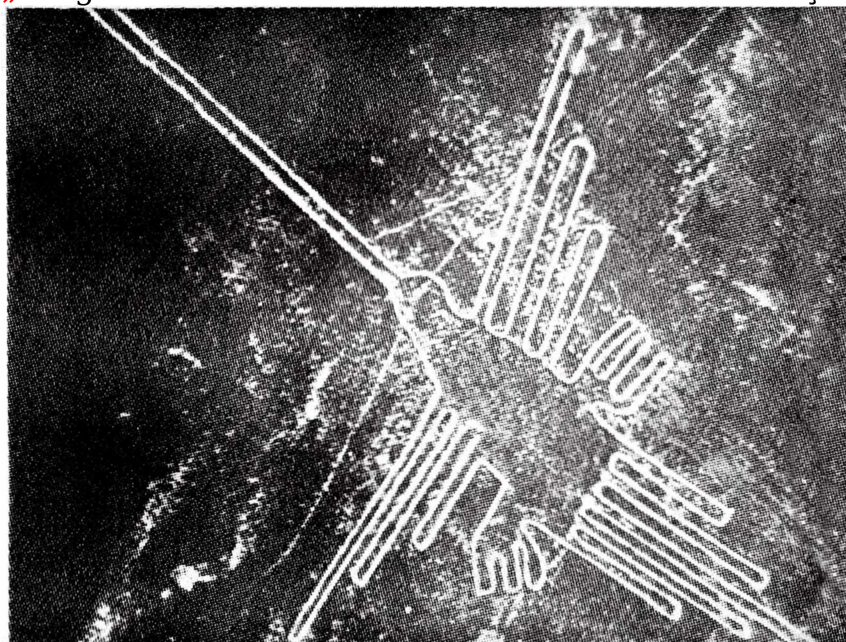
Remarcabile similitudini între scrierea hindusă (a); „rongorongou (B) şi chineză (C), descoperite de Robert von Heine-Geldner.

Cap sculptat de olmeci acum 4.000 de ani. Înalt de 4 m şi cântărind 4 tone, el a fost descoperit în jungla guatemaleză.

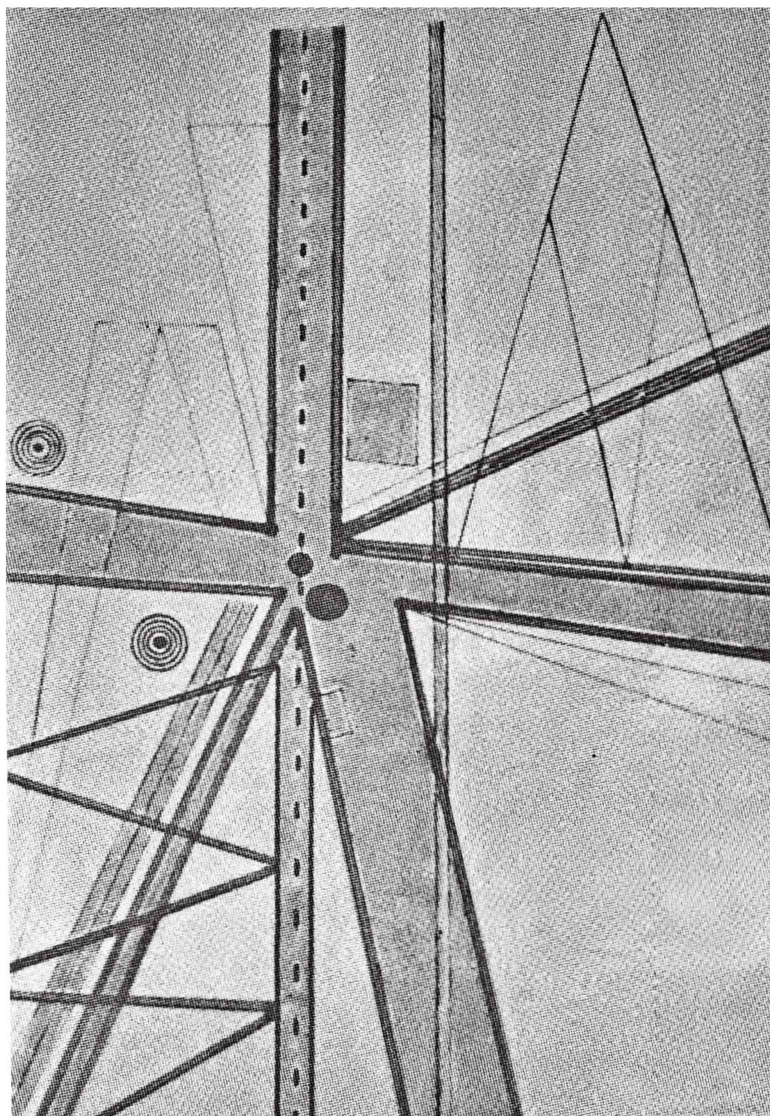

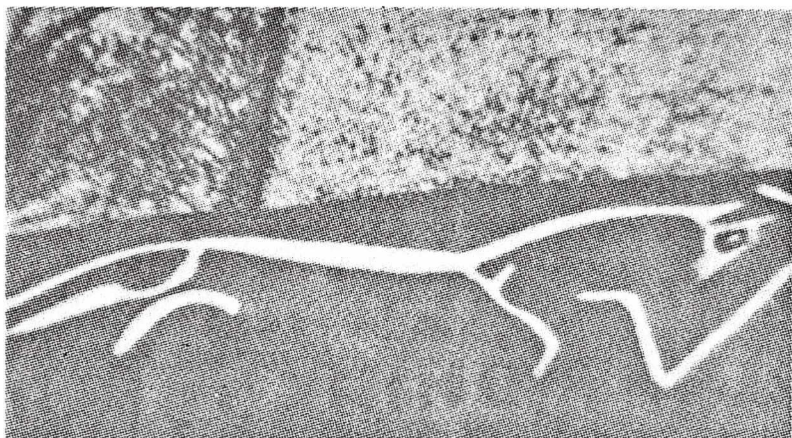
„Fregata11 de la Nazca. văzută de la 2000 m înălţime

„Colibri11 de la Nazca (Perú), cu lungimea de 150 m, filmat de la 1.000 m altitudine.

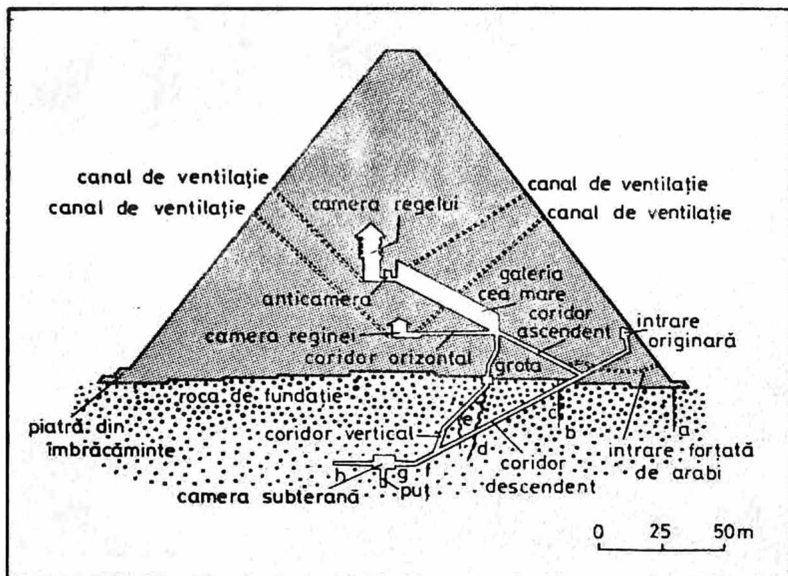
Reconstituire a „aeroportului11 de la Nazca, văzut de la 3.000 m altitudine.

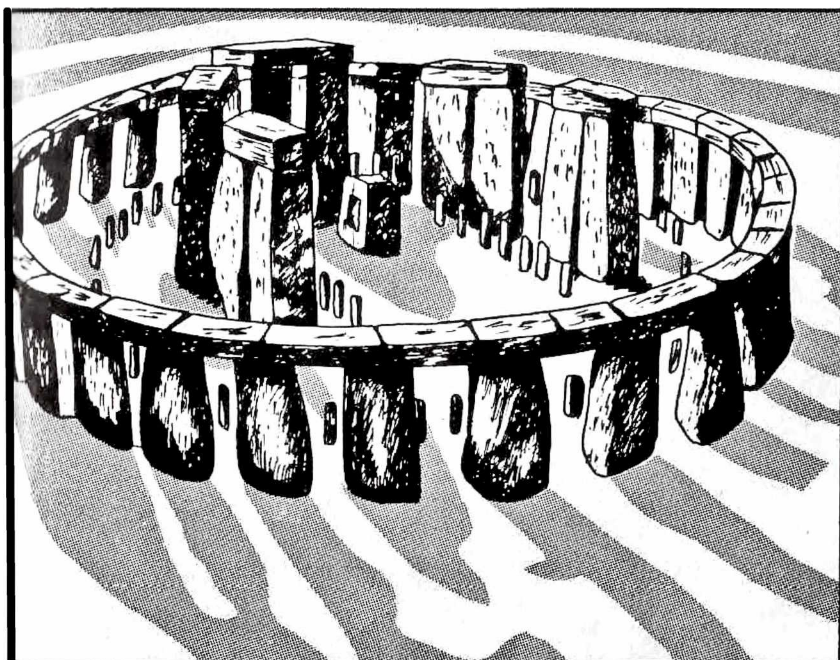

„Calul alb” de la Abingdon (Marea Britanie), cu lungimea de 110 m, filmat de la 1.000 m altitudine.

Secţiune după axa N-S prin piramida lui Kheops (Khufu). Dimensiuni: greutate: 6.000.000 tone; înălţime iniţială: 148, 208 m: volumul: 2 562 576 m³ (2.500.000 blocuri); suprafaţa bazei: 52 198, 16-m2. Literele a-Fh indică fisurile actuale.

Sanctuarul de la Stonehenge (Marea Britanie) construit între 1800 şi 1400 î.e.n. Reconstituire.

„Străluceşte şi se înalţă”, scrie pe medalionul tabloului „Focul” executat în 1664 de Le Brun. Imagineaeeste identică celor ale rachetelor „Saturn” la decolare.

colecţia amiralului Piri Ibn Hadji Mehmmed (navigator şi geograf pasionat, care se afla în posesia unor date şi informaţii ce depăşeau cu mult pe cele obţinute din călătoriile lui Columb, Magellan, Tasman şi Cook) au fost pierdute definitiv în decursul timpului sau distruse în războaie. Cele rămase, studiate de cartografii americani Mallery, Lineham şi Walters şi de exploratorul polar francez Paul-Émile Victor (penultimii doi fiind în serviciul cartografic al U.S. NAVY) din 1955 până în 1957, au

dezvăluit că pe ele figurau nu numai Europa, Mediterana, Orientul Apropiat şi Africa de Nord, ci şi coastele Americii de Nord şi de Sud (cu bazinul Amazonului, Baya Blanca, Golful Venezuelei, Capul Horn), precum şi Antarctica, Unii savanţi susţin că, în realitate, continentul sudic de pe hărţile lui Piri Reis nu este Antarctica, ci o copie a emisferei sudice cunoscută de la Ptolemeu şi Aristotel. Dar pe aceste hărţi figurează lanţurile muntoase din Antarctica descoperite abia în 1952, iar reprezentările Americilor şi Antarcticii nu se reduc numai la contururi, ci cuprind numeroase indicaţii topografice şi reprezentări ale insulelor, lanţurilor muntoase, vârfurilor, vulcanilor, platourilor, lacurilor şi fluviilor din interiorul acestor continente, chiar şi amănunte despre unele regiuni care nu sunt cartografiate nici astăzi cu mijloace tradiţionale (harta zonei antarctice Queen Maud Land neputând fi cartografiată decât înainte ca această regiune să fie acoperită de gheaţă).

S-a afirmat că demonstraţia cartografilor Mallery şi Walters se bazează exclusiv pe analiza hărţilor cu ajutorul unui aparat secret construit pentru U.S. NAVY şi denumit *Grila pentru citirea şi transpunerea datelor de pe hărţi vechi, pe un glob modern al Pământului*. Cercetările efectuate însă între anii 1960—1970 de către profesorul Ch. Hapgood de la Keene State College (New Hampshire – S.U.A.) şi matematicianul american R. Strachan au confirmat nu numai autenticitatea hărţilor (analizate fără celebra „grilă”), ci au dus şi la o descoperire uluitoare. În 1956 se observase că, pe hărţile lui Piri Reis, contururile continentului sud-american sunt alungite în mod inexplicabil, iar cele ale Antarcticii prezintă deformări, şi s-a crezut că aceste „erori” se datoresc stângăciei desenatorilor. Dar după lansarea primilor sateliţi artificiali sovietici şi americani şi după analizarea fotografiilor Terrei luate de aceştia între anii 1960 – 1970 de la altitudini de

aproximativ 100 km, s-a observat că pe imaginile fotografice apărea acelaşi fenomen: dacă obiectivele aflate în centrul câmpului optic erau redate exact, cele de la periferia acestui câmp (situate deci la marginea imaginii fotografice) erau deformate şi alungite, fapt datorat atât sfericităţii planetei noastre, cât şi distorsiunii pe care o induce orice obiectiv fotografic (accentuată uneori şi de unghiul de fotografiere). S-a putut constata atunci că hărţile amiralului otoman arătau exact ca fotografiile globului luate deasupra Mediteranei de la 80 de kilometri înălţime (explicându-se astfel extrema precizie a bazinului mediteranean şi „alungirea” Americii de Sud). Însă aceste hărţi par a fi copii şi nu originale. Dar cine întocmise originalele? Anticii, care credeau că Pământul este o tavă sprijinită pe spinările unor balene, elefanţi sau broaşte ţestoase?

Între anii 1870 şi 1970, exploratorii polari ai Arcticii au descoperit în repetate rânduri, la eschimoşii canadieni, hărţi extrem de precise ale unor regiuni complet necunoscute în acea perioadă. Astfel, hărţile Golfului Hudson şi ale Mării Barents nu numai că sunt uimitor de exacte şi amănunţite (fiind identice cu cele executate recent de cartografii militai i aero şi navali din Royal Navy şi Royal Canadian Air Force), dar arată exact ca şi cum ar fi fost trasate după informaţii obţinute de la 10 km altitudine. Aceste hărţi realizate prin gravare pe os sau prin crestături pe piele de focă sunt, după tradiţia eschimosă, cunoscute de câteva mii de ani. Ele nu reprezintă un fenomen singular, fiind comune atât eschimoşilor de pe coastă, cât şi celor din interiorul continentului (care nu şi-au părăsit teritoriile tribale de sute de generaţii). Este de-a dreptul frapantă asemănarea dintre hărţile Golfului Hudson şi Insulelor Baffin trasate de eschimoşi pe o bucată de piele şi cele realizate de sateliţii de observare ai marinei britanice. Tot eschimoşii au fost

cei care au dat vikingilor cunoştinţele necesare cartografierii unor întinse regiuni americane, atunci când aceştia au debarcat în Groenlanda şi nord-estul Americii (prin anii 1.000 e.n.). Vikingii le-au transmis cartografilor medievali europeni şi aceştia au desenat hărţi precise ale unor zone nord-americane cu mult înainte de călătoria lui Columb (1492). Savantul american G. Alexander, şeful Secţiei Hărţi a Bibliotecii Publice din New York, şi cercetătorul J. Enterline, în cartea sa *The Viking America* (*America Vikingă*), apărută în 1972 în S.U.A., au analizat peste 90 de hărţi şi cam tot atâtea texte vikinge şi medievale precolumbiene, ce redau exact teritorii necunoscute europenilor până după secolul al XVI-lea: Groenlanda, Labrador, New Foundland, Peninsula Seward (Alaska), Insula Baffin, Strâmtoarea Behring (arhipelagul arctic canadian), toate considerate până atunci de lumea ştiinţifică drept reprezentări stângace ale Siberiei, Insulei Novaia Zemlea, Scadinaviei sau nord-estului asiatic. Cele mai cunoscute hărţi de acest gen sunt cele ale „Vinlandului”, „Groenlandului”, „Scandinavici”, „Insulei Dicolzi” şi „Siberiei”, care au fost identificate de Enterline şi Alexander cu zonele nord-americane amintite. De unde provin însă informaţiile geografice ale eschimoşilor? Nu cumva au o legătură cu ciudatele lor legende? „Ultima Thule”, de exemplu, afirmă că poporul eschimos (Innuit) a fost adus în Nordul îngheţat de „uriaşe păsări de bronz”. Detaliu semnificativ, de altfel, căci chiar admiţând că eschimoşii cunoşteau metalele de la vikingi, de unde puteau ei să ştie că există „păsări” metalice (nave aeriene) care pot *zbura* transportând oameni la bord?

ARHIVELE AU CUVÂNTUL

„Demult de tot, pe vremea când Pământul mai era încă moale...” Toate vechile legende ale indienilor nordamericani Zuni încep cu aceeaşi formulare tradiţională, bătrânii povestitori ai tribului atribuind

această insistenţă necesităţii de a se aminti permanent oamenilor care a fost starea primordială a lumii. O idee remarcabilă! Dar... de unde ştiau oare îndepărtaţii strămoşi ai indienilor Zuni că Terra a fost acum mai bine de 4 miliarde de ani doar o Imensă masă de materie fierbinte şi vâscoasă?!

Există multe documente ce aşteaptă să fie cercetate şi multe enigme care se cer dezlegate. „Multe", în comparaţie cu cele care au fost studiate, pentru că, în realitate, documentele pe care le mai avem astăzi reprezintă o proporţie infimă în raport cu cele care au fost distruse sau pierdute. Să ne amintim de Biblioteca din Alexandria fondată de Ptolemaios I Soter în anii '300 î.e.n. Ea conţinea peste 500.000 de lucrări cuprinzând toate informaţiile despre omenire cunoscute în antichitate, precum şi remarcabile opere literare sau lucrări ştiinţifice. Jumătate din aceste manuscrise au ars în timpul cuceririi oraşului de către legiunile lui Cezar (47 î.e.n.), iar restul au fost distruse de arabi la ordinul califului Omar (717 – 720 e.n.), nepreţuitele documente fiind folosite la... încălzirea băilor publice! Raţionamentul califului a intrat în istorie: „Dacă toată înţelepciunea lumii se află în Coran, atunci nu mai este nevoie de alte cărţi, iar dacă ea nu poate fi găsită în Coran, atunci celelalte cărţi trebuie să fie distruse pentru ca să nu se observe aceasta". Cele 200.000 de volume ale bibliotecii templului din Ierusalim au ars în timpul cuceririi oraşului de către romani (70 e.n.). Informaţii de o valoare inestimabilă au fost pierdute pentru totdeauna atunci când împăratul chinez (Cheng) Shih Huang-ti a distrus zeci de mii de lucrări de filosofie, ştiinţă, istorie şi astronomie (214 î.e.n.), sau când cel de-al 63-lea încă (Pachacuti IV) a dispus distrugerea arhivelor care conţineau toate cunoştinţele lăsate amerindienilor de Viracochas. „Iluminatul" Pavel a ars toate textele antice greceşti şi romane din vestitele biblioteci ale oraşului Efes,

iar Dalai Lama „galben” (al V-lea) a distrus bibliotecile lamaiştilor „roşii”. Preoţii, misionarii, călugării şi inchizitorii catolici spanioli şi-au putut desfăşura nestingheriţi talentele în timpul Conquistei Americii. Figura episcopului Diego de Landa care a reuşit să distrugă singur toate urmele scrierii maya este prea cunoscută pentru a mai insista. Probabil însă că puţini oameni cunosc „opera” misionarului catolic Eugène Eyraux, care a distrus, în anul 1864, câteva mii de tăbliţe „rongo-rongo” pe Insula Paştelui... Acestor „înţelepţi” nu li se va face niciodată o „publicitate” suficientă. Căci de-a lungul Istoriei apar alţii şi alţii. Savoranola, Torquemada, Knox, Papa Paul IV.

Wilberforce... Sau, mai recent, nume de o şi mai tristă celebritate: Mussolini, Hitler, McCarthy...

Între 25 şi 30 august 1914, celebra bibliotecă din oraşul belgian Louvain (cuprinzând 230.000 volume rare, 750 manuscrise medievale şi 1.000 de incunabule unice în lume) a fost complet arsă de armatele germane. Fusese fondată în 1426, când Berlinul era doar o îngrămădire de cocioabe... în războiul civil din Spania şi, mai târziu, în al doilea război mondial, armatele germane şi-au asumat (la ordinul expres al lui Hitler), „măreaţa misiune” de a distruge peste o treime din comorile de artă şi cultură acumulate în Europa timp de 3.000 de ani. Este imposibil de evaluat răul imens pe care astfel de acţiuni l-au adus umanităţii, încetinindu-i progresul cu secole, poate chiar milenii...

Documentele la care se referă acest capitol provin dintr-o perioadă de timp cuprinsă între anii 4.000 î.e.n. şi 1900 e.n. Mileniul 4 î.e.n. este însă data cea mai veche de la care ne-au parvenit documente scrise. În realitate, legendele şi informaţiile menţionate în textele respective sunt mult mai vechi, unele datând chiar de prin anii 9.000 î.e.n. Scrieri antice egiptene, sumeriene, asiriene,

babiloniene, iudaice, greceşti, romane, hinduse, chineze, arabe, tibetane, mayaşe, incaşe, aztece, pascuane; texte medievale şi moderne stranii provenite din Anglia, Franţa, Italia, Spania, Austria, Germania, Ţările Scandinave, România, S.U.A., America de Sud, Asia; manuscrise şi comunicări ştiinţifice neobişnuite ale unor savanţi, exploratori, scriitori sau artişti celebri, toate acestea au o imensă valoare ştiinţifică, culturală şi istorică.

Antichitatea

SUMER. Poporul sumerian a apărut în Mesopotamia („Ţara dintre cele două fluvii” – Tigru şi Eufrat) în mileniul 4 î.e.n. Prin organizarea politico-administrativă, cultura şi nivelul cunoştinţelor ştiinţifice, el s-a aflat într-un stadiu superior tuturor celorlalte popoare contembinată cu o ploaie torenţială care a ţinut luni de zile şi a determinat acoperirea completă a uscatului, înecându-i pe toţi oamenii cu excepţia unei singure familii. Aceasta – prevenită de „zei” – şi-a construit o corabie capabilă să reziste apelor dezlănţuite şi astfel a supravieţuit, membrii ei devenind strămoşii unei noi rase umane. În linii mari, aceste elemente se întâlnesc la toate legendele care povestesc evenimentul, indiferent de zona geografică şi de perioada istorică în care trăiau popoarele respective. Oamenii de ştiinţă admit astăzi faptul că la baza acestei legende a stat un fenomen real, verificabil istoric şi arheologic – chiar dacă proporţiile sale au fost exagerate, în regiuni relativ întinse din Orientul Mijlociu, Asia, Africa, Europa, Oceania şi cele două Americi s-au produs inundaţii catastrofale provocate de schimbarea climei după ultima glaciaţie (Würm – 120.000 – 25.000 î.e.n.). Aceste inundaţii, care au avut loc probabil în perioada 25 00015.000 î.e.n., nu au putut, desigur, să acopere „tot Pământul” sau să înece „toţi oamenii”, dar au avut, fără îndoială, efecte atât de înspăimântătoare. Încât au rămas pentru totdeauna în memoria speciei umane. Majoritatea legendelor susţin însă

că potopul a fost provocat deliberat de către „zei” – fiinţe humanoïde cât se poate de materiale, care, deşi cunoşteau cu precizie data catastrofei, nu au salvat totuşi decât foarte puţini oameni. Unii cercetători au emis ipoteza că un număr restrâns de nave ale unei eventuale civilizaţii cosmice nu putea salva decât o mică parte din populaţie, susţinând în acelaşi timp că avertismentele privind iminenţa şi amploarea pericolului nu puteau fi luate în serios de nişte fiinţe aflate în stadiul epocii de piatră. Totuşi ipoteza că această catastrofă a fost provocată artificial este foarte puţin probabilă, dar nu imposibilă: gradul de perfecţionare al actualelor arme de nimicire în masă (atomice şi meteorologice) dovedeşte că o astfel de performanţă ar fi pe deplin realizabilă. O puternică explozie atomică submarină sau o undă seismică artificială ar putea provoca valuri gigantice (de tip tsunami) care pot inunda zone întinse; acelaşi efect l-ar avea topirea unei părţi din banchizele polare sau provocarea unor averse torenţiale, menţinute constante timp îndelungat. Dar în contextul tuturor celorlalte acţiuni ale preimpuselor fiinţe care ar fi luat contact cu oamenii din acea perioadă, un astfel de genocid şi-ar găsi cu greu confirmarea, cu atât mai mult cu cât datele pe care ni le pune la dispoziţie geologia nu exclud ipoteza „potopului” ca fenomen natural.

Deşi legenda potopului este larg răspândită, „celebritatea” ei se datorează îndeosebi unui text de bază al religiei creştine – *Vechiul Testament*. Puţini oameni ştiu însă că acest document nu a făcut altceva decât să reia, uneori până la identitate, vechile texte sumeriene, care l-au precedat cu câteva mii de ani! Cea mai veche relatare a potopului a fost descoperită gravată pe tăbliţele din marea bibliotecă sumeriană de la Nippur. Acest text – a cărui vechime depăşeşte 5.000 de ani – susţine că potopul a avut loc acum 24 510 ani, 3 luni şi 84 de ore (!) şi a înecat Iuţi oamenii din Mesopotamia, cu excepţia familiei înţeleptului

Ziusudra, care a fost salvată de „zei”. Cele mai cunoscute documente sumeriene privitoare la acest eveniment sunt însă cele 12 tăbliţe de lut ars din biblioteca de la Kuiungik (Ninive) aparţinând regelui babilonian Aswurbanipal. Ele au fost descoperite în 1872 de renumitul cercetător englez George Smith de la British Museum şi cuprind celebra epopee a lui Ghilgameş, scrisă între anii 1728 – 1686 î.e.n. Eroii acestui poem epic sunt Ghilgameş (regele cetăţii Uruk) şi Enkidu. Datorită faptului că unul din părinţii lor fusese „zeu”, iar celălalt pământean, aceşti doi eroi aveau calităţi superioare celorlalţi oameni. (Este interesant de remarcat acest leitmotiv al tuturor mitologiilor: semizeii. Proveniţi dintr-un cuplu zeu-om, sunt înlodeauna superiori prin forţă, curaj, inteligenţă sau frumupţe contemporanilor.) Peripeţiile celor doi prieteni cuprind însă unele amănunte care dau de gândit: ridicat în aer de „Zeul Soarelui”, Enkidu îşi simte corpul „greu ca o stâncă”, uvând senzaţia că a fost „acoperit cu plumb”. Dar acesta ewlc unul dintre efectele acceleraţiei la viteze mai mari dei il. cea a sunetului! În timpul zborului, „Vulturul cerului” poartă cu Enkidu un dialog foarte ciudat: „El îmi spuse: «Uită-te în jos spre Pământ! Cum arată? Priveşte mai en I Cum ţi se pare?» Iar Pământul era cât un munte şi murea ca un lac”. După alte 4 ore de zbor „Pământul era va o grădină şi marea ca apa care curge prin grădină”.

În sfârşit, după încă o înălţare în spaţiu, care a durat tot 4 ore, „vulturul” întreabă din nou: „«Uită-te în jos spre Pământ! Cum arată? Priveşte marea! Cum ţi se pare?» Iar Pământul arată ca o coleaşă şi marea cât o adăpătoare”. După relatarea lui Enkidu se pare totuşi că presupusa navă în care a fost îmbarcat nu a zburat numai ascensional: ultima descriere ne înfăţişează Pământul ca şi cum ar fi fost privit de la aproximativ 1.000 km altitudine, or, atingerea acestei înălţimi nu ar fi necesitat 12 ore (este cunoscut că rachetele purtătoare terestre atingeau încă

din 1970 viteza de 10 km/s). În orice caz însă, această descriere a fost apreciată ca prea realistă pentru a fi considerată doar produsul fanteziei; primul om care a văzut astfel Terra *a* fost astronautul american John Glenn, lansat cu nava „Mercury-Atlas 6” la 20 februarie 1962! în a opta tăbliţă de la Ninive este descrisă moartea lui Enkidu: boala care l-a doborât era atât de stranie, încât Ghilgameş bănuieşte că prietenul său a fost „atins de răsuflarea otrăvită a animalului ceresc” (simptomele maladiei i-au determinat pe unii cercetători radiologi care au studiat textul să afirme că Enkidu a fost iradiat). În sfârşit, ultimele 4 tăbliţe relatează călătoria pe care o întreprinde Ghilgameş până la Utnapiştim – „părintele oamenilor”. Acest personaj (care va deveni cunoscut prin Vechiul Testament sub numele de Noe) îi povesteşte regelui din Uruk trecutul său şi astfel descoperim un remarcabil „reportaj de la faţa locului” despre potop. Bătrânul nu spune că „zeii” au fost cei care au pregătit această catastrofă. Dimpotrivă: „Deodată ziua se schimbă în noapte / Poporul din cer nu se mai recunoaşte / Zeii toţi cuprinşi de teamă / Au fugit până în cerul lui Anu” (Anu era zeitatea principală a religiei sumeriene din oraşul Uruk. Dar cine era oare „poporul din cer”?). În timp ce „zeii” ajungeau în siguranţă în „cerul lui Anu”, Utnapiştim, avertizat din timp de către vpoporul din cer” asupra iminenţei catastrofei, se îmbarca într-o corabie mare şi rezistentă împreună cu familia sa şi un grup restrâns de oameni (selecţionaţi pentru calităţile lor fizice şi psihice). După înspăimântătoarea catastrofă în care „au pierit toţi oamenii” (afirmaţia nu pare prea exagerată, dacă luăm în considerare că zona câmpiei mesopotamiene este plată şi joasă, iar arheologii consideră că apa a atins niveluri cuprinse între 7 şi 14 m înălţime), corabia lui Utnapiştim s-a oprit pe un vârf de munte, iar supravieţuitorii au luat totul de la început. Şi din nou, „poporul din cer” i-a învăţat

să-şi construiască cetăţi, să prelucreze piatra şi metalul, să cultive cereale şi să domesticească animalele...

Epopeea lui Ghilgameş pare a fi mai mult decât o simplă legendă; ea cuprinde elemente care cu greu ar putea fi atribuite doar fanteziei anonimilor săi autori sau calificate drept stranii coincidenţe. Oamenii de acum 4 milenii erau mai puţin ispitiţi să explice evenimentele prin „miracole” (cum vor face mai târziu primii creştini); ei se mulţumeau de obicei să consemneze faptele reale, cu mijloacele lingvistice de care dispuneau şi cu analogiile la care puteau recurge. Or, trebuie să recunoaştem că asemenea descrieri rămân şi astăzi o mare enigmă *a* istoriei omenirii...

EGIPT. Scrierea hieroglifică egipteană a apărut în anii 4.000 î.e.n. şi, dacă la început inscripţiile săpate în piatră şi papirusurile conţineau doar însemnări comerciale, treptat vor apărea şi se vor generaliza texte având caracter economic, religios sau istoric. Creaţia literară egipteană apare şi se dezvoltă la începutul Regatului Vechi, în timpul dinastiilor 3 – 6 (2778 – 2263 î.e.n.) – perioadă din care datează cunoscutele „texte ale piramidelor”. Indiscutabil, însă, epoca de aur a literaturii egiptene a rămas cea din anii dinastiei a 12-a (2000 – 1783 î.e.n.), iar cele mai frumoase poeme şi povestiri au fost scrise în secolele 19 şi 18 î.e.n. În literatura egipteană sunt frecvente descrierile „corăbiilor cereşti” în care se deplasau zeii Ra, Ptuh, Aton, Osiris, precum şi unii faraoni „aleşi de zei”. (Este interesant de remarcat faptul că civilizaţia egipteană îi lăsat mai multe reprezentări de zei cu aripi sau cap de pasăre decât orice altă civilizaţie antică...) Aceste descrieri Hint oare numai rodul imaginaţiei sau au şi un suport material?

INDIA. După cum se consideră astăzi, scrierea hindusă «apărut în anii 1.000 î.e.n., dar este indiscutabil că *Ve*de-le (poemele sacre indiene) sunt mult mai vechi.

Cea mai frumoasă dintre ele, *Rigveda*, datează din anii 1500 î.e.n., iar celebrele *Mahābhārata* şi *Rāmāyana* au fost compuse, probabil, în mileniile 5 şi, respectiv, 3 î.e.n. – deşi prima transcriere descoperită datează din secolul 3 î.e.n. Or, toate aceste remarcabile opere literare antice sunt pline de elemente stranii: *vimanas* – faimoasele nave zburătoare; zei care vin din cosmos; arme, asimilate de unii cercetători cu cele termonucleare, meteorologice, biologice sau radioactive; în sfârşit, noţiuni remarcabile asupra micro şi macrouniversului, precum şi a legăturilor dintre ele. Spre exemplu, în *Samarāṅgaṇa Sūtradhāra* (*Arhitectul Universului*) – text a cărui variantă iniţială este mai veche de 3.000 de ani – poate fi găsită descrierea amănunţită a unei nave spaţiale sosită din cosmos: „La mijlocul carului, o ladă grea de metal, plină cu argint viu (mercur – n.a. j, este izvorul puterii. Din ladă, puterea trece în doi cilindri mişcători aşezaţi la cele două capete opuse ale carului. După aceea, merge prin alţi 8 cilindri plasaţi în faţa şi în spatele celor 2, care se mişcă şi au două şiruri de găuri îndreptate de jos în sus. Carul zboară cu o putere de trăsnet. Ţâşnind de pe Pământ, el se preface imediat într-o nestemată pe cer, unde zboară ca o cometă”. Curiosul aparat „imaginat” de cronicarii hinduşi prezintă însă remarcabile similitudini cu motoarele ionice, aflate încă în stadii experimentale…

GRECIA ŞI ROMA. Perioadele culturilor elene şi romane sunt considerate reprezentative pentru antichitate, datorită splendidelor opere de artă şi lucrări literare, filosofice, ştiinţifice şi istorice lăsate moştenire umanităţii. Multe din aceste texte cuprind descrierea unor fenomene aeriene stranii: discuri strălucitoare, „roţi de foc”, nave metalice zgomotoase, ciudate globuri zburătoare… Numai între anii 250 – 50 î.e.n., au fost notate aproximativ 20 de fenomene care nu pot fi explicate de meteorologi sau astronomi. Interesante comunicări de acest gen sunt cele

privind evenimentele care au avut loc în anii 218 î.e.n. şi 213 î.e.n., în localităţile Amiterno, Praeneste, Arpi şi respectiv Hadria, precum şi cele menţionate în operele unor cunoscuţi autori antici: Titus Livnis (*Istoria Romană*, cartea a XXI-a), Dio Cassius (*Istoria Romană* – cărţile I şi II).

Julius Obsequens (*Prodigiorum* – cap. 114 şi 130). În anul 100 î.e.n., Plinius cel Bătrân scria în *Istoria Naturală* (cartea a II-a, cap. 34): „Sub consulatul lui Valerius şi Marius, un scut de foc strălucitor a traversat la amurg cerul, mergând de la răsărit la apus şi aruncând scântei”. În anul 50 î.e.n., Cicero nota în de *Divinatione* (cartea I): „De câte ori Senatul nostru nu a cerut decemvirilor să consulte oracolele: când au fost văzuţi 2 Sori sau 3 Luni şi când au fost văzute flăcări pe cer sau altă dată când Soarele s-a ridicat noaptea, când au fost auzite zgomote stranii pe cer, când un nor părea că străluceşte el însuşi şi când au fost văzute globuri stranii pe cer”. Toate acestea sunt elemente care nu pot fi totdeauna explicate prin fenomene meteorologice sau astronomice, dar pot fi întâlnite frecvent în rapoartele din secolul nostru, referitoare la obiecte zburătoare neidentificate.

ORIENTUL MIJLOCIU. Documentele provenite din această regiune prezintă o deosebită importanţă pentru descifrarea istoriei omenirii. Atât *Vechiul Testament* – scris în secolele 9 – 4 – 5 î.e.n. cât şi preţioasele manuscrise descoperite la Qumran (Marea Moartă) – a căror vechime este apreciată la aproape 4.000 de ani – conţin texte care par scrise special pentru a-i „încurca” pe arheologi. Majoritatea acestor fragmente nu au nevoie de comentarii, similitudinea dintre vechile întâmplări şi elemente ale civilizaţiei ultimelor 3 decenii fiind evidentă.

Manuscrisele de la Qumran (în general, texte apocrife atribuite profeţilor Moise, Abraham, Enoh şi Lameh) au fost descoperite doar de aproape două decenii,

aceste manuscrise prezentând imensul avantaj de a nu fi transformate sau cenzurate în timp de către autorităţile ecleziastice. „Cuvintele pe care înţeleptul Le-a adresat tuturor fiilor Aurorei: Oameni au venit din cer şi alţi oameni au fost luaţi de pe Pământ şi duşi în cer. Oamenii veniţi din cer au rămas mult timp pe Pământ” (*Geneza*). Deci „cerul” nu era un loc interzis, stăpânit de puteri supranaturale; în el trăiau oameni, pe care unii pământeni i-au putut chiar vizita. *Sulul lui Lameh* cuprinde o dramatică relatare a potopului, introducând şi un amănunt inedit: Noe (fiul lui

Lameh) se deosebea de ceilalţi oameni, semănând în schimb perfect cu „Fiii Cerului”. Înţeleptul Enoh (care înainte de potop va zbura în cer pe un „car de foc”) avertizează familia lui Lameh (prin Matusalem – tatăl acestuia) cu privire la dezastrul care va avea loc abia peste o generaţie. Enoh anunţă profetic un fapt curios: cel care va da viaţă după catastrofă unei noi rase umane va fi tocmai „puiul de cuc” – Noe. *Apocalipsul* lui Moise consemnează şi el un eveniment interesant: într-o dimineaţă Eva a văzut pe cer o navă luminoasă trasă de 4 vulturi „care străluceau în soare”. Ulterior, nava este văzută şi de Adam, care observă că dintre roţile ei ieşea fum. Ciudată apariţie divină! *Cartea lui Enoh* (text apocrif) povesteşte despre sosirea pe Pământ a unui grup compus din 220 de „îngeri veniţi din cer”, care se deosebesc de fiinţele imateriale şi asexuate pe care le descrie Biblia: ei îi învaţă pe oameni agricultura, metalurgia şi astronomia, se căsătoresc cu femei de pe Pământ, iar şeful lor, Semyaza, va deveni conducătorul tuturor triburilor din zonă. În sfârşit, iată şi un text apocrif atribuit lui Abraham: „În spatele fiinţei am văzut un car cu roţi de foc şi fiecare roată era acoperită cu ochi, iar pe roţi era un tron învăluit în flăcări ce curgeau în jurul său”. Cercetătorii americani susţin că straniul vehicul prezintă asemănări cu jeepul

lunar (exceptând flăcările) şi că tronul „învăluit în flăcări” ar reprezenta în realitate o caroserie strălucitoare. De altfel, textele apocrife – care nu au fost incluse în Biblie pentru, că nu conveneau liniei canonice impuse – prezintă multe detalii interesante: astfel, în Vedenia *lui Isaiia* se poate descoperi prima referire la efectele relativităţii timpului! Ridicat la cer de un „înger”, Isaiia îşi dă seama că zboară „mai iute ca gândul”, iar după întoarcerea pe Pământ întreabă nedumerit: „Pentru ce aşa de curând? Numai două ceasuri am stat cu tine aici!”. Dar îngerul îi răspunde: „Nu două ceasuri ai stat, ci 32 de ani”.

Vechiul Testament cuprinde şi el multe texte enigmatice, în ciuda transformărilor suferite: „În anul al 30-lea, în ziua a 5-a a lunii a 4-a, la râul Chebar, am văzut apariţii divine: dinspre miazănoapte venea o vijelie ca un nor mare sau un val de foc ce vărsa strălucire în jurul său; iar în mijloc strălucea un punct luminos ca electrul (aliaj metalic ce ardea cu flacără strălucitoare, atribuit de Platon atlanţilor – n.a.) băgat în văpaie. Şi în mijloc am văzut chipurile a patru fiare care aveau chip de om. Fiecare avea câte patru feţe şi patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor erau asemenea celor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare. Aripile lor se prindeau una de alta şi nu se întorceau, ci băteau drept înainte. Privirea fiarelor era ca şi cărbunii aprinşi. Luminile umblau printre fiare şi focul strălucea şi scăpăra ca fulgerul. Jos, lângă fiare, era câte o roată la fiecare dintre cele patru feţe ale lor. Roţile erau parcă din crisolit şi erau toate la fel; şi păreau mai multe roţi băgate una în alta. Ele puteau să meargă în toate patru părţile şi nu se întorceau în mers. Obezile roţilor erau înspăimântător de înalte şi toate obezile erau pline cu ochi jur-împrejur. Când mergeau fiarele mergeau şi roţile de lângă ele şi când se ridicau fiarele de la pământ se ridicau şi roţile cu ele. Deasupra capetelor fiarelor era o boltă strălucitoare ca şi cristalul.

Sub boltă aripile erau îndreptate una către cealaltă; fiecare fiară avea câte două aripi care îi acopereau corpul. Şi când umblau fiarele, auzeam bătaia aripilor ca vuietul apelor mari. Deasupra bolţii se vedea o altă boltă mică şi albastră ca safirul, în care stătea un om îmbrăcat în ceva strălucitor, roşu şi auriu ca arama, aurul şi focul. Totul strălucea ca şi curcubeul după ploaie" (*Cartea lut Iezechiel*, cap. I, v. 1 – 28). Cercetătorii moderni consideră ca etalon pentru acest obiect o combinaţie între „Vulturul" – modulul lunar al misiunii APOLLO 11 – şi jeepul lunar folosit de misiunea APOLLO 17. Se apreciază că descrierea nu poate fi explicată printr-un fenomen natural şi că ea este mult prea amănunţită pentru a fi doar rezultatul unei halucinaţii de natură mistică. Iată şi fragmente din *Facerea. Tnttia carte a lut Moise* (cap. I-IV), „Să facem omul după chipul şi asemănarea *noastră*... Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii. În vremea aceasta s-au ivit pe Pământ uriaşi, mai ales când fiii lui Dumnezeu începuseră a se însoţi cu fiicele oamenilor şi ele începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime". Dar, conform Bisericii, „unicul Dumnezeu" nu ar fi avut decât un singur fiu – nelegitim: Iisus Cristos. Atunci de unde apar aceşti „fii ai lui Dumnezeu", care pe deasupra se mai şi însoţesc cu femei de pe Pământ, dând naştere semizeilor? De ce vorbeşte Atotputernicul la plural: „După asemănarea *noastră*"??

În 1969, Erich von Däniken emitea o ipoteză îndrăzneaţă, afirmând că, probabil, „Chivotul legii" – descris amănunţit într-o „carte" a lui Moise (*Ieşirea* cap. 25, v. 10 – r40) ar fi fost de fapt un fel de staţie radio de emisie-recepţie, alimentată la o tensiune de câteva sute de volţi. Fără îndoială, textul analizat de cercetătorul elveţian era straniu: indicaţiile amănunţite pe care Iehova i le dă lui Moise (piesele trebuiau să aibă dimensiuni şi poziţii

precise şi să fie realizate din anumite metale), insistând asupra respectării lor stricte, sunt mai mult decât ciudate. Dar lor li se adaugă şi alte amănunte neobişnuite: „Chivotul legii” era mijlocul prin care Iehova comunica permanent cu Moise (vocea sa „ieşind” din capacul obiectului) şi adesea aparatul era înconjurat de scântei. În plus, Moise era singurul om care ştia să-l folosească şi avertiza că nimeni nu trebuie să atingă „chivotul” în timpul „funcţionării”. De altfel, Iehova dăduse indicaţii precise cu privire la încălţămintea şi hainele pe care trebuiau să le poarte oamenii la transportarea aparatului. Precauţii pe deplin justificate; în timpul unei călătorii, străjerul Uza atinge accidental „chivotul” şi se prăbuşeşte „ca lovit de trăsnet” (probabil electrocutat). Această ipoteză a suscitat doar comentarii sarcastice, în 1970, dar câţiva ani mai târziu, studenţii unei universi – tăţi americane au construit un aparat identic, urmând strict indicaţiile din cartea lui Moise, şi, spre uimirea lor, au obţinut un fel de emiţător alimentat de un generator electric de înaltă tensiune!

Evul mediu şi Renaşterea

Se impune o circumspectă rezervă în analiza documentelor din secolele V-XVII, fiind evident faptul că nivelul de cunoştinţe ştiinţifice al cronicarilor medievali poartă amprenta exagerărilor de origine religioasă – consecinţa directă a victoriei monoteismului şi a ascensiunii fanatismului religios. Totuşi există documente medievale, asiatice sau europene, ce descriu fenomene total inexplicabile ştiinţific, întâmplări care sunt indiscutabil altceva decât o simplă fantezie sau exagerare a cronicarilor…

Un vechi document coreean relatează că în primăvara anului 316 e.n. „30 de stele mari au zburat pe cer spre Apus”. Numărul atât de mare de obiecte zburătoare neidentificate menţionate exclude o explicaţie meteorologică sau astronomică. Dar *ce erau oare* ciudatele

obiecte aeriene care se deplasau în formaţie pe cerul Asiei acum 15 secole? Un text chinez din secolul al X-lea (*Călătorie în Apus*) conţine o frază ciudată: „În timp ce călătorul se ridică tot mai sus şi mai sus, cerul se face tot mai negru”. Dar omenirea ştia că cerul este albastru! Primul om care l-a văzut negru *a* fost cosmonautul sovietic Gagarin, a cărui capsulă spaţială atinsese altitudinea de 100 km în 1961. Oare să fi ajuns chinezii medievali la această altitudine?

În Europa secolului al IX-lea, cronicarul Gabalis notează aterizările unor nave extraterestre în anii 742 şi 814 e.n. Cel mai cunoscut caz de acest gen este însă cel relatat de cronicarul englez Tillbury, care descrie o ciudată întâmplare petrecută în anul 1270 deasupra oraşului Bristol (Anglia). Într-o duminică, oamenii strânşi în biserica din centrul oraşului au auzit un zgomot puternic deasupra lor. Ieşind în grabă afară, au văzut uimiţi „o corabie mare care plutea prin aer”, staţionând la 30 m deasupra turlei. După câteva clipe au înţeles ce se întâmplase: o „ancoră” situată la capătul corzii care atârna la prova navei se înfipsese adânc în turlă şi „corabia” nu putea pleca. Unul dintre membrii echipajului a coborât de-a lungul corzii, încercând să desprindă ancora, dar nu a reuşit. Revenindu-şi din spaimă, „oile Domnului” s-au năpustit răcnind ca să-l ucidă pe omuleţul de pe turlă, dar, din fericire, intervenţia fermă a episcopului i-a oprit să-şi ducă la îndeplinire cucernica idee. În sfârşit, echipajul străin a desprins ancora şi nava a plecat, lăsându-i pe cetăţenii din Bristol să-şi explice singuri întâmplarea... Un alt OZN strălucitor a fost observat pe cerul Angliei în anul 1320, la moartea abatelui Durham, evenimentul fiind consemnat în *Historia de Statu Ecclesiae Dunelmensis*.

La 14 aprilie 1561 şi 7 august 1566, în oraşele Nürnberg şi, respectiv, Basel, au căzut din cer sfere şi discuri mari, colorate în roşu, albastru şi negru. În

momentul în care au atins pământul, ciudatele obiecte au ars fără să lase urme... O serie de documente foarte interesante au fost descoperite şi pe teritoriul României; ele consemnează fenomene aeriene care nu sunt în niciun caz de natură meteorologică sau astronomică; discuri strălucitoare de culoare roşie; „bile de foc”, adevărate escadrile de „sori” şi „stele” care se deplasau tăcute pe cer ziua şi noaptea; discuri aurii asemănătoare cu Luna, care apăreau însă ziua; lumini albe şi roşii care se deplasau cu zgomot de tunet în complicate evoluţii aeriene... Relatări despre aceste fenomene pot fi întâlnite în *Letopiseţul moldovenesc*, scris de Neculce („întâmplarea” din 8 noiembrie 1517) sau *Analele Braşovului* („întâmplările” din: 26 august 1536; 14 şi 19 ianuarie 1549; 12 aprilie 1600; 29 martie 1604, 16 noiembrie şi 9 decembrie 1613; 9 august 1687 şi 5 septembrie 1694).

Fără îndoială, însă, cel mai interesant caz de observare a unor obiecte aeriene neidentificate în timpul Renaşterii a fost cel întâmplat la 11 decembrie 1642 în Ungaria. Iată ce relatează vechea lucrare *Allerhand erschreckliche portenta în Hungam* (*Tot felul de întâmplări înspăimântătoare din Ungaria*) (Biblioteca Universală din Budapesta – Hevenessi LXXI, p. 181): „De la Ersekujvar şi alte aşezări s-a anunţat că la 11 decembrie 1642, în plină zi, la ora 12, între Esztergom şi Buda a fost văzută pe cer următoarea minune înspăimântătoare: Cinci bile mari, incandescente, au zburat una contra celeilalte şi din ele au apărut deodată o mulţime de oameni în haine de nedescris. În curând, împuşcături puternice au zguduit aerul, de parcă ar fi tras cele mai mari tunuri, s-au auzit goarne sunând şi tobe bătând ca şi cum s-ar fi dat alarma şi semnalul de atac. După aceasta, cerul s-a făcut roşu ca focul, apoi a fost un joc de culori diferite, s-au auzit pocnete şi salve de pistoale şi puşti şi asta atât de natural, de parcă s-ar fi ciocnit două armate puternice. Ar fi

imposibil de povestit tot ce s-a văzut şi s-a auzit acolo. Acest spectacol înfiorător şi nemaipomenit a început la Esztergom şi s-a deplasat spre Buda. În ziua următoare a căzut o ploaie de plumb şi zinc la Buda, aşa de multă, încât turcii duceau în vase plumbul şi zincul la paşă. În aceeaşi zi, lângă Esztergom, în Dunăre, au mişunat atâţia peşti, încât apa abia se mai vedea din cauza lor şi toţi au scos capul din apă”. Textul este edificator, dacă se face legătura cu rapoartele moderne despre obiecte aeriene neidentificate, în care putem întâlni elemente similare. Costumele ciudate ale echipajelor humanoïde, zgomotele puternice şi luminile produse de nave, metalul topit căzut din ele şi infestarea deosebit de puternică a fluviului în care au fost deversate reziduurile, toate acestea au fost semnalate în repetate rânduri în rapoartele din anii 1947 – 1983.

Epoca modernă

Ceea ce începuse Renaşterea a fost desăvârşit în epoca modernă: în secolele XVIII, XIX şi, mai ales XX, Ştiinţa şi Raţiunea au ajuns să fie apreciate la adevărata lor valoare, omul începând să cunoască tot mai mult despre macro- şi microunivers.

Cunoscutul astronom britanic Halley nota la 6 martie 1716 că între orele 17 şi 19 a observat un obiect aerian strălucind pe cer cu o intensitate variabilă... Astăzi sunt bine cunoscute problemele ridicate în legătură cu cei doi sateliţi ai planetei Marte: Phobos şi Deimos. Descoperiţi în 1877 de astronomul american A. Hali, ei sunt singurii sateliţi din sistemul solar care îşi ocolesc planeta mai repede decât se roteşte ea: Phobos (diametru «16 km) înconjură Marte de două ori în timpul unei zile marţiene, Iar Deimos (diametru «8 km) de 1, 1 ori. Datorită caracteristicilor mişcărilor de revoluţie, acceleraţiei neobişnuite şi orbitelor circulare ecuatoriale, Deimos şi, în special, Phobos au fost consideraţi sateliţi artificiali, în

pofida aspectului exterior destul de comun – teorie susţinută de oameni de ştiinţă renumiţi: dr. I. Velikovsky, F. Hoyle şi savantul sovietic I. Shklovski. Dar aceşti sateliţi erau cunoscuţi şi studiaţi cu mult înainte de a fi... descoperiţi. Iată un fragment al capitolului *Călătoria lui Gulliver spre Laputa* din cartea lui Jonathan Swift scrisă în 1727; „Astronomii din Laputa au descoperit, printre altele, două stele mai mici sau sateliţi, care se rotesc în jurul lui Marte. Cel mai apropiat se află la o distanţă egală cu 3 diametre ale lui Marte de centrul planetei principale, iar cel mai depărtat la o distanţă de 5 diametre. Primul satelit are o mişcare de revoluţie care durează 10 ore, iar al doilea are o mişcare de 21, 5 ore. Pătratele rotaţiilor periodice cresc aproximativ proporţional cu cuburile distanţelor de la centrul lui Marte”. Toate aceste informaţii ale lui Swift sunt absolut exacte, dar ele preced cu 150 de ani descoperirea celor doi sateliţi! Este adevărat că unii astronomi de geniu bănuiau încă din secolul al XVI-lea existenţa lor (Kepler susţinea în 1610 ipoteza că Marte are 2 sateliţi), dar nimeni nu reuşise nici măcar să-i vadă, cu atât mai puţin să le calculeze mişcările de revoluţie atât de precis!

În ultimele 3 secole, Luna – unicul satelit natural al Terrei – a suscitat un viu interes printre astronomi, căci pe suprafaţa ei se petreceau fenomene stranii. În 1668, 1783 şi 1787, astronomii francezi, englezi şi germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părţii întunecate a discului lunar. În 1794, Societatea Regală de Ştiinţe din Londra primeşte din partea astronomului Wilkins o comunicare ştiinţifică despre apariţia unui obiect luminos pe suprafaţa Lunii. Francis Arago menţiona în 1820 faptul că, în timpul unei eclipse de Lună, observatorii din Embrun (Franţa) au văzut o serie de obiecte luminoase care se deplasau în formaţie, având o traiectorie rectilinie. În 1869, un fenomen incredibil a galvanizat lumea

astronomică: marele crater Linné, situat în Marea Serenităţii (studiat amănunţit de mulţi astronomi, printre care Hall şi Flammarion) a dispărut fără urmă. Apoi, lumini stranii, având cele mai curioase forme (cerc, triunghi, cruce, elipsă) şi intensităţi variabile au apărut în Marea Crizelor... Timp de 3 ani, Societatea Regală de Astronomie din Londra a studiat zilnic această regiune lunară, realizând peste 2000 de observaţii remarcabile asupra acestor fenomene. În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul Astronomic din Praga nota că un disc alb strălucitor a traversat suprafaţa Lunii „rămânând vizibil mult timp". Apoi, luminile au dispărut tot atât de brusc şi inexplicabil cum apăruseră, iar fenomenele au fost date uitării. Dar începând cu anul 1915, numeroşi astronomi au observat că în multe cratere lunare apăruseră gigantice ziduri drepte sau curbe, care au rămas acolo timp de câţiva ani, dispărând apoi fără urmă...

În România, *Analele Braşovului* consemnează că la 15 februarie 1730 (între orele 18 şi 21) a putut fi observat pe cer un obiect strălucitor care se deplasa schimbându-şi culoarea alternativ în alb şi roşu. Un vechi manuscris bănăţean nota apariţia (la 6 decembrie 1737) a unui mare obiect aerian strălucind într-o culoare roşu intens, care a staţionat între orele 18 şi 20 pe cer, separându-se şi recuplându-se apoi din nou. Un alt document românesc descrie „minunea" din 27 noiembrie 1793, când „Luna" a zburat cu mare viteză pe cer timp de câteva ore în cursul zilei... În seara de 10 august 1809, astronomul britanic J. Staveley notează că a observat un obiect aerian strălucitor care s-a deplasat rapid pe o traiectorie neregulată printre nori. În 1812, Stan Irimie – un locuitor din Săcele-Braşov – nota că a observat „o stea mare cu multe raze", care s-a deplasat iniţial spre est, iar apoi s-a întors în vestul Europei. Strălucirea acestui obiect aerian avea o intensitate variabilă, iar deplasările sale au putut fi

observate timp de 4 luni în toată Europa. Ofiţeri francezi şi ruşi, astronomi germani, englezi sau olandezi, savanţi italieni şi francezi au notat frecvent evenimentul, iar Lev Tolstoi l-a imortalizat în *Război şi Pace*. Numărul din 22 ianuarie 1853 al ziarului *Hetilap* relatează că la 6 ianuarie 1853 (orele 06,00) a apărut deasupra Vienei „o fastuoasă bilă de foc care a dispărut de trei ori şi tot de atâtea ori a reapărut; până la urmă a dispărut definitiv cu un zgomot de tunet”. Numărul din 28 decembrie 1853 consemna un alt eveniment de acest gen întâmplat la 20 decembrie 1853, ora 21. deasupra oraşului Sibiu (România): „un nor de formă conică” s-a deplasat pe cer „mişcându-se în jurul axului său, cu un zgomot ca de locomotivă” – a cărui intensitate alterna la intervale regulate. După câteva minute, „norul a dispărut printr-un mic fulger”.

În iulie 1868, la Capiago (Chile), locuitorii au observat înspăimântaţi un obiect aerian luminos şi foarte zgomotos, ce părea „un imens condor metalic cu ochi de foc”. La 22 martie 1870, echipajul navei *Lady of the Lake a* observat un disc cenuşiu care zbura pe cer, lăsând în urmă „o coadă luminoasă” (jet reactiv?). La 15 mai 1879, orele 21, 40, vasul *Vulturul*, care naviga pe apele Golfului Persic, a fost urmărit timp de aproape o oră de un ciudat obiect aerian luminos, compus din 2 „roţi” cu diametrul de 40 m, între care era plasat un cilindru cu lungimea de 160 – 170 m. Câteva zile mai târziu, curiosul obiect zburător a fost observat de echipajul navei *Patna*, care trecea prin aceeaşi zonă!

Această grăbită călătorie în spaţiu şi timp, prin intermediul arhivelor umanităţii, relevă încă o dată persistenţa enigmelor în istoria omenirii, subiecte pasionante ce invită Raţiunea să considere cu îndrăzneală ipotezele Paleoastronauticii…

CETĂŢILE DISPĂRUTE

Cele mai aprig contestate ipoteze ale

paleoastronauticii sunt, fără îndoială, acelea care susţin că, de-a lungul unei perioade cuprinse între anii ’50.000 î.e.n. şi 1908 e.n., pe planeta noastră au avut loc explozii nucleare. Era atomică a început însă oficial odată cu explozia experimentală de la 16 iulie 1945, din sinistrul deşert „Jornada del Muerto”, care se întinde lângă Alamogordo (New-Mexico – S.U.A.). Recunoaşterea veridicităţii unor astfel de ipoteze ar produce nu numai un sentiment de inferioritate, dar şi o anumită nelinişte, în urma descoperirii faptului că în Univers există civilizaţii care au surclasat de zeci, poate sute de mii de ani nivelul nostru actual economic, tehnic, social şi militar. Secolul XX este însă martorul unor incredibile salturi calitative şi cantitative ale armamentului, printre care apariţia şi perfecţionarea continuă a periculoaselor arme atomice. În pofida tratativelor şi conferinţelor de dezarmare, tumoarea înarmărilor nucleare a crescut nestăvilită, întinzându-se rapid pe cea mai mare parte a globului şi tinzând să devină malignă. Un scurt istoric al acestei adevărate „aventuri devolutive” a omenirii este fără îndoială edificator:

1945. La 6 şi 9 august au loc bombardamentele atomice americane asupra oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki, cu bombele *Little Boy* (Uraniu 235) şi respectiv *Fat Man* (Plutoniu 239), ambele având o putere distructivă de câte 20 kilotone (echivalentă cu explozia simultană a 20.000 tone de explozibil clasic TNT-trinitrotoluen). Efecte: 240.000 morţi, 13 983 dispăruţi, 37 425 mutilaţi, aproximativ 90.000 răniţi şi 93 391 iradiaţi, numiţi de japonezi *Hibâkusha* (cuvânt care înseamnă în acelaşi timp *salvat şi suferind*).

1949. În august are loc prima experienţă atomică sovietică.

1952. În octombrie are loc prima experienţă atomică britanică.

1952. La 1 noiembrie are loc prima experienţă

americană cu bomba cu hidrogen (termonucleară), pe insula Elugelab din arhipelagul Eniwetok (Oceanul Pacific). Bomba a avut puterea explozivă de 10 Megatone (10 milioane tone TNT), iar efectul exploziei sale a fost volatilizarea insulei Elugelab, care a dispărut literalmente de pe harta Terrei.

1953. În august are loc prima experienţă termonucleară sovietică.

1954. S.U.A. experimentează o bombă H de 40 Megatone.

1956. U.R.S.S. experimentează o bombă H de 100 Megatone.

1957. În mai are loc prima experienţă termonucleară britanică.

1957 – 1958. Apar pentru prima oară noii vectori (mijloace de transport la ţintă): rachetele intercontinentale.

1960. În februarie are loc prima experienţă atomică franceză.

1964. În octombrie are loc prima experienţă atomică chineză.

1967. Apar sistemele de rachete antirachete americane şi sovietice.

1968. Stocurile de armament nuclear ale celor cinci puteri atomice (S.U.A., U.R.S.S., R.P. Chineză, Marea Britanie şi Franţa) ating cifra de 10.000 Megatone. Apar sateliţii de observaţie.

1970 – 1978. Apar sistemele de rachete multiple, fracţionare, de croazieră, cu laser şi raze X. Apar sateliţii militari de interceptare.

1978. S.U.A. anunţă realizarea bombei cu neutroni. 1980. Cele cinci puteri atomice dispun de un arsenal cifrat la 100.000 Megatone. Pe glob există alte 20 de state care sunt capabile să producă armament nuclear, O.N.U. fiind informată că cel puţin 5 dintre ele au bomba atomică.

1983. Arsenalele mondiale dispun de 18.000 rachete atomice (130.000 Megatone) şi aproximativ 2000 de sateliţi militari.

S-a constatat că experienţele atomice dintre anii 1945 – 1965 au eliberat o energie totală de 700 Megatone, echivalentă cu 35.000 de bombe tip *Hiroshima* (deci 5 bombe *Little Boy pe* zi). Considerând cu moderaţie că fiecare dintre ele ar fi provocat 100.000 de victime, s-ar fi ajuns în 1965 la totalul de 3, 5 miliarde morţi, adică întreaga populaţie a globului! Dar, în 1983, puterea armamentului nuclear existent echivala cu 30 tone TNT pe cap de locuitor al Terrei, cantitate suficientă pentru ca fiecare om să fie ucis de 65.000 de ori, arsenalele conţinând echivalentul a 6, 5 milioane de bombe tip Little *Boy*!

Aceste date dovedesc cu prisosinţă că, dacă în 4 decenii s-a ajuns de la o putere atomică de 60 kilotone (1945), la cifra astronomică de 130.000 Megatone (1983), atunci în 4.000 de ani o civilizaţie n-ar mai avea loc nici în proz prinl ei sistem solar, din cauza numărului de bombe atomice care ar întrece de câteva milioane de ori probabil numărul tuturor fiinţelor vii. Este demn de remarcat faptul că cifrele de mai sus provin din rapoarte *oficiale publice*, ele nefiind simple exagerări, puncte de vedere pesimiste sau panicarde, nici argumentele unor acţiuni publicitare. Concluzia inevitabilă la care duce rezumatul istoriei demenţialei curse a înarmărilor nucleare este că, dacă ea nu va fi oprită, va scăpa de sub controlul atât de instabil şi precar, iar urmarea logică va fi indiscutabil anihilarea oricărei forme de viaţă pe Terra, dezastru care poate fi oprit doar de trezirea conştiinţei indivizilor şi popoarelor în egală măsură…

În afara holocausturilor de la Hiroshima şi Nagasaki, există în această privinţă şi unele avertismente din trecut, căci se poate constata faptul straniu că unele popoare

antice cunoşteau teribilele efecte ale armelor atomice, ipoteză argumentată prin descoperirea unor urme de roci vitrificate, vestigii ale oraşelor distruse, fosile şi obiecte iradiate, precum şi descifrarea unor documente ce descriu explozii atomice care par să fi avut loc cu mii de ani în urmă.

Explicaţiile „ştiinţifice” găsite pentru aceste enigme sunt deocamdată nesatisfăcătoare: urmele de radiaţii şi rocile vitrificate sunt „opera gheţarilor”, ruinele au fost calcinate de „incendii”, iar oraşele distruse de „trăsnet”, documentele sunt „greşit traduse” sau „copiate eronat”...

În acest mod sunt interpretate orice noi urme sau documente descoperite, încercându-se integrarea lor în mozaicul bine cunoscut al teoriilor clasice despre istoria omenirii. Erich von Däniken scria în cartea sa *Amintiri despre viitor*: „Să admitem un moment ideea înspăimântătoare şi totuşi din păcate plauzibilă, că civilizaţia noastră ar fi distrusă într-un război atomic. Făcând săpături, arheologii ar descoperi după 5.000 de ani rămăşiţele Statuii Libertăţii de la New York. Folosind actualul model de gândire, arheologii de mâine ar trage în mod obligatoriu concluzia că este vorba despre o divinitate necunoscută, poate o zeiţă a focului (din cauza torţei) sau o zeitate a Soarelui (din cauza razelor ce înconjură capul statuii). Că ar putea fi vorba pur şi simplu de o Statuie a Libertăţii, nici prin gând nu i-ar trece cuiva care ar raţiona conform schemei de gândire actuale”. Descoperirea unor texte relatând despre două înspăimântătoare războaie mondiale în secolul XX, despre nave de 1 milion de tone, clădiri înalte de 600 de metri, avioane de 600 de tone care depăşesc viteza sunetului, rachete care au ajuns pe Marte şi Venus, echipaje umane pe Lună, submarine pe fundul oceanului (imposibilităţi pentru o civilizaţie la nivelul secolului al XIX-lea) ar fi privită cu circumspecţie şi savanţii ar afirma categoric că documentele sunt „prost

traduse”, „greşit interpretate”, „fantezii pure”, într-un cuvânt „mitologie”. Galeriile metrourilor vor fi considerate catacombe (sau poate sisteme de canalizare), iar clădirile oraşelor distruse, doar încercări nereuşite ale oamenilor secolului XX de a-şi construi case de piatră în locul corturilor din piei de animale şi al colibelor de lemn! Majoritatea obiectelor metalice actuale ar fi distruse de natură în câteva mii de ani şi se va trage probabil concluzia că în secolul XX nu erau cunoscute metalele...

Celebra bombă A (*Little Boy*) de 20 Ki a explodat la Hiroshima, mai precis la 530 de metri deasupra clădirii Camerei de Comerţ aflată lângă podul Aloi (din centrul oraşului), la confluenţa braţelor Motoyasu şi Honkawa ale fluviului Ohta. În momentul exploziei temperatura a atins 1 milion de grade Celsius (limita la care se produce fisiunea nucleară), pentru ca în picosecunda următoare să se formeze o monstruoasă sferă incandescentă cu diametrul de 600 de metri şi temperatura depăşind 6.000°C, sferă care s-a revărsat fulgerător sub forma unui val circular de foc. Înaintând asupra oraşului cu viteza de peste 800 km/oră. Această fantastică undă calorică a topit instantaneu oţelul tunurilor antiaeriene, al stâlpilor de înaltă tensiune, traverselor şi arcadelor podurilor, făcându-le să se prelingă pe pământ ca plumbul încins, a prefăcut trotuarele în râuri de asfalt clocotind, a lichefiat porţelanul, argila şi sticla, a vitrificat nisipul şi pietrele mai moi, făcându-le să explodeze ca dinamita pe cele mai dure (granitul şi bazaltul). Efectul luminos al fulgerului alb (mai strălucitor decât Soarele) a transformat oamenii în umbre de fum, impregnându-i pe zidurile de beton, a calcinat până şi lemnul meselor din buncărele şi adăposturile antiaeriene, volatilizând orice obiecte inflamabile de culoare închisă. Literele negre ale ziarelor sau bancnotelor din seifuri au dispărut decupate, iar modelele de culoare închisă de pe ţesături s-au impregnat pe pielea oamenilor

pentru totdeauna, sub forma unor arsuri de gradul III. Presiunea aerului s-a manifestat sub forma unui baros nimicitor, de 8 tone/m², ce strivea totul de sus în jos: clădirile erau terciuite de înseşi acoperişurile lor, iar oamenii dispăreau sub greutatea devenită imensă, a propriului cap. Toate acestea (împreună cu efectul radioactiv) au avut ca urmare 100.000 de morţi *instantaneu* (urmaţi de alte câteva zeci de mii în următoarele 72 de ore).

Pe hartă, distrugerile s-ar putea consemna astfel: în jurul centrului exploziei, „cercul negru al morţii totale” cu raza de 1 km (în care orice formă de viaţă a dispărut într-o picosecundă); apoi, „cercul morţii cvasitotale” cu raza de 4 km (pe marginile căruia au fost găsiţi oameni cu arsuri de gradul I) şi în sfârşit un ultim cerc cu raza de 16 km, unde copacii s-au uscat brusc, râurile s-au evaporat, iar pământul s-a înroşit (oamenii prezentând arsuri de gradul III). Dar aceste efecte au fost inegale: spre exemplu, însăşi clădirea Camerei de Comerţ aflată sub centrul exploziei a rămas în picioare, cruţată de efectul presiunii (exercitat în *afara* unui mic unghi mort în formă de con) iar unii oameni din adăposturile subterane au scăpat cu viaţă. Radioactivitatea solului a fost redusă de faptul că explozia a avut loc în aer, astfel că deşi organismele vii au fost puternic (majoritatea mortal) iradiate, construcţiile şi pământul nu s-au impregnat radioactiv. (Un test efectuat în 1970 stabilea că solul Statelor Unite prezenta în medie o radioactivitate de 10 – 20 microröntgeni, în timp ce la Hiroshima valoarea maximă era de 2 microröntgeni). Efectele asupra oamenilor au fost înspăimântătoare: exceptând morţii, zecile de mii de supravieţuitori (*hibâkusha*, marii mutilaţi, răniţi cu arsuri teribile) au suferit şi de unele boli sau răni nemaiîntâlnite până atunci: oameni a căror piele se desprindea de pe corp ca o mănuşă, oameni-zebră, la Lua ti cu arsuri pe locul unde

ţesăturile pe care le purtau au fost de culoare închisă. Ulterior s-au născut şi au murit leucemici, copii cu trei picioare, cu labe de gâscă în loc de mâini, ciclopi, hidrocefali, copii cu membre lilipute sau fără ochi (căci datorită iradierii embrionilor se produseseră mutaţii şi schimbări structurale ale organismelor în stadiul de concepţie). Unii supravieţuitori prezentau o curioasă conformaţie a corpului: abdomenul dispăruse, lipit de coloana vertebrală, în timp ce toracele era foarte proeminent (cu coastele dezgolite şi arcuite în unghi ascuţit înainte), iar feţele prezentau o alungire ciudată, pometţii şi maxilarul inferior „deplasându-se" în jos considerabil. După ce toată această „listă" de orori a fost sistematizată şi înregistrată pentru posteritate, s-a constatat însă că fenomene foarte asemănătoare au mai fost consemnate în arhivele istoriei umanităţii…

În multe zone de pe glob, se remarcă prezenţa nisipurilor, rocilor vitrificate şi *tektitelor* (bucăţi de rocă semitare, topite la o temperatură atât de ridicată, încât au vitrificat sub forma unui material asemănător sticlei, însă bogat iradiat). Nisipurile şi rocile vitrificate analizate nu au nimic comun cu morenele (sedimente şlefuite şi transportate de gheţarii în mişcare sau în curs de topire) sau cu bucăţile de lavă şi „bombele" aruncate de exploziile vulcanice: nici forma, nici compoziţia chimică, nici plasarea lor geografică nu probează originea vulcanică sau glaciară. Nici cea mai puternică explozie vulcanică (Krakatau-1883) nu ar fi putut arunca aceste tektite la mii de kilometri depărtare de vulcan; temperatura lavei clocotinde (până la 2000°C) nu era destul de ridicată pentru a produce vitrificări sticloase; „bombele" vulcanice nu prezintă urme de radioactivitate, iar compoziţia chimică a materiilor provenite din adâncul globului este diferită de cea a rocilor vitrificate. În ceea ce priveşte morenele, considerate până nu demult cauza producerii *tektitelor*, nu

trebuie uitat faptul că urme ale rocilor şi nisipurilor vitrificate se descoperă pe tot globul din platourile andine până în adâncul oceanelor, deci în multe locuri unde n-au existat niciodată gheţari. Chiar în zonele glaciaţiunilor, vitrificările se deosebesc radical de morene, prezentând acea compoziţie chimică şi formă specifică ce atestă procesul de *topire* urmată de *solidificarea rodi*, nu doar simpla şlefuire de suprafaţă sau conglomerară ca în cazul morenelor. În sfârşit, gheţarii (ca orice masă care alunecă) se scurgeau într-o singură direcţie, lăsând în urma lor morenele care jalonau drumul parcurs, în timp ce vitrificările prezintă direcţii numeroase şi contrare, pornind de la acelaşi punct central. Or, este imposibil de admis ca gheţarii marilor glaciaţiuni (a căror suprafaţă putea atinge între 10.000 şi 100.000 m^2) să se fi scurs în zece direcţii contrare I în schimb, multe din *tektitele* descoperite sunt asemănătoare cu nisipul vitrificat sub forma unui imens crater de sticlă neagră care a luat naştere după explozia atomică din deşertul „Jornada del Muerto” şi cu pietrele topite de la Hiroshima şi Nagasaki...

La 300 de metri de un gigant monolit (20.000 tone) din fortificaţiile de la Sacsayhuaman (Perú) se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri lungime, în şase direcţii diferite. În Irak şi deşertul Gobi (lângă Hara-Hoto) au fost descoperite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la temperaturi fantastice. În Liban s-au găsit sute de mari *tektite* negre, care au fost analizate de savantul american dr. Stair. Ele conţineau izotopi radioactivi de aluminiu, iar unele prezentau în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Australia, Franţa, India, Chile şi Africa de Sud au fost descoperite numeroase *tektite* sticloase negre, foarte dure, bogate în beriliu şi aluminiu. Analizele au constatat că ele au suferit (cu mii de ani în urmă) puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la

temperaturi foarte ridicate (5 – 6.000°). La congresul anual al A.G.U. (American Geophisycal Union), în aprilie 1967, dr. Bruce Heezen de la Lamont Geological Observatory (Universitatea Columbia – S.U.A.) a declarat că, după opinia sa, tektitele scoase de pe fundul Oceanelor Pacific şi Indian (din apropierea coastelor Japoniei, Australiei şi Africii) dovedesc că, acum aproximativ 700.000 de ani, un obiect cu diametrul de 1.000 de metri a explodat în atmosfera terestră înainte de a lovi Pământul, eveniment ce a coincis sau, probabil, a provocat răsturnarea câmpului magnetic al planetei noastre (fenomen inexplicabil încă). Nici atunci, nici mai târziu, teoria doctorului Heezen nu a putut fi combătută ştiinţific.

În celebra „Death Valley” din statul Nevada (S.U.A.) se află ruinele unui oraş vechi de câteva mii de ani, distrus de o teribilă catastrofă. Clădirile de piatră au fost dărâmate de un suflu extrem de puternic, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite, iar pe unele ziduri sunt impregnate ciudate siluete negre, ca nişte umbre de fum... în zonă nu au existat vulcani şi nu s-au găsit urme de lavă, iar un incendiu nu putea vitrifica rocile şi nisipul care (aşa cum a demonstrat-o analiza chimică) nu sunt nici rezultatul exploziei unui meteorit. În această regiune nu există nici astăzi vreo formă de viaţă vegetală sau animală (cu excepţia unor microorganisme). Dar temperatura de peste 6.000° C, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obţine decât printr-o explozie atomică!

O serie de documente şi legende străvechi conţin descrierea unor fenomene care dau de gândit. În anul 1587, regele tibetan Bsod-nams Rgya-mtsho adoptă titlul Dalai-Lama, devenind conducătorul suprem spiritual, politic, militar şi administrativ al Tibetului. El a dispus constituirea unor importante arhive secrete, conţinând descrierea unor remarcabile fenomene naturale, evenimente istorice, aparate, mecanisme şi arme,

informaţii geografice, astronomice, meteorologice şi geologice, studiate de eruditţii conducători lama din izolatele mănăstiri montane „gompa”. Dar, aproape 200 de ani mai târziu, un război civil îl aduce la putere pe şeful partidei adverse, a cărui primă grijă a fost distrugerea inestimabilelor arhive. Există însă şi documente tibetane scăpate de furia distructivă a taberelor adverse, dar majoritatea sunt ţinute încă secrete. Printre puţinele care au fost totuşi făcute publice, se numără şi vechile „cărţi” (culegeri de informaţii şi date sistematizate) numite Tantjua şi *Kantjua*. Ele descriu aparate de zbor preistorice (pe care le numesc „perlele cerului”), făcute din aliaje de fier şi un metal dur, negru, identificat de cercetătorii americani (revista „*Science and Mechanics*”) cu... titanul. (În 1970 a fost folosit pentru prima oară un mare procentaj de titan (93%) la construcţia avionului american SR 71 *Black Bird*, titanul fiind singurul metal ce rezistă fără să se topească la temperatura care ia naştere prin frecarea fuselajului de aerul atmosferic la viteze de 3, 5 Mach – de peste 3 ori mai mare decât viteza sunetului). Ambele cărţi tibetane interziceau categoric difuzarea acestor informaţii, care trebuiau să rămână strict secrete, fiind accesibile numai conducătorilor mănăstirilor şi lui Dalai-Lama.

Multe poeme antice hinduse (*Rāmāyana*, *Mahābhārata*, *Vedele*) pomenesc despre arme şi vehicule aeriene stranii, Astfel, în *Bhagàvat Gata*, text cu o vechime de peste trei milenii, putem citi:

„*A spus Djanamedjaia în hotărâri statornic*:
Voi pregăti o mare jertfire...
Şi când lumina a o mie de sori va exploda în ceruri.
Voi fi Eu Moartea de Ittmi nimicitoare”.

Un alt fragment povesteşte despre distrugerea a trei cetăţi cu „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului”; după explozie, „o coloană incandescentă de fum şi flăcări, strălucitoare cât o mie de sori, s-a ridicat în

toată splendoarea ei peste întreg Pământul...”

Cartea *Samarāṅgaṇa Sūtradhāra* conţine un capitol întreg rezervat descrierii unor mari nave aeriene a căror pupă împrăştia în timpul deplasării „foc şi mercur”. (Dar noţiunea de „foc” nu are în scrierile antice semnificaţia exclusivă de combustie: în această denumire generală sunt reunite câteva zeci de fenomene electrice şi magne-l Ice sau reacţii chimice). Deci tibetanii şi hinduşii descriau nave aeriene construite din *titan* şi folosind *mercurul* drept combustibil! Or, motoarele ionice proiectate astăzi NC bazează şi ele pe folosirea plasmei propulsive obţinută din vaporii de mercur. De unde ştiau anticii că metalele grele sunt o sursă de energie? De ce repetă mereu formularea „lumină strălucitoare cât o mie de sori”, când, în mod normal, pe Terra nu existau (în acea perioadă) surse de lumină mai puternice decât Soarele? În cartea hindusă *Samsaptakabadha* sunt descrise amănunţit aparatele de zbor ale „zeilor” şi vehiculele pe care aceştia le foloseau la sol, cele două categorii fiind net diferenţiate, insistându-se asupra „focului” care ieşea din navele aeriene strălucitoare. În epopeea hindusă *Rāmāyana*, a cărei vechime este apreciată la peste 5.000 de ani, sunt descrise aşa-numitele *Vimanas* (*aparate de zbor* – termen uluitor pentru antichitate), care zburau la mari înălţimi, propulsate de mercur şi producând un puternic curent de aer (oare descoperiseră hinduşii antici motorul cu reatie?). Aceste „Vimanas” prezentau o manevrabilitate impresionantă: ele se ridicau sau coborau în picaj *brusc*, puteau zbura înainte cu mare viteză şi puteau *opri* aproape instantaneu în aer (performanţe încă inaccesibile avioanelor actuale), dar produceau un zgomot extrem de puternic la decolare şi aterizare: „La ordinul lui Rama, minunatul vehicul urcă cu un vuiet asurzitor, sus, pe crestele norilor albi” (*Rāmāyana* – traducere N. Dutt, Calcutta, 1891). Aceste detalii elimină ipotezele excesului

de fantezie, greşelilor de traducere şi simbolurilor rituale: niciun „zeu” (în conceptul clasic acceptat al divinităţii) nu avea nevoie să folosească astfel de vehicule zgomotoase, consumând mercur sau producând curente de aer şi jeturi de flăcări, din moment ce ar fi putut apărea şi dispărea rostind o formulă sacră.

Toate aceste texte sunt sensibil depăşite însă de *Mahābhārata*, celebra epopee hindusă, a cărei vechime iniţială este apreciată la peste 7.000 de ani. În prima „carte” a acestei epopei (împărţirea în „cărţi” este similară diviziunii actuale în volume) se afirmă că viteazul Arjuna (fiul pământenei Kunti şi al zeului Soarelui) i-a întâlnit, la capătul unei periculoase călătorii, pe stăpânul cerului, Indra, şi pe soţia sa Sachi, conducând un „car ceresc de luptă încununat cu raze”, vehicul care îşi ia zborul după ce Arjuna este luat la bord. În „cartea a opta”, o aventură similară o are Judhisthira, ales de Indra să ajungă în cer şi apoi, după ce a fost primit în acelaşi car încununat de raze, să revină pe Pământ, pentru a-i învăţa pe oameni „legea înţelepciunii”. Alte „cărţi” descriu arme înspăimântătoare pe care zeii mâniaţi le-au folosit împotriva unor „oameni răi”: se pot descoperi adevărate rapoarte despre efectele armelor atomice, bacteriologice, biologice, radioactive şi meteorologice. Astfel, cronicarii *Mahābhāratei* pomenesc de o armă care a provocat secetă într-o ţară duşmană, timp de 12 ani, sau de alta ce ucidea „fătul în pântecele mamei”. În „eşrtea a opta” se poate găsi un fragment ce ar putea fi considerat prima descriere a unui bombardament termonuclear pe Terra: „De la bordul unei puternice vimana aflată în aer la o mare înălţime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetăţii duşmanilor”; apoi, „un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescenţă insuportabilă”, lăsând pe Pământ un oraş trecut în nefiinţă. (Această relatare se potriveşte perfect cu filmul exploziei bombei

americane cu hidrogen pe atolul Bikini!). După aceea, când Gurkha a aterizat, vehiculul său „părea un bloc strălucitor de antimoniu”. Holocaustul era în plină desfăşurare: „Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănţuire a elementelor: Soarele se învârtea în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arşi de văpaie, elefanţii fugeau înnebuniţi care-ncotro, căutând o scăpare din faţa groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau, iar duşmanii erau seceraţi; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în şir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefanţii se prăbuşeau răpuşi. Caii şi carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un uriaş incendiu. Mii de case au fost distruse: apoi, pe mare şi pe uscat se aşternu o linişte totală. Vânturile se porniră să sufle şi pământul începu a se lumina. Priveliştea era înfiorătoare. Cadavrele celor căzuţi se zgârciseră într-atât din cauza căldurii nemaiîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni. Niciodată până atunci nu se mai văzuse şi nu se mai auzise fie o armă atât de înspăimântătoare”. (Acest fragment, ca şi toate citatele precedente, este reprodus după *Mahābhārata*, C. Roy, Drona Perva, Calcutta, 1889 – n.a.) Puţinii supravieţuitori (se povesteşte în continuare) şi-au spălat armele şi echipamentul în râurile nesecate, căci toţi erau atinşi de „răsuflarea otrăvită a zeilor” şi cei mai norocoşi scăpau doar cu greţuri, căderea părului şi unghiilor („Tot ce era viu devenea palid şi fără vlagă”). Arma se dovedise ucigătoare în primul rând pentru ostaşii cu arme sau obiecte de metal, supravieţuind numai cei care se debarasaseră de echipament, iar apoi se spălaseră îndelung în ape curgătoare (metode recomandate pentru curăţarea căderilor radioactive de pe arme, echipament, vehicule şi personal uman, în toate armatele moderne). Aceste descrieri vechi de câteva milenii, suplimentate de numeroase referiri la temperatură, durată, numărul de

victime, suprafaţa de propagare şi efectele secundare radiante ale holocaustului, sunt atât de realiste, încât provoacă o impresie cel puţin stranie prin similitudinea lor cu relatările care au fost făcute după exploziile de la Hiroshima şi Nagasaki!

Un pasaj din *Mahābhārata*, compus cu aproape 9 milenii în urmă, relatează: „Bhima zbura cu vimana lui, lăsând în urmă o uriaşă dâră de lumină, mai strălucitoare ca Soarele şi făcând un zgomot asemănător tunetului furtunii”. Această „dâră de lumină” nu putea fi coada unei comete, pentru că în acest caz nu s-ar fi auzit niciun zgomot de pe cer. Ea pare mai curând un fel de „dâră de condensare”, asemănătoare celei lăsate de avioanele cu reacţie sau poate ceva în genul fascicolului posterior de lumină proiectat de unele obiecte aeriene necunoscute, observate recent. În orice caz, acest ciudat vehicul, asemănător rachetelor sau reactoarelor moderne, este prea „tehnic” descris pentru a fi doar o pură fantezie. Ce nevoie aveau „zeii” să se deplaseze atât de zgomotos? O formaţiune de nori ar fi fost neluminoasă şi silenţioasă, iar un fulger globular n-ar fi urmat o traiectorie rectilinie atât de lungă. Toate aceste „identificări” actuale sunt tot atât de neconvingătoare ca şi afirmaţia că arma care a distrus unele oraşe antice din India, trecându-le în nefiinţă într-o clipă, era de fapt un uriaş incendiu sau o erupţie vulcanică. Trebuie să presupunem că autorii *Mahābhāratei* puteau să deosebească un fenomen natural de unul artificial şi, în fond, ce incendiu s-ar fi propagat simultan pe câţiva kilometri pătraţi, orientat de *sus în jos*? în ceea ce priveşte ipoteza erupţiei vulcanice, clementele caracteristice (cum ar fi căderea de pietre şi cenuşă, valul de lavă sau gazele toxice) nu sunt menţionate, iar în ultimii 100.000 de ani nu s-au semnalat erupţii vulcanice în Peninsula Indiană.

Biblia, redactată între secolele al IX-lea şi al V-lea î.e.n. şi evident influenţată de textele sumeriene,

chaldeene, egiptene şi budiste, abundă în pasaje ce prezintă unele fenomene ieşite din comun. Spre exemplu, capitolul 19 – *Stricarea Sodomei şi Gomorei*; *scăparea lui Lot* (din *Vechiul Testament*) care descrie foarte veridic teribila catastrofă abătută asupra oraşelor Sodoma şi Gomora. Arheologii consideră că aceste aşezări umane erau situate în preajma Mării Moarte şi au dispărut probabil în mileniul al II-lea î.e.n. Termenul de „oraş" nu este impropriu, pentru că populaţiile din zonă (agricultori şi crescători de vite sedentari) locuiau în aşezări foarte mari, puternic fortificate pentru acea perioadă, numărând până la 10.000 de case. După cum atestă numeroasele descoperiri arheologice, populaţia unui astfel de oraş-cetate putea atinge (chiar în mileniile al V-lea al II-lea î.e.n.) între 20.000 şi 60.000 de locuitori. Cercetări recente au dovedit că în preajma Mării Moarte există unele zone unde radioactivitatea solului atinge 20 de microröntgeni şi în care nici astăzi nu există vreo formă de viaţă vegetală sau animală (cu excepţia microorganismelor). Nu s-au descoperit încă urme ale unor oraşe distruse, dar nici nu s-au putut efectua prea multe cercetări în această direcţie. Regiunea limitrofă ţărmurilor pustii ale Mării Moarte (una dintre cele mai inospitaliere zone de pe glob) este un vast deşert sărat, întinzându-se pe suprafeţe de sute de kilometri pătraţi, practic inexplorate şi necunoscute, care pot constitui adevărate „rezerve" de surprize arheologice, după cum au dovedit-o uimitoarele descoperiri din ultimii 15 ani. Astfel că miticele Sodoma şi Gomora, analizate astăzi din punct de vedere ştiinţific, se pot dovedi realităţi enigmatice ale trecutului omenirii. Ele au impresionat martorii oculari atât de teribil, încât amintirea lor a dăinuit de-a lungul generaţiilor timp de unul sau două milenii, ajungând vie şi cutremurătoare la autorii textelor biblice, care au consemnat-o pentru posteritate. Interpretarea religioasă, mistică, dată ulterior acestor fenomene, a făcut

ca lumea ştiinţifică şi opinia publică să se îndoiască de veridicitatea lor, dar adevărul este că, tratând aceste texte religioase ca documente istorice în sine şi exceptând desele accente ignorante, pot fi reţinute întâmplări, fenomene, aparate şi apariţii de personaje stranii care ies deocamdată din sfera explicabilului.

Este timpul ca unele ipoteze ale paleoastronauticii să devină obiectul unor studii ştiinţifice, fiind vădit că li se poate acorda cel puţin tot atâta credit ca şi unor teorii clasice.

Diferiţi cercetători au lansat ipoteza contactelor cu civilizaţiile extraterestre şi a intervenţiilor acestora în evoluţia strămoşilor noştri (în paleolitic, neolitic şi antichitate) tocmai din necesitatea de a explica mai veridic trecutul. Ei susţin că din momentul în care umanitatea s-a angajat ireversibil pe drumul dezvoltării (adică de la începutul erei noastre) aceste contacte s-au rărit considerabil, iar intervenţiile directe par să fi dispărut aproape complet. Dacă pământenii sunt cei care doresc în prezent să stabilească contacte, „echipajele” extraterestre manifestă invariabil atitudini precaute sau reticente, fapt ce determină ca întâlnirile să fie pur accidentale. O asemenea rezervă nu este paradoxală însă, dacă se ia în considerare ce urmări neaşteptate (şi uneori dăunătoare) pot avea contactele dintre civilizaţii diferite (aspecte ce vor fi analizate în ultima parte a lucrării).

FENOMENUL TUNGUS

În dimineaţa zilei de 30 iunie 1908, ora 07, 17, o uriaşă sferă incandescentă a traversat cerul Tunguskăi de la sud spre nord şi a explodat la altitudinea de 8.000 de metri, producând efecte spectaculoase şi considerabile. Explozia a degajat o lumină stranie de culoare albastră (vizibilă până la sute de kilometri distanţă), care a calcinat instantaneu arborii din taiga pe o rază de 18 km, provocând umbre de arsură secundară pe o rază de 200

km. Lumina a fost urmată de o bubuitură înspăimântătoare, percepută în oraşele Krasnoïarsk, Irkutsk şi Novosibirsk, situate la distanţe cuprinse între 500 şi 1.000 km. A urmat un cutremur extrem de violent, puternicele unde seismice fiind înregistrate de aproape toate centrele seismologice din lume (inclusiv de către cele australiene!). În oraşul Irkutsk, situat la 900 km în linie dreaptă de epicentrul exploziei, clădirile s-au fisurat (multe dintre ele prăbuşindu-se), iar acele seismografelor au oscilat mai mult de o oră. În cătunele aflate la o distanţă de până la 200 km, toate casele au fost dărâmate, iar în tundră, pe o rază de 100 km, turme întregi de reni au fost nimicite de suflu, în timp ce nomazii au fost azvârliţi în aer împreună cu corturile lor. Călătorii din trenul transiberian (aflat la sute de kilometri de punctul terminus) au observat sfera de foc străbătând fulgerător cerul spre nord. Apoi, după aproximativ 20 de secunde, au văzut o lumină albastră urmată de teribila explozie, după care trenul a început să se clatine periculos, oscilând pe şine gata să se răstoarne, ca şi cum ar fi fost lovit de nişte baroase gigantice.

Fenomenul făcuse prăpăd în taiga: pe un cerc cu raza de 60 km circumscris epicentrului arborii fuseseră retezaţi în două, iar spre interiorul acestui cerc, vegetaţia devenea tot mai rară. Remarcabil este faptul că, pe un mic cerc concentric epicentrului, arborii au rămas în picioare, deşi nu mai aveau crengi şi fuseseră atât de puternic iradi aţi luminos, încât materialul lemnos căpătase o consistenţă aproape metalică. împrejur, până la 30 km distanţă, toţi copacii au fost pur şi simplu îndoiţi în partea opusă exploziei, la înălţimea de 1 – 2 metri de la sol. În terenurile mlăştinoase, situate la câţiva kilometri de epicentru, nu fost descoperite găuri mari şi adânci, întreaga suprafaţă a solului pe o rază de 60 km prezentând denivelări curioase – asemănătoare unor valuri ondulate neregulat. Studiile

ştiinţifice au demonstrat că energia luminoasă eliberată de explozie a fost de-a dreptul fantastică: 28 X I022 ergi! Radiaţiile luminoase au carbonizat arborii pe o distanţă de până la 18 km de epicentru, or, lemnul verde nu arde decât dacă energia luminoasă şi calorică atinge nivelul de 70 – 100 calorii pe centimetru pătrat, valoare imposibil de obţinut pe Terra până în anul 1945. S-a constatat că arborii fuseseră carbonizaţi în direcţie descendentă, ceea ce a eliminat ipoteza unui uriaş incendiu provocat de un fulger globular, incendiu care nu se putea propaga instantaneu pe o rază de 18 km, fiind stânjenit atât de temperatura scăzută a aerului, cât şi de umezeala impregnată în vegetaţie. Aceasta a dus la concluzia inevitabilă că efectele de calcinare au fost rezultatul unei degajări fulgerătoare de căldură şi lumină, datorate unei puternice explozii. După cum s-a constatat ulterior, umbrele de carbonizare secundare (care ajung până la 200 km depărtare de epicentru) se găsesc numai în aşa-numita „zonă de umbră” (constituită din toate unghiurile moarte în care nu putea pătrunde lumina), ceea ce demonstrează încă o dată natura radiantă a undelor calorice şi luminoase.

Calculele efectuate cu cele mai moderne aparate au stabilit că explozia a avut o forţă echivalentă cu cea a unei bombe atomice de 28 Megatone sau a detonaţiei unei mase de 28 milioane de tone TNT (trinitrotoluen), care se deplasa cu viteza de aproximativ 40 km/s (de peste 100 de ori superioară vitezei sunetului). Dar, în 1983, cele mai puternice rachete spaţiale americane atingeau doar 25 km/s, iar prima bombă cu hidrogen americană experimentată în 1952 nu avea decât 10 Megatone forţă! CE putea provoca oare o asemenea deflagraţie în anul 1908?

În legătură cu natura şi cauzele exploziei au fost emise, nu mai puţin de 12 ipoteze care încercau să explice

„inexplicabilul”. Dintre ele doar 6 s-au putut impune, dar 4 din acestea, susţinute de lumea ştiinţifică, s-au dovedit din ce în ce mai vulnerabile, pe măsura acumulării de noi date ştiinţifice despre fenomenul Tungus.

Prima susţinea că fenomenul ar fi fost produs de căderea unui uriaş meteorit şi era larg răspândită până în anii ’60 (explicând denumirea generică de „meteoritul Tungus”), dar total nejustificată. Prima expediţie ştiinţifică sovietică (1927), condusă de profesorul Kulik, a căutat timp de trei ani urmele „meteoritului” fără a le găsi. Profesorul Kulik emisese ipoteza unui impact meteoritic, după ce văzuse configuraţia frământată a terenului şi găurile din solul ce înconjură epicentrul. Supoziţia sa era însă eronată: din 1927 până în 1929, membrii expediţiei au căutat bucăţi de piatră, urme de metal, sfărâmături de roci cosmice, orice obiect care să ateste existenţa meteoritului. Din 1929 în 1930, săpăturile au continuat pe locul epicentrului şi al găurilor cu cele mai perfecţionate aparate ale timpului, ajungându-se până la adâncimea de 36 m fără a se descoperi nici cea mai mică urmă a unui meteorit. Cele mai sensibile detectoare de metal (semnalând cantităţi de 1 – 5 – 10 grame) nu au avut mai mult succes. Acest lucru era de altfel normal: în cazul impactului unui meteorit, acesta n-ar fi explodat în aer şi chiar presupunând prin absurd că ar fi făcut-o, explozia nu ar fi degajat nici căldură nici lumină, în afara cazului în care meteoritul ar fi fost compus din materii fisionabile. Fragmentele sale ar fi produs cratere, dar nu ondularea solului, ar fi zdrobit copacii pe locul unde au căzut, dar nu i-ar fi îndoit până la 60 km distanţă şi carbonizat până la 18 km. Zgomotul şi lumina unei astfel de explozii ar fi fost percepute maximum până la 50 km şi nu până la 1.000 km, aşa cum s-a întâmplat; în sfârşit, suflul şi radiaţia calorică ar fi fost minime. Această ipoteză este astăzi depăşită, dar, la nivelul informaţiilor pe care le poseda ştiinţa anilor ’30,

era unica posibilă, neexistând alţi termeni de comparaţie.

Expediţii sovietice ulterioare (1961 şi 1963) organizate de Academia de Ştiinţe a U.R.S.S. (şi conduse de geofizicianul prof. Zolotov) au emis a doua ipoteză, ce susţine că fenomenul a fost produs de ciocnirea dintre Terra şi o cometă de mărime medie, având un nucleu solid mic, înconjurat de un uriaş sferoid gazos explozibil. Acesta, în contact cu atmosfera terestră, s-a supraîncălzit şi a explodat, iar coada gazoasă a cometei, retezată, a fost purtată prin atmosferă, dând naştere luminii puternice care a fost observată deasupra Siberiei timp de câteva luni. Nici această teorie nu a rezistat însă unei analize aprofundate: în cazul exploziei unei comete de acest tip, nucleul de gaze s-ar fi aprins la o altitudine mult mai mare (cuprinsă între 15 şi 20 km), unde, la viteza de 40 km/s, temperatura provocată de frecarea cu păturile atmosferice atinge aproape 3.000°C. Admiţând totuşi explozia la 8.000 m, ce s-a întâmplat cu nucleul de roci cosmice? Chiar dacă ele au fost topite sau volatilizate de căldura gazelor aprinse, este practic imposibil să nu fie descoperit nici cel mai mic fragment de rocă în zonă, căci specialiştii sovietici considerau acest nucleu solid ca având diametrul de peste 100 metri şi greutatea de până la 5 milioane tone. Or, este foarte greu de crezut că această masă de piatră, având aproape greutatea marii piramide a lui Kheops, s-ar fi putut volatiliza fără să lase nici cea mai mică urmă! Dacă suflul şi căldura degajată de o astfel de explozie ar fi putut îndoi şi carboniza arborii până la distanţe de 20 – 40 km, este imposibil ca intensitatea luminii să provoace arsuri la 200 km depărtare. În ceea ce priveşte explicaţia „cozii luminoase”, ea este oarecum stranie: ce materie ar fi rămas în atmosferă timp de câteva Zuni, fiind vizibilă până la distanţe de mii de kilometri de epicentru? În sfârşit, toţi martorii oculari (iar printre călătorii transsiberianului se aflau ingineri, profesori, ofiţeri de geniu, artilerie şi

marină, ziarişti) au declarat că masa sferică incandescentă pe care au văzut-o nu avea niciun fel de „coadă” şi nu semăna a cometă. În plus, este curios că în acel an premergător întâlnirii cu cometa Halley (pe care omenirea o aştepta cu groază, crezând că se va ciocni de Terra), an în care telescoapele scrutau avide cerul, niciun centru astronomic nu a observat această nouă şi ameninţătoare cometă şi nu i-a prevăzut impactul cu Pământul.

O altă expediţie sovietică (1974 – 1978), în conlucrare cu specialiştii Institutului de Fizică a Pământului (din cadrul Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.), condusă de academicianul Petrov, a elaborat a treia ipoteză: cea a „fulgului uriaş de zăpadă”. Este vorba de un corp asemănător unei comete, având un nucleu friabil (constituit din cristale de gheaţă) ce se deplasa cu viteză supersonică, însoţit de o undă de şoc atmosferică (asemănătoare cu hangul sonic), producând efectele vizibile pe sol (fără a avea loc însă nicio explozie). Caracteristicile „fulgului” au fost apreciate astfel: greutatea de circa 100.000 tone, diametrul de 300 metri, o densitate de circa 0,01 g/cm³ (de 5 – 10 ori mai mică decât a zăpezii terestre, care poate atinge O, 1 g/cm³). Având viteza de 40 km/s şi intrând în atmosferă sub un unghi înclinat cu 20° faţă de orizontală, „fulgul” a înaintat precedat de unda de şoc, mărindu-se repede din cauza „evaporării nestaţionare” (difuzarea în spaţiu restrâns a cristalelor de gheaţă din care era alcătuit, ca urmare a încălzirii lor prin frecarea cu păturile dense ale atmosferei). Apoi „s-a transformat într-un uriaş nor de zăpadă, care, extinzându-se treptat, a proiectat înapoi unda de şoc, provocând distrugeri teribile la impactul cu solul, în timp ce norul a dispărut brusc”.

Este o ipoteză impresionantă pentru o parte a publicului, dar verificarea ei parţială prin calcule teoretice nu ponstituie o explicaţie a fenomenului. Admiţând că ipo –

eza „fulgului” este corectă (ea verifică într-adevăr efectele provocate de presiunea suflului la sol), cum rămâne cu Explozia?! Căci S-A PRODUS o explozie: mii de oameni au „văzut-o” şi, mai ales, au auzit-o! în cazul inexistenţei unei explozii, de unde provenea zgomotul perceput până la 1.000 km distanţă? De la unda de şoc? Atunci de co au fost *calcinaţi* arborii? Acesta nu putea fi în niciun caz efectul undei de şoc sonice sau de presiune! De ce au apărut umbrele secundare de carbonizare la 200 km de epicentru? Nu cumva de la căldura degajată de... norul de zăpadă? O undă de şoc a presiunii atmosferice poate să provoace un cutremur, să onduleze solul, să dărâme copacii, dar nu poate să producă radiaţii luminoase şi radioactive sau lumini albastre vizibile la 600 km timp de câteva luni. Este puţin probabil ca toţi martorii oculari să fi confundat un „nor de zăpadă” cu o „masă sferică incandescentă”. Chiar dacă au avut toţi iluzii optice şi „fulgul” era într-adevăr de zăpadă, nu există nicio mărturie care să ateste că în zonă ar fi căzut ninsoare sau ploaie imediat după producerea fenomenului. Şi atunci unde a dispărut norul de zăpadă?

A patra ipoteză afirmă că fenomenul s-a datorat impactului Terrei cu un fragment de antimaterie, ceea ce a dus la o degajare imensă de energie. Dar în acest caz, din regiunea Tunguskăi n-ar mai fi rămas nimic: conform legilor fizicii, impactul dintre materie şi antimaterie are ca urmare anihilarea completă a celor două mase în contact, provocând cea mai puternică explozie cunoscută până astăzi de ştiinţă. Explozia s-ar fi produs însă la o altitudine mult mai mare (probabil 25 – 30 km), de îndată ce pătura atmosferică ar fi fost destul de densă pentru a constitui un obstacol. În plus, este foarte puţin probabil ca o, masă de antimaterie să străbată nestingherită spaţiul cosmic, fără a întâlni niciun fragment de materie până la Terra. Chiar dacă toate acestea ar fi fost adevărate însă, declaraţiile

martorilor atestă că ei au *văzut* un corp incandescent deplasându-se în aer, or, este imposibil să fi „observat” antimateria!

Acestea sunt cele 4 ipoteze susţinute de majoritatea oamenilor de ştiinţă pentru explicarea *fenomenului Tungus*. O simplă trecere în revistă a datelor şi fenomenelor implicate arată clar nu numai că aceste ipoteze nu răspund tuturor întrebărilor legate de fenomen, dar chiar şi faptul că afirmaţiile lor se contrazic reciproc şi, mai ales, nu ţin seama de toate datele problemei, neluând în discuţie informaţii şi detalii preţioase.

În ultimii ani au apărut însă alte două ipoteze care prezintă un grad mai mare de credibilitate, dar necesită încă unele clarificări ştiinţifice. Prima susţine că în Tunguska s-a produs impactul unei *găuri negre*. Aceste *BLACK HOLES* sunt corpuri cosmice rezultate în urma colapsurilor gravitaţionale succesive ale unor stele care şi-au epuizat energia şi căldura de natură atomică, concentrându-şi întreaga masă într-o sferă cu diametrul de 1 până la 10 km. Această ipoteză ar explica într-adevăr multe lucruri: explozia, radiaţiile luminoase şi radioactive, unda de şoc a presiunii, puternica lumină şi zgomotul înspăimântător, precum şi unele declaraţii ale martorilor oculari (deşi, explozia ar fi trebuit să fie mai puternică în cazul unei astfel de formaţiuni stelare, iar altitudinea inferioară – probabil sub 1.000 metri). Dar aceste „găuri negre” nu sunt încă bine cunoscute, studierea şi analizarea lor fiind teoretică, astfel că nu este posibil să le fie calculate cu exactitate caracteristicile specifice, deci ipoteza nu poate fi încă nici demonstrată, nici infirmată categoric.

Ultima ipoteză susţine că fenomenul a fost urmarea exploziei motoarelor sau rezervoarelor de combustibil nuclear ale unei nave spaţiale care a încercat să aterizeze, dar a avut defecţiuni sau a calculat greşit unghiul de

incidenţă la intrarea în atmosferă. Această ipoteză explică foarte corect fenomenul şi verifică toate efectele lui. În primul rând altitudinea exploziei, factor determinant în combaterea celorlalte ipoteze: o navă spaţială (spre deosebire de o cometă sau un „fulg") nu ar fi explodat în contact cu păturile dense ale atmosferei, care încep să-şi sporească densitatea de la altitudinea de 25 – 30 km în jos şi nici nu s-ar fi prăbuşit ca un meteorit, explodând în mod obligatoriu la impactul cu solul. În cazul unei defecţiuni a motoarelor, a sistemului de încetinire sau al unei fisuri în rezervoarele de combustibil nuclear, nava (supraîncălzită) ar fi explodat Acelaşi lucru se putea întâmpla şi în cazul desprinderii scutului termic sau al calculării greşite a unghiului de intrare în atmosferă şi trecere prin centurile de radiaţii care înconjură Terra („Centurile Van Allen").

După cum se ştie, aceste centuri, situate la distanţe medii de 3 600 km şi respectiv 16.000 km de ecuatorul geomagnetic, înconjură aproape întreg Pământul, cu excepţia zonelor polare. Ele sunt o capcană pentru electronii cu energie înaltă din radiaţia solară, care, în ciocnirea cu corpuri metalice, produc radiaţii X extrem de dure (deci pot deteriora aparatura unei nave cosmice şi distruge orice urmă de viaţă din interiorul ei).

În ultimii 20 de ani, astfel de accidente au survenit la unele rachete sau capsule spaţiale americane şi sovietice, deşi acestea nu aveau motoare nucleare. Ipoteza susţine că presupusa navă ar fi avut generatoare propulsoare nucleare, din mai multe motive: a) numai astfel de mijloace de propulsie i-ar fi putut permite să atingă viteza îl mai ales autonomia de zbor necesare unor călătorii interplanetare sau chiar intergalactice; b) efectele fenomenului Tungus sunt produse în mod evident de o explozie termonucleară cu forţa de 28 Megatone; c) numai astfel mu explică emisiile luminoase şi radioactive constatate la astfel de informaţii au existat şi că aplicarea

lor nu a fost numai rodul întâmplării sunt aspecte ce pot fi verificate cu uşurinţă. Titanicele construcţii de la Baal bek, Gizeh, Stonehenge, Tiahuanaco, Machu Pichu, Sacsayhuaman, Insula Paştelui sau cele scufundate în Atlantic şi Pacific; picturile şi desenele de la Nazca, Hoggar, Tassili N'Ajjer, Kori Taguei, Brandberg, Delamer, Altamira, Lascaux sau Val Camonica; statuetele Dogu sau basorelieful guatemalez; discurile cu cobalt din Baian Kara Ulla; săbiile de oţel-wolfram folosite de samurai, stâlpul inoxidabil de la Delhi sau „maşinăria de la Antikythera", hărţile lui Piri Reis ori cele ale vikingilor, eschimoşilor şi chinezilor; papirusurile egiptene; tăbliţele sumeriene, cărţile tibetane şi chineze, textele hinduse şi iudaice; calendarul mayaş şi ecuaţia venusiană, toate acestea – şi multe altele – EXISTĂ!

În ceea ce priveşte afirmaţia că acest înalt nivel ştiinţific îşi poate găsi cu greu o explicaţie în „copilăria omenirii", ea este prea evidentă pentru a mai avea nevoie de vreo demonstraţie. Desigur, anticilor nu le lipsea timpul pentru experienţe, iar unele rezultate puteau fi obţinute relativ simplu. (Sunt cunoscute exemplele inventării maşinii cu aburi sau calculării teoretice, aproape exacte, a circumferinţei Pământului de către învăţaţii Universităţii antice din Alexandria.) Dar niciun experiment nu putea sugera ideea că se pot construi nave aeriene din titan sau că se poate folosi o armă care să ucidă orice fiinţă vie prin iradiere.

Se poate admite faptul că pietre de 2 tone ar fi putut să fie trase de sute de oameni pe o câmpie, dar este imposibil ca Hadschar El Guble – care are 2 200 tone – să fi fost transportată câţiva kilometri, urcând un podiş muntos. Se poate accepta ideea că unele fiinţe reprezentate pe frescele rupestre sunt animale sau reproduceri de măşti rituale, dar este greu să se conteste că basorelieful guatemalez ar putea reprezenta altceva

decât un costum de scafandru.

Carl Sagan susţine, de exemplu, că uimitoarele cunoştinţe astronomice ale popoarelor antice nu sunt deloc neaşteptate: „Aceşti oameni dedicau probabil o mare parte din timpul lor observaţiilor astronomice, pentru că acestea le permiteau să afle perioadele favorabile agriculturii – de care depindea practic supravieţuirea lor”. Explicaţia este valabilă în parte, cu rezerva că, de la observarea alternanţei anotimpurilor la descoperirea unei stele ca Sirius este un drum prea lung pentru a putea fi parcurs doar prin preocuparea de a obţine recolte bune. Un exemplu edificator: mica stea Sirius B nu este vizibilă cu ochiul liber; ea se învârte în jurul stelei Sirius A într-o perioadă de 50,09 ani şi a fost descoperită de astronomii americani în 1960. Dar, după cum constatau revista *Nature* şi televiziunea britanică, tribul Dogon din Mali cunoaşte existenţa acestei stele de aproape două milenii; înţelepţii tribului pot reda cu precizie traiectoria urmată de Sirius B, iar strămoşii lor au calculat că perioada de rotaţie în jurul lui Sirius A este de 50 ani. Un amănunt ciudat: cei din tribul Dogon spun că Sirius B este „mic şi greu”. Or, în deceniul 1960 – 1970, radiotelescoapele americane au furnizat dovezi care atestă că Sirius B este unul dintre cele mai grele corpuri cereşti cunoscute: 1 cm^3 din materia sa ar cântări 50 de tone.

Sumerienii cunoşteau încă de acum 4 milenii existenţa stelei Sirius A, pe care o numeau Ninurta. În anul 4221 î.e.n., egiptenii au alcătuit un calendar, calculat pentru o perioadă de peste 32.000 de ani. Ciclurile anuale ale acestui calendar extrem de precis începeau în singura zi când răsăritul lui Sirius A putea fi observat la Memfis: 19 iulie (1 tout). De ce nu au calculat egiptenii un calendar în funcţie de Soare – veneratul Ra – al cărui ciclu putea fi observat mult mai uşor?! Vechi texte şi inscripţii egiptene menţionează că „stelele de la Polul Nord nu apun

niciodată” sau că „zeul Ra străbate cerul în corabia sa de milioane de ani”. (De altfel, zeii egipteni păreau să prefere deplasarea aeriană: Ra şi Ptah nu apăreau decât în strălucitoare „corăbii cereşti”). Totodată, egiptenii calculaseră exact distanţa de la Pământ la Soare şi cunoşteau cu precizie coordonatele geografice şi astronomice ale Terrei.

Peste 1 200 de tăbliţe babiloniene şi asiriene conţin texte cuneiforme dedicate exclusiv observaţiilor astronomice. O parte dintre ele datează din perioada 16451625 î.e.n. (domnia regelui babilonian Ammisaduqa) şi cuprind informaţii despre planeta Venus, precum şi previziuni astronomice sau meteorologice pentru următoarele câteva secole (cam până în secolul al VII-lea î.e.n.). Cea mai mare parte însă, aşa-numitele „jurnale astronomice”, provin din perioada 651 – 550 î.e.n. şi acoperă cam 6 – 7 luni fiecare. Ele conţin observaţii remarcabile: eclipsele de Lună şi Soare – nu numai cele vizibile în acea perioadă în Babi-Ion – cu duratele exacte, momentul culminant, planetele şi stelele vizibile; datele echinocţiilor şi solstiţiilor, prima şi ultima vizibilitate sau cele două puncte de maximă importanţă (apogeul şi perigeul) ale planetelor Marte, Jupiter, Saturn, Mercur, Venus şi Sirius A; în sfârşit, importante observaţii meteorologice despre ploi, furtuni, tunete, fulgere, curenţi atmosferici sau halouri.

Dezvoltarea cu totul remarcabilă la care ajunseseră astronomia şi geografia în India şi China (începând încă din mileniul al IV-lea şi respectiv al II-lea î.e.n.) este prea cunoscută pentru a mai insista. Interesant este faptul că şi alte popoare asiatice se preocupau de astronomie.

Desenele rupestre (vechi de aproximativ 7.000 de ani), descoperite pe teritoriul Armeniei, reprezintă poziţiile unor constelaţii întregi, precum şi calendare foarte precise ale evoluţiilor Soarelui şi Lunii.

În regiunea Kransnoiarsk (U.R.S.S.) a fost descoperită, în 1979, o carapace de broască ţestoasă, pe care era încrustată imaginea emisferei nordice a cerului. Această originală hartă stelară arc o vechime estimată la 4 – 6.000 de ani, iar în centrul ei, constelaţia Ursa Mare este marcată foarte exact prin puncte de culoare roşie.

Tibetanii şi perşii aveau observatoare astronomice încă de acum 3.000 de ani, iar cunoştinţele lor despre stele şi planete le depăşeau cu mult pe cele obţinute în urma observaţiilor grecilor şi romanilor (deşi nu atingeau nivelul egiptenilor, sumerienilor, chinezilor şi mayaşilor).

Popoarele europene nu puteau concura în acest domeniu cu cele orientale: singurii care cunoşteau, într-adevăr, astronomie, matematică şi fizică erau misterioşii constructori ai sanctuarului de la Stonehenge. Dar, de cealaltă parte a Atlanticului, în America Centrală, înflorea în acea perioadă splendida civilizaţie may a, ale cărei realizări egalează – şi depăşesc uneori – pe cele din Orientul Mijlociu. Mayaşii calculaseră încă de acum două milenii şi jumătate durata anului astronomic: 365, 242.000 zile. (Calculatoarele electronice de la N.A.S.A. au dat în 1980 rezultatul de 365, 242 198 – diferenţa este egală cu aproximativ o *jumătate de secundă*!) Tot ei estimaseră anul venusian la 584 zile; cifra exactă este de 584, 012 zile. Civilizaţia maya folosea două calendare:

— Unul „venusian”, bazat pe ciclul de 260 zile şi alcătuit din 20 de semne urmate de cifrele 1 – 413;

— Celălalt, „solar”, alcătuit din 18 semne pentru lunile anului (20 de zile fiecare) şi completat de cele 5 „zile nefaste”, plus corecţia necesară pentru anii bisecţi.

Calendarul permitea mayaşilor stabilirea unor cicluri mari: „stelele de la Copan” cuprind calcule ale unor perioade de 8.000 până la 160.000 ani, iar inscripţiile din „Templul războinicilor”, Piramida Castillo (Chichén Itzá) sau din oraşul Tikal conţin calendare pe 64 milioane de

ani, precum şi unul calculat cu precizie pentru o perioadă de *400 milioane* de ani! Iată diviziunile celui mai fantastic calcul al timpului efectuat vreodată pe Terra:

1 Kin = 1 zi;
20 Kini = 1 uinal = 29 de zile;
18 uinali = 1 tun = 360 de zile;
20 tuni = 1 Katun = 7 200 de zile;
20 Katuni = 1 baktun = 144.000 de zile;
20 baktuni = 1 pictun = 2 880.000 de zile;
20 pictuni = 1 calabtun = 57 600.000 de zile;
20 calabtuni = 1 Kinchiltun = 1 152.000.000 de zile;
20 Kinchiltuni = 1 alăutun = 23 040.000.000 de zile.

Deci rezultatul final (foarte corect) al acestui calendar din Tikal – vechi de peste 2000 de ani – este un număr de 11 cifre. O astfel de performanţă nu reuşiseră decât sumerienii, care aflaseră date privind perioadele Lunii, diferind doar cu 4 zecimi de secundă de cele actuale. În ceea ce priveşte calculele matematice, sumerienii au atins perfecţiunea: o tăbliţă (descoperită la Kuiungik-Ninive), pe care erau consemnate câteva operaţii complexe, păstrează un rezultat incredibil: 195 955 200.000.000! Un număr de 15 cifre! Să ne reamintim că la Universitatea elenă din Alexandria rezultatele cu mai mult de 5 cifre erau notate pur şi simplu „infinit”, iar în Europa secolului al XV-lea un număr care depăşea 6 cifre era considerat de Inchiziţie „opera diavolului”!

Mayaşii sunt însă şi autorii celebrei *ecuaţii venusiene*:

Termeni: Tzolkin (ciclul Lunii) = 260 zile; Anul terestru: 365 zile; Anul venusian = 584 zile.

Forma: Luna: 20 X 13 X 2 X 73 = 260 X 2 X X 73 = 37 960

Venus: 5 X 13 X 8 X 73 = 65 X 8 X X 73 = 37 960
Soare: 8 X 13 X 5 X 73 = 104 X 5 X X 73 = 37 960

Concluzii: după 37 960 de zile, cele trei cicluri se

suprapun, iar PopoZ *Vuh*, susţine că atunci se va produce din nou întâlnirea dintre „zei” şi oameni. De altfel, se pare că popoarele amerindiene au fost întotdeauna pasionate de matematică. În ianuarie 1981 au fost descoperite într-o grotă de lângă oraşul mexican Guzman desene gravate în piatră; vechimea lor a fost estimată la peste 28.000 de ani. Or, majoritatea acestor desene reprezintă figuri geometrice!

O altă problemă enigmatică este nivelul remarcabil atins pe diverse continente de medicină (bazată pe avansate cunoştinţe de anatomie, chimie şi biologie) cu mii de ani în urmă.

Este bine cunoscut faptul că în Europa anilor ’50003.000 î.e.n., trepanaţia era o operaţie chirurgicală frecventă, efectuată cu succes nu numai în scopuri curative, ci şi pentru corectarea esteticii, după cum atestă numeroasele cranii citescoperite în Franţa, R.F.G., Austria, Italia şi România. Secţia de egiptologie a Universităţii londoneze deţine un os amputat la 10 cm deasupra articulaţiei mâinii drepte, printr-o secţiune perfectă. Osul tăiat este arătat studenţilor ca un exemplu de operaţie excepţional de precisă; vechimea lui este apreciată la 4 – 5.000 de ani... Chirurgii preincaşi din Perú efectuau, se pare, complicate operaţii de stomac şi cord, iar, după cum scria revista *Science et Vie*, în Africa Centrală, medicii ghanezi şi nigerieni operau cu succes cataracta şi ulcerul încă de acum (iouă milenii, iar cei din Mali eradicaseră tuberculoza şi se ocupau de neuropsihiatrie. Chinezii antici tratau bolile Interne sau de piele, cardiovasculare şi venerice, iar dentiştii egipteni executau implantări de coroane, punţi, dinţi falşi sau chiar proteze complete.

Una dintre cele mai stranii şi inexplicabile realizări medicale din trecut a fost, fără îndoială, mumificarea morţilor. Marea majoritate a vechilor popoare practicau mumificarea, singurul continent unde nu există dovezi în

acest sens fiind Australia. Evident, tehnica era diferită în funcţie de condiţiile specifice de mediu, dar în linii mari se pot desprinde trei procedee principale de mumificare:

1. Având o vechime de peste 6.000 de ani, *procedeul egiptean* (descris amănunţit de Herodot) consta în principal din: extragerea organelor interne (viscere, rinichi, ficat, plămâni, inimă şi creier); spălături interioare cu substanţe aromatice: suturarea inciziilor; scufundarea corpului în băi chimice, uscarea şi lăcuirea lui; în sfârşit, corpul era uns cu bitum amestecat cu răşină de cedru, iar apoi înfăşurat în fâşiile de pânză specifice. (De altfel, însuşi cuvântul „mumie” provine din termenul arab „moum”, derivat din persanul „mum” – bitum).

2. *Procedeul de „congelare”*, vechi de peste 12.000 de ani, practicat în China, Mongolia, Tibet, Siberia, America de Sud şi chiar Groenlanda. El consta în morminte săpate direct în gheţari (tehnică folosită de incaşi şi de populaţiile siberiene) sau în pregătirea unor adevărate „morminte-congelator” – aşa-numitele Kurgane (construite de chinezi şi mongoli). Acestea sunt de fapt movile mari de piatră, căptuşite cu lemn şi umplute cu gheaţă; în interior există mai multe încăperi conţinând Unite cele necesare unei vieţi ulterioare, precum şi sarcofagele de piatră. Temperatura din aceste morminte coboară, de obicei, până la – 20° şi chiar – 30° C, iar păstrarea corpurilor este ireproşabilă, chiar de-a lungul unei perioade de 10 – 12.000 de ani.

3. *Procedeul „deshidratării”* este cel mai vechi dintre toate, fiind şi cel mai simplu. El constă în uscarea corpului (la soare sau la un foc puternic) până ce nu mai conţine nicio picătură de lichid. Este folosit de mai toate vechile popoare: mumii deshidratate au fost descoperite în Sicilia, China, Tibet, Mongolia, Africa de Sud şi Centrală, Orientul Mijlociu, precum şi în cele două Americi. (Trebuie menţionat faptul că unele popoare avansate, ca incaşii sau

chinezii, aveau o tehnică îmbunătăţită: după deshidratarea propriu-zisă, corpul era scufundat în băi chimice, înfăşurat strâns în pânză tare, iar în final introdus în adevărate „armuri” ermetice făcute din plăci de aur sau jad – toate acestea cu scopul evident de a reduce la minimum contactul cu aerul.)

Aceste procedee de mumificare s-au dovedit foarte eficiente: dacă deshidratarea a permis doar conservarea trăsăturilor şi a ţesuturilor, în schimb celelalte două metode au dat rezultate uimitoare. Mumiile incaşe (în special cele ale regilor încă şi căpeteniilor Viracochas) congelate acum 3 – 4.000 de ani, au ţesuturile încă viabile. În Groenlanda au fost descoperite, în 1979, opt mumii perfect conservate. Duse la Muzeul Naţional din Copenhaga, ele au fost analizate de specialiştii danezi care au constatat că cele opt corpuri – inclusiv organele interne – erau tot atât de intacte ca şi cum decesul ar fi survenit cu câteva ore înainte de examinare. În martie 1963, mumia prinţesei egiptene Mene (moartă acum 6.000 de ani) a fost examinată amănunţit la Universitatea din Oklahoma (S.U.A.). Rezultat surprinzător: celulele pielii erau încă viabile…

Cele mai bine păstrate mumii au fost însă descoperite în China. În 1979 a făcut senzaţie cazul celebrei „Mumii blonde”, descoperită în provincia Sinjyang. Este vorba despre corpul unei fete de 25 de ani (aparţinând rasei albe) moartă acum peste 3.000 de ani. Aceasta este şi astăzi mumia cea mai bine păstrată din întreaga lume: abdomenul, toracele, membrele sunt intacte şi suple la palpare, pielea este intactă, organele interne în perfectă stare, iar valul de păr blond de pe cap are rădăcinile firelor viabile. Nu s-a putut explica nici cum au reuşit chinezii antici această conservare incredibilă, nici prezenţa unei fete albe şi blonde în China dinastiei Chouân general, relaţiile dintre vechile popoare erau mult mai strânse

decât se crede astăzi: sunt bine cunoscute legăturile economice şi culturale dintre China şi India;

China-Tibet; China-Egipt; China-Japonia; Tibet-India; Egipt-India; Egipt-Sumer; Egipt-Africa Neagră şi America de Sud-Oceania. Mai recent a început să fie admisă şi probabilitatea legăturilor Egiptului şi Sumerului cu America de Sud şi Centrală (în special cu civilizaţia maya şi cu statul Incaş). Dovezile acestor schimbări şi influenţe reciproce sunt prea evidente pentru a putea fi negate. Un exemplu edificator: în Nalanda (statul Uttar-Pradesh-India) exista, în secolul al V-lea e.n., una dintre cele mai mari universităţi orientale. Aici studiau astronomia, logica, literatura, medicina şi chimia peste 10.000 de studenţi din India, China, Japonia şi Tibet, care beneficiau de o bibliotecă dotată cu peste 100.000 de volume scrise în limba sanscrită. Universitatea şi Biblioteca au fost distruse în secolul al XII-lea e.n., în războiul cu musulmanii...

Răspândirea stilului de construcţii în trepte din Egipt şi Sumer în India, China, Tibet, Africa Neagră, cele două Americi şi Oceania; unitatea principalelor motive artistice din lumea antică; generalizarea unor importante şi avansate cunoştinţe de medicină, chimie, fizică, matematică, arhitectură, metalurgie, astronomie şi geografie, toate acestea dovedesc stabile şi permanente relaţii culturale, ştiinţifice şi economice. Dar marile civilizaţii antice (egipteană, sumeriană, incaşă, maya) prezintă acel curios fenomen de „generaţie spontanee” amintit în capitolele anterioare. Oare cum poate fi explicată apariţia bruscă în istorie a unor popoare atât de avansate ştiinţific şi cultural?

PARTEA A III-A

FENOMENE AERIENE NEOBIŞNUITE MAREA ÎNCLEŞTARE INTRUŞI ÎN AER ŞI ÎN COSMOS ATERIZĂRI ŞI IMERSIUNI NAVE ŞI ECHIPAJE ILUZIA CEA MARE

FENOMENE AERIENE NEOBIŞNUITE

În iunie 1860, la Universitatea din Oxford, episcopul Wilberforce pronunţa un rechizitoriu furibund, pledând cu înfocare pentru interzicerea teoriei evoluţioniste a lui Darwin. Discursul a intrat în istorie ca un strălucit exem = piu de monumentală prostie, îmbinată cu o totală ignoranţă, rămânând inegalabil până la faimosul „Proces al maimuţelor” din Statele Unite, acţiune care a demonstrat pe deplin existenţa, în plin secol XX, a unor curente iraţionale, cu nimic mai prejos decât cele din secolele anterioare. Dar, aşa cum spunea Abraham Lincoln: „Poţi să-ţi baţi joc tot timpul de câţiva oameni şi de toată lumea din când în când, dar nu se poate să-ţi baţi joc încontinuu de toată lumea!”

De-a lungul timpului, situaţia s-a „îmbunătăţit”, căci metodele s-au schimbat, invectivele transformându-se în „amabilităţi ucigătoare” – cum le numesc americanii – dar esenţa rămâne neschimbată: într-un armonios consens, unii oameni de ştiinţă, precum şi oficialităţile din unele state capitaliste au stabilit „consemnul” de a trata „ereziile” ştiinţifice fie printr-o „conspiraţie a tăcerii”, fie printr-o cazuistică ce aminteşte eforturile Inchiziţiei de a rezolva spinoasa problemă a formei şi mobilităţii Pământului.

Este cunoscut faptul că în Statele Unite, spre exemplu, s-au iniţiat programe ştiinţifice ample pentru cercetarea vieţii în Univers, dar descoperirile şi rezultatele obţinute nu au fost date publicităţii decât incomplet şi deformat, din raţiuni de ordin politic, militar-strategic, economic sau datorită unor interese legate de manevrarea opiniei publice într-un context electoral dat.

Lupta pentru obţinerea priorităţii în Cosmos şi pentru deţinerea monopolului informaţiei ştiinţifice în anumite domenii, considerată vitală de unele cercuri influente în S.U.A., explică adeseori „discreţia” care înconjură anumite date şi concluzii.

Este firesc, deci, ca unele dintre anchetele sau rapoartele privind Cosmosul să fie comunicate marelui public după ce concluziile au fost supuse unui sever „examen critic”, procedându-se la eliminarea unor pasaje supărătoare sau la înlocuirea lor cu altele, structurate pe scheme cunoscute. Pentru a le conferi o mai mare „autenticitate”, se recurge adeseori şi la girul unor oameni de ştiinţă, evitându-se astfel situaţiile „jenante” pentru cercurile politice, militare sau economice conservatoare.

Astronomul dr. J.A. Hynek avertiza, referindu-se la trista amintire a proiectelor *SIGN, GRUDGE, BLUE BOOK* şi la rapoartele Condon: „Ceea ce fac oamenii de ştiinţă nu este întotdeauna ştiinţă”. Cercetătorii care doresc să studieze problema OZN în spirit ştiinţific sunt la început ignoraţi, apoi ironizaţi, iar în final reduşi la tăcere, putând considera că şi-au semnat actul de deces ştiinţific. Exemple edificatoare: până nu demult, Immanuel Velikovsky a fost considerat „nebun”, iar eminenţi astronomi en Hugh P. Wilkins, Frank Halstead, William Webb şi Allen Hynek şi-au văzut studiile ignorate cu perseverenţă, în timp ce cunoscuţi cercetători ca Frank Edwards şi Karl Jessup au murit în împrejurări pe care poliţia le-a numit, eufemistic, „neclare”.

Majoritatea savanţilor „serioşi” refuză să admită necesitatea unui studiu ştiinţific aprofundat al obiectelor aeriene neidentificate, pe care le consideră roadele fanteziei excesive sau mistificării premeditate. Făcând însă npel la raţiune, trebuie să admitem o serie de adevăruri Indiscutabile:

— Dacă un ziarist sau un scriitor se ocupă de acest Hubiect, poate fi suspectat că urmăreşte un profit personal, dar nu se poate spune la fel despre papuaşii din Noua Guinee sau eschimoşii canadieni.

— Un pădurar suedez, un vrăjitor nigerian, o gospodină braziliană sau un fermier texan care se decid să

raporteze apariţia unor obiecte aeriene ciudate pot fi consideraţi necalificaţi pentru analiza corectă a fenomenului, dar nu se poate afirma acelaşi lucru despre inginerii. fizicienii, astronomii, marinarii, aviatorii şi în special astronauţii care semnalează astfel de fenomene aeriene.

— Dacă un grup de elevi, vânători sau poliţişti relatează identic despre neobişnuitele forme, viteze şi manevre de zbor ale unor corpuri zburătoare necunoscute se poate susţine că au fost victimele unei halucinaţii colective sau că au văzut în realitate planeta Venus. Dar cum să poată fi mulţumiţi de o asemenea explicaţie operatorii staţiilor radar?! Radarul nu are „halucinaţii” şi nu semnalează „planete” care zboară cu 100.000 km/h în atmosferă!

De altfel, dr. Hynek amintea în lucrarea sa *Experienţa OZN* că: „Multe cazuri au fost raportate de persoane inteligente, onorabile, având o largă pregătire ştiinţifică şi tehnică: astronomi, observatori de la aeroporturi, meteorologi, medici, piloţi, profesori universitari”. Rapoartele astronauţilor McDivitt, Borman sau Gordon şi studiile unor cercetători reputaţi ca W.N. Webb şi F. Hoyle nu pot fi trecute sub tăcere... în mod cert, tocmai tendinţa de ignorare şi minimalizare a problemei OZN a dus la polarizarea interesului cercetătorilor şi al opiniei publice pentru aceste fenomene, precum şi la exagerările inerente (pro sau contra) ce survin în asemenea circumstanţe. De altfel, sunt greu de împăcat concluziile oficiale date publicităţii în unele state capitaliste cu anchetele severe şi costisitoare, ale căror rezultate rămân secrete. În privinţa dreptului opiniei publice de a cunoaşte adevărul, iată cum se prezintă situaţia în viziunea oficialităţilor americane: „Se consideră un delict pasibil de 10 ani închisoare şi 10.000 de dolari amendă orice divulgare de la o bază aeriană, a oricărei

informaţii asupra unui obiect zburător neidentificat" – Secţiunea 146 din Regulamentul JANAP dat de U.S. Air Defence Commandment (U.S.A.D.C.). La

Iei de elocvent este şi paragraful 200 din Regulamentul U.S. AIR FORCE: „Civilii nu trebuie să aibă nici cea mai mică idee asupra rapoartelor despre contactele cu neidentificatele; acestea trebuie preluate spre anchetare de către serviciile de informaţii interesate, iar procentajul cazurilor de neidentificate ajuns la cunoştinţa publicului trebuie redus la minim" (AFR/200). Aceste măsuri sunt absolut insuficiente după opinia faimoasei Agenţii Centrale de Contrainformaţii: „CIA recomandă expres o sistematică depreciere şi denigrare a farfuriilor zburătoare, insistând asupra găsirii celei mai potrivite forme de a reduce interesul publicului pentru aceste fenomene", după cum se consemnează în secţiunea 4 a Raportului Robertson – unul dintre documentele finale ale Proiectului *BLUE*

BOOK.

Iată însă şi câteva documente conţinând instrucţiuni destinate atât forţelor armate (în special aeronavale), cât şi poliţiei – documente care vădesc un interes acut faţă de fehomenul OZN.

„INSTRUCŢIUNI PETRU U.S. AIR FORCE, U.S. NAVY ŞI U.S. ARMY PRIVITOARE LA NEIDENTIFICATE" (JANAP 146-E).

„REGULAMENTUL U.S. AIR FORCE" (AFR 200 – 2/1953).

„INSTRUCŢIUNI PENTRU JANDARMERIA FRANCEZA PRIVITOARE LA OBIECTELE AERIENE NEIDENTIFICATE" (IGN 87/1971).

„INSTRUCŢIUNI SPECIALE ALE FORŢELOR REGALE AERIENE ŞI NAVALE" (din Marea Britanie – 1942, Canada 1953 şi Suedia – 1946).

Uneori, în faţa realităţii incontestabile a fenomenului,

declaraţiile oficiale devin mai prudente:

„Problema este prea serioasă pentru a mai putea fi tratată în glumă” (Declaraţia generalului N. Ahigreen – comandantul Aviaţiei Militare Suedeze – 6 august 1846).

„Cele mai bune creiere ale Armatei Aerului lucrează actualmente la problema OZN, încercând să rezolve această enigmă”. (Declaraţia făcută la 15 mai 1954, în conferinţa de presă ţinută la Amarillo-Texas, de generalul N. Twining, şeful Statului Major al U.S.A.F.).

„Nu putem să respingem existenta OZN-urilor. Sunt prea multe personalităţi care se interesează de această problemă, iar un mare număr de rapoarte pe care nu le-am putut explica provin de la indivizi serioşi, a căror integritate nu poate fi pusă la îndoială”. (Declaraţia lui H. Brown – Secretar de Stat al Aerului – făcută în decursul anchetei Senatului Statelor Unite la 5 aprilie 1967).

În U.R.S.S., la 18 octombrie 1967, un comitet format din generalul P. Stoliarov, dr. F. Zighel, ing. A. Tihonov şi cercetătorul A. Kazanţev propunea cercetarea la un înalt nivel ştiinţific a problemei OZN. Declaraţia a fost repetată într-o emisiune de televiziune la 10 noiembrie, iar comisia de cercetare s-a constituit în decembrie 1967.

Există întrebări imperioase: CE au văzut cei care au raportat OZN-uri? CE sunt de fapt cele 10% din totalul rapoartelor OZN admise cu parcimonie de oficialităţi ca „inexplicabile”? De ce dispar fără urmă sau sunt distruse tot atât de... „inexplicabil” numeroase avioane şi nave ale tuturor statelor? De ce pe locurile unde s-au semnalat aterizări OZN, biosfera a fost distrusă şi se reface extrem de greu sau deloc? Cum pot fi acceptate de opinia publică şi mai ales de specialişti „identificările” obiectelor aeriene neidentificate (având caracteristici atât de stranii şi particulare) cu obiecte, fiinţe (!) sau fenomene arhicunoscute ca: păsări, elicoptere, gaze de mlaştină, baloane, planete, fulgere globulare, roiuri de insecte sau

avioane în flăcări?! Cum poate fi acceptată afirmaţia paradoxală că oricine poate observa şi descrie fenomene ca plasma globulară sau *BLACK HOLES* („găurile negre stelare”), ultimele „explicaţii ştiinţifice” ale fenomenului?! Este această problemă mult disputată o dovadă a existenţei vieţii raţionale în Univers?

Prestigioasele comisii oficiale de cercetări asupra OZN-urilor constituite în Marea Britanie (1942), Suedia (1946), Canada (1953), U.R.S.S. (1967), Israel (1967), China şi Japonia (1980) nu au publicat nici astăzi concluziile la care au ajuns. Sub presiunea opiniei publice, S.U.A. au efectuat programul compus succesiv din proiectele: *SIGN*, *GRUDGE* şi *BLUE BOOK*, finalizate prin faimoiul raport Condon. Aceste cercetări şi investigaţii oficiale au fost însă conduse de experţi militari şi civili al U.S. AIR FORCE, iar concluziile date publicităţii rămân derizorii, unele fiind calificate drept „jenante” chiar de către autorii lor. La sfârşitul investigaţiilor, aceşti „experţi” au prezentat un volum de concluzii cel puţin ciudate: deşi din cele 600.000 de rapoarte venite numai din America de Nord nu s-au analizat decât aproape 12.000 de cazuri, s-a ajuns totuşi la concluzia că doar 600 dintre ele erau „inexplicabile”, recomandându-se deci autorităţilor să închidă ancheta... din lipsă de probe! „Eppùr şi muove”, spunea Galilei... Singurul stat unde problema este studiată oficial şi public rămâne Franţa. În 1977, în cadrul C.N.E.S. (Centre National d’Études Spaţiales), s-a înfiinţat G.E.P.A.N. (Groupe d’Étude des Phénomènes Aerospatiaux Nonidentifiés), grup condus de dr. ing. Claude Polier, unul dintre cei mai reputaţi cercetători ozenologi şi şeful D.S.P.S. (Division Systèmes et Projects Scientifiques) din componenţa C.N.E.S. Acest grup, cu sediul la Centrul Spaţial Toulouse, este şi astăzi *singurul* organism oficial de cercetare ştiinţifică publica a fenomenelor aeriene neidentificate, din întreaga lume.

Există însă, în unele ţări, grupuri de cercetare cvasioficiale sau neoficiale, care se bucură de aportul multor cercetători, ingineri, astronomi, aviatori şi astronauţi (având o înaltă specializare şi o incontestabilă reputaţie ştiinţifică), organizaţii care primesc comunicări de la milioane de oameni din întreaga lume. Iată câteva dintre cele mai importante organisme de acest gen existente actualmente: C.U.F.O.S.A. (Chinese UFO Studies Association) în R.P. Chineză; G.E.P.A. (Groupe d'Études des Phénomènes Aeriens) şi revistele *Lumières dans la Nuit* şi *Phénomènes Spatiaux* în Franţa; G.I.C.O.F.F. în Suedia; C.U.N. (Centro Ufologico Nazionale) în Italia; S.O.B.E.P.S. (Société Belge d'Études des Phénomènes Spatiaux) în Belgia; C.E.I. (Centro de Estudios Interplanetarios) în Spania; S.B.E.D.V. (Sociedade Brazileira de Estudos sobre Discos Voladores) în Brazilia; revista *Flying Saucer Rei tew* în Marea Britanie; C.A.D.I.U. (Circulo Argentino de Investigaciones Ufologicas) în Argentina; precum şi cele patru organizaţii existente în S.U.A.: C.U.F.O.S. (Center for Unidentified Flying Objects* Studies), înfiinţat de dr. J.A. Hynek; A.P.R.O. (Aerial Phenomena Research Organization); A.I.A.A-U.F.O.S. (American Institute of Aeronautics and Astronautics – UFO-Subcommitee) şi N.I.C.A.P. (National Investigating for Aerial Phenomena).

Evident însă, costul extrem de ridicat al echipamentului şi cercetărilor restrânge inerent aceste iniţiative.

Totodată, în lumea ştiinţifică contemporană se întâlneşte frecvent concepţia conform căreia un om de ştiinţă care îşi propune să-şi păstreze avantajele economice decurgând din statutul său nu trebuie să se preocupe decât de probleme care au perspective şi implicaţii imediate în planul existenţei sale. Or, problema obiectelor aeriene neidentificate nu se înscrie în categoria celor care ar avea o asemenea relevanţă, deci poate fi

considerată ca „inexistentă”. După cum remarca sarcastic cercetătorul american Robert Stiff: „Struţii sunt mult mai răspândiţi pe suprafaţa globului decât se crede în general…”

În sfârşit, un ultim, dar şi foarte important argument, des invocat de criticii fenomenului OZN, este teama în faţa Necunoscutului. Se invocă panica ce s-ar întinde în urma unei descoperiri pentru care nu suntem încă pregătiţi. Dar CÂND şi CUM vom fi pregătiţi oare? Adevărul nu poate fi ascuns şi nu trebuie denaturat. Omul s-a ridicat şi se va ridica întotdeauna deasupra primului impuls de a ceda spaimei, cu acea răzvrătire împotriva fatalităţii care îi este caracteristică şi a permis supravieţuirea rasei umane, despre care Dick Forceville spunea: „Dacă omul va constata că moartea este o fiinţă materială, o va pândi şi o va apuca de gât!”

Deocamdată, însă, cea mai potrivită sinteză a modului în care este tratată problema OZN rămâne istorica frază a unui „savant”, care îşi expunea, acum 500 de ani, „teoria ştiinţifică” în sprijinul unui Tribunal al Inchiziţiei:

„Orice om de bun simţ trebuie să admită că Pământul nu poate avea forma sferică, deoarece, în acest caz, oamenii de pe cealaltă parte a sferei s-ar prăbuşi în gol!”

MAREA ÎNCLEŞTARE

1939 – 1945. În aceşti şase ani sângeroşi, când întreaga planetă era zguduită de bătăliile celui mai groaznic măcel din istorie (peste 50 de milioane de morţi), aviaţia a devenit – pentru prima dată – un factor determinant. Nicio bătălie terestră sau navală nu a mai putut fi câştigată fără sprijinul ei; mai mult, luptele aeriene au jucat adesea un rol determinant în desfăşurarea conflictului („Bătălia pentru Anglia”; ofensiva aliată de bombardament strategic împotriva Germaniei; rolul aviaţiei în victoriile japoneze şi mai târziu americane pe

frontul din Pacific).

În 1944, ţările implicate în conflict dispuneau împreună de peste 60.000 de avioane apte de zbor, iar principalii combatanţi (Anglia, S.U.A., U.R.S.S., Germania şi Japonia) construiau în total aproape 30.000 de avioane lunar. Forţele aeriene constituiau aproximativ 35% din efectivele armatelor celor cinci mari puteri beligerante. Calităţile psihice şi fizice deosebite, antrenamentele complexe şi însuşi specificul armei făceau din aviatori elita de necontestat a forţelor armate, iar jocul mortal în care se aflau permanent implicaţi le dezvolta reflexe cu totul ieşite din comun. Iată de ce rapoartele aviatorilor militari privind observarea unor obiecte aeriene neidentificate între anii 1939 – 1945 prezintă o importanţă deosebită. În aceste cazuri orice eroare este categoric exclusă; piloţii celui de-al doilea război mondial nu se puteau înşela asupra tipului de aparat pe care-l aveau în faţă, căci viaţa lor depindea de viteza şi precizia cu care îl identificau.

În rapoarte se întâlneau dese menţionări ale acţiunilor unor obiecte aeriene neidentificabile, fapt edificator pentru cine cunoaşte redactarea sobră şi concisă a unui raport de luptă. Evident, interesul statelor majore ale beligoranţilor a fost stârnit şi el în special de două aspecte ale problemei: detaliile furnizate de aviatori asupra performanţelor de zbor incredibile ale obiectelor în cauză şi faptul că ele manifestau „o curiozitate inteligentă”, dar nu participau la conflict, nu atacau şi, mai mult, nu ripostau când erau atacate de avioanele terestre. Acest comportament inexplicabil era mai îngrijorător pentru militari decât ostilitatea declarată, pentru că, aşa cum s-a constatat după sfârşitul războiului, fiecare ţară beligerantă considera aceste corpuri aeriene ciudate ca fiind arme secrete ale inamicului. Marile puteri se suspectau reciproc, iar faptul că statele majore se găseau în imposibilitate de a înţelege acţiunile şi modul de

funcţionare ale acestor intruşi stranii a avut ca efect declanşarea unor investigaţii serioase. Încă din anii 1942 – 1943, Anglia, S.U.A. şi Germania au format grupuri de cercetare compuse din oameni de ştiinţă, specialişti militari şi piloţi de elită, dispunând de un modern aparataj de cercetare şi de cele mai bune avioane ale timpului.

După cum spuneau aviatorii „era şi timpul”; în jurnalele de operaţiuni ale unor escadrile de elită apăreau din ce în ce mai des menţiuni despre „fenomene aeriene neelucidate”. Dar aceste escadrile (de vânătoare sau bombardament, recunoaştere sau torpilare) erau alcătuite din echipaje şi avioane excepţionale, fiind conduse de piloţi celebri (Quesada, Yule, Doolittle, Shrader, Deere, Beightag, Mouchotte sau Clostermann la aliaţi, Nowotny, Galland, Gollob sau von Graff la germani). Aviatorii lor, având de obicei între 1 0C0 şi 6.000 de ore de zbor la activ şi, luptând zilnic într-un război aerian dur şi necruţător, nu puteau fi suspectaţi de lipsă de experienţă sau curaj. Şi totuşi, ei erau vizibil impresionaţi de performanţele ciudatelor obiecte aeriene întâlnite…

După cum atestă arhivele de război, printre cele mai cunoscute escadrile şi escadre aeriene care au raportat „întâlniri ciudate” se numără:

— Din cadrul R.A.F.: 611, 616, 415, 122 şi 125 (Anglia); 124 şi 49 (Canada); 117 (Norvegia); 486 (Noua Zeelandă); 347, 346 şi 341 *Alsace* (Franţa liberă); 311 şi 68 (Cehoslovacia); 303 (Polonia), precum şi 602 *Glasgow* sau 132 *Bombay* (internaţionale).

— Din Luftwaffe: JG 2, JG 26, JG 52, JG 53, *Hichthoffen* şi *Condor*.

— Din U.S.A.F. – escadrile din Armatele 8 şi 9 ale Aerului. Multe rapoarte, stranii şi incredibile, au suscitat interesul strategilor şi oamenilor de ştiinţă deopotrivă…

La 25 martie 1942, comandorul polonez Roman Sobiński – dintr-o escadrilă de bombardament strategic a

R.A.F. – executa un raid nocturn asupra oraşului german Essen. După îndeplinirea misiunii, avionul a pornit înapoi spre Anglia, ridicându-se în bezna protectoare a nopţii, la altitudinea de 5.000 m. Echipajul tocmai răsufla uşurat la ieşirea din spaţiul aerian german – după aproape o oră de zbor dificil – când mitraliorul din turela posterioară a dat alarma: avionul era urmărit de un aparat necunoscut. „Vânător de noapte?” a întrebat pilotul gândindu-se la periculoasele *Messerschmitt Me-110*. „Nu, domnule comandor”, i-a răspuns mitraliorul. „Nu pare a fi un avion! Are o formă nedefinită şi este luminos!”. În curând, tot echipajul a putut observa curiosul obiect care strălucea într-o frumoasă culoare portocalie. Comandorul Sobiński a avut atunci reacţia obişnuită a oricărui pilot „talonat” deasupra teritoriului inamic: „M-am gândit că este vreo nouă drăcie nemţească şi am ordonat mitraliorilor să deschidă focul”. Dar, spre stupefacţia întregului echipaj, aeronava străină – ajunsă la aproximativ 150 m de coada avionului – nu numai că nu a ripostat, dar a încasat un număr considerabil de proiectile, fără să pară câtuşi de puţin afectată de acest lucru, astfel că, dezorientaţi, mitraliorii au încetat să mai tragă. După un sfert de oră în care a zburat liniştit „în formaţie” cu bombardierul – punând nervii echipajului la grea încercare –, ciudatul obiect s-a înălţat fulgerător şi a dispărut cu o viteză incredibilă, sub ochii uimiţi ai aviatorilor polonezi.

În ziua de 14 martie 1942 – la orele 17, 35 – baza aeriană secretă Banak, aparţinând Luftwaffenflotte V din Norvegia, a intrat în stare de alarmă ca urmare a faptului că radarul semnala apropierea unui obiect aerian străin. Cel mai bun pilot al bazei, căpitanul inginer Fischer, a decolat cu un avion de vânătoare *Messerschmitt Me-109* G şi a reuşit să intercepteze obiectul respectiv la 3.500 m altitudine. În raportul său ulterior aviatorul german consemna: „Nava străină părea construită din metal şi

avea forma unui fuselaj de avion lung de aproape 100 m şi cu diametrul de 15 m; la extremitatea anterioară se puteau observa un fel de antene. Deşi nu avea aripi sau motoare exterioare vizibile, această navă ciudată se menţinea în zbor perfect orizontal. Am urmărit-o câteva minute, după care, spre surprinderea mea, a luat brusc o poziţie verticală şi a dispărut fulgerător în înălţimi". Încercările căpitanului Fischer de a o intercepta din nou au eşuat: staţia radar a bazei îi pierduse urma definitiv. Deşi căpitanul german era un specialist militar de înaltă clasă, cunoscând bine tipurile de avioane construite pe Terra în acel timp, el a declarat că nu a putut identifica ciudata aeronavă. A rămas însă profund impresionat de viteza şi manevrabilitatea cu totul ieşite din comun ale straniului „fuselaj fără aripi", care nu profitase de superioritatea sa evidentă pentru a-l doborî.

La 26 februarie 1942, crucişătorul olandez *Tromp* a fost urmărit timp de aproape 3 ore de un obiect aerian necunoscut. Echipajul a descris obiectul ca fiind „un disc uriaş ce părea construit din aluminiu". Ciudatul obiect argintiu nu a atacat nava, ci doar a observat-o plin de curiozitate, fără să pară intimidat de ţevile tunurilor îndreptate spre el. Dându-şi seama de comportamentul paşnic al aeronavei străine, olandezii nu au tras, mulţumindu-se să observe cu uimire complicatele manevre aeriene ale discului (care părea indiferent la poziţia de zbor). După 3 ore de „zbor în escortă" obiectul a accelerat brusc, înălţându-se şi dispărând cu o viteză de aproximativ 6.000 km/h.

La 14 octombrie 1943 a avut loc celebrul raid aliat împotriva oraşului german Schweinfurt, unde se găsea cea mai importantă fabrică de rulmenţi cu bile din Europa. Acest obiectiv de prim ordin a fost atacat cu 700 de bombardiere grele *Boeing B 17 E „Flying Fortress"* şi *Consolidated B 24 „Liberator"* din Armata a 8-a Aeriană a

S.U.A. Escorta lor era compusă din 1 300 de avioane de vânătoare americane şi britanice: 39 escadrile de *Republic P 47 „Thunderbolt”*, 20 escadrile de *Lockheed P 38 „Lightning”* şi 12 escadrile de *North American P 51 „Mustang”* din Armatele 8 şi 9 Aeriene ale U.S.A.F., sprijinite de 18 escadrile de *Vickers IX „Spitfire”* din R.A.F. Raidul şi-a atins scopul, uzina fiind rasă de pe suprafaţa pământului, dar pierderile aliate au fost foarte mari: 111

avioane de vânătoare doborâte şi aproximativ 600 de bombardiere distruse sau grav avariate, faţă de numai 300 de avioane pierdute de germani. Acest masacru s-a datorat i vucţiei dure a celor peste 3.000 de avioane germane aruncate în luptă, ce reuşiseră – pentru prima oară – să «pargă formaţiile compacte ale bombardierelor aliate (10 „boxes” a câte 70 de aparate). Părea că în acel iad, pe care celebrul pilot francez Pierre Clostermann îl compara cu „un acvariu plin de peşti nebuni, un adevărat coşmar unde nimeni nu avea timp decât să lupte pentru propi ia-i viaţă”, nimic nu-i mai putea impresiona pe aviatori...

Maiorul britanic R.T. Holmes – detaşat pentru acel raid la comanda unui „box” de bombardiere B 17 – raporta însă că, în timp ce formaţia lui se afla deasupra obiectivului şi declanşase bombardamentul, au apărut brusc o serie de mari discuri strălucitoare, care s-au apropiat rapid. Ciudatele nave – având diametrul aproape egal cu anvergura unui B 17 – au traversat formaţia bombardierelor americane fără să pară afectate nici de tirul fui ins al celor peste 700 de mitraliere de bord, nici de veritabila plasă de foc a traiectoriilor proiectilelor Flackului german. Aviatorii americani au constatat uimiţi că straniile „discuri fără aripi” erau inofensive, neripostând la tirul lor îndrăcit şi îndepărtându-se liniştite, fără să le II stânjenit cu nimic bombardamentul. Echipajele nu au avut însă prea mult timp pentru a se întreba – conform unei nobile tradiţii americane – „Cine dracu’ mai

sunt «l nebunii ăştia?”, căci tocmai atunci apăruseră avioanele de vânătoare germane… Aparatul maiorului Holmes a avut şansa de a se reîntoarce nevătămat şi primul lucru pe care l-a făcut flegmaticul pilot englez după aterizarea la bază a fost să înainteze un raport detaliat către Comandamentul R.A.F. Specialiştii militari şi oamenii de ştiinţă britanici au fost foarte interesaţi – şi în acelaşi timp nedumeriţi – de conţinutul raportului şi au emis Ipoteza că ar fi fost vorba de noi arme secrete germane – coincidenţa făcând ca straniile discuri să fi precedat cu 10 minute primele avioane germane. La 24 octombrie 1943, War Office trimitea raportul la Intelligence Service, ordonând investigaţii urgente pentru clarificarea acestui caz. Răspunsul serviciului de informaţii britanic a venit trei luni mai târziu: ciudatele discuri luminoase nu aveau nimic comun cu Luftwaffe sau cu oricare alte forţe aeriene de pe glob… Erau, pur şi simplu, UFO (Noţiunea, introdusă în 1942, este valabilă atât în limba engleză – Unidentified Flying Objects, cât şi în germană – Unbekannte Fliegende Objekte: Obiecte Zburătoare Neidentificate).

La 18 decembrie 1943 – începând de la 11, 45 – staţiile radar germane din insula Helgoland, precum şi din oraşele Hamburg, Wittenberg şi Neustrelitz au înregistrat succesiv trecerea unui mare „cilindru” aerian, care se deplasa pe deasupra lor, zburând silenţios cu viteza medie de 3.000 km/h. Luftwaffe dispunea de cel mai rapid avion din lume la acea dată (*Messerschmitt Me-262*: 925 km/h); totuşi, comandanţii germani se cutremurau la gândul că aliaţii vor introduce în luptă diabolicul cilindru…

În ziua de 12 februarie 1944, la baza secretă germană Kummersdorf a avut loc – în prezenţa a numeroase oficialităţi – lansarea uneia dintre primele rachete V-2. Experienţa avea ca scop demonstrarea calităţilor acestei rachete supersonice (imposibil de interceptat pe vremea aceea) şi, desigur, evenimentul a

fost filmat în întregime. La developarea peliculei însă, tehnicienii au constatat stupefiaţi că inegalabila lor rachetă fusese însoţită în tot timpul zborului de un obiect sferic neidentificabil, care avusese chiar şi neruşinarea de a se roti cu dezinvoltură în jurul ei. Acest intrus nu a putut fi observat de personalul bazei, pentru că zburase cu o viteză mai mare decât racheta: aproximativ 2000 km/h, ceea ce bineînţeles dădea de gândit. Întâmplarea a făcut mare vâlvă, Hitler şi Göring spumegând literalmente la gândul că aliaţii au putut trimite un aparat spion care să afle totul despre faimoasa lor armă secretă V-2, în care-şi puneau toate speranţele şi pe care acum o vedeau depăşită de o realizare inamică. Căci ce altceva ar fi putut să fie ciudatul aparat aerian? Partea amuzantă era însă faptul că englezii aveau aceleaşi probleme. Primul Lord al Amiralităţii îi scărmănase serios pe aviatori pentru că permiseseră, în 1943, unui aparat străin să se plimbe nestingherit peste uriaşa bază navală britanică Scapa Flow (sediul Home Fleet). Kuptul că avioanele *Spitfire VIII Strata* de la baza din Insulele Orcade nu puteau intercepta un aparat care zbura ru peste 3.000 km/h nu avea, desigur, nicio importanţă pentru înalta personalitate, care avertiza R.A.F., cu demnitate, că „aşa ceva *nu trebuie* să se mai întâmple”.

La 29 septembrie 1944, deasupra uneia din cele mai mari baze secrete de încercări aeronautice germane, Rerhlin-Roggenthin, era verificat un *Messerschmitt Me-262*. Lu altitudinea de 12.000 m, pilotul observă o navă stranie, fusiformă, fără aripi, având însă hublouri şi antene metalice. Ciudata navă aeriană, pe care specialistul german u descria ca „fiind mai lungă decât un B 17”, a trecut pe deasupra bazei cu o viteză de peste 2000 km/h şi avionul eu reacţie german, deşi zbura în regim de supraviteză, nu o reuşit să o intercepteze.

În ziua de 23 noiembrie 1944, la orele 22, două

avioane de vânătoare P-5Z *Mustang* din escadrila 415 (Armata 9 Aeriană a S.U.A.) patrulau deasupra bazei lor din sudul Angliei. Piloţii, locotenenţii E. Schluter şi F. Ringwald, erau plictisiţi de acest zbor de rutină şi plănuiau „opera lumi" prea puţin militare – spre distracţia personalului de la staţia radio a bazei. Deodată, conversaţia frivolă lucctă brusc (fapt extrem de grav pentru americani) şi cei Uni locotenenţi anunţară alarmaţi că au observat o adevărată escadrilă, compusă din 10 mari discuri luminoase, cure se deplasa cu mare viteză deasupra lor. Luând imediat formaţie de luptă cele două *Mustang-uri* au cabrat violent, încercând să intercepteze ciudatele discuri, dar, deşi atinseseră viteza de 730 km/h, forţând motoarele la maximum, piloţii aveau impresia că abia se târăsc în comparaţie cu escadrila străină. Comandantul radarului bazei, locotenentul D. Meirs, urmărea uluit această „nebunie aeriană" şi, constatând că viteza „vânatului" era de cel puţin o ori mai mare decât cea a „vânătorilor", le sugeră acestora că „era mai bine să renunţe". Ceea ce piloţii erau Olicum nevoiţi să facă, datorită faptului că motoarele se supraîncălziseră şi ameninţau să explodeze. Aşa că, după 15 minute de urmărire inutilă, cei doi piloţi s-au întors la bază plouaţi proferând o serie de ameninţări delicioase la adresa „drăciilor alea blestemate".

Aglomerarea unor astfel de rapoarte inexplicabile pe mesele statelor majore sfârşi prin a le scoate din sărite. şi guvernele celor trei principale puteri aviatice au ordonat deschiderea unor anchete oficiale (desigur secrete). Astfel, în urma cererilor presante ale U.S.A.F., serviciile secrete americane au iniţiat primele cercetări încă din anul 1942. Dar, constatându-se că în ansamblu comportamentul intruşilor nu prezenta pericol pentru aliaţi şi că existau foarte puţine şanse ca obiectele în cauză să aparţină germanilor, problema a fost scoasă din clasa celor militare

urgente. S-a recomandat totuşi specialiştilor să studieze în continuare comportamentul ciudatelor obiecte aeriene, dar din anumite motive (specific americane) U.S.A.F. nu ţinea deloc să aibă dovada inferiorităţii sale evidente în faţa unor realizări străine (indiferent ale cui ar fi fost ele). Astfel a început „marea animozitate” dintre U.S.A.F. şi UFO, fenomen care îşi pune şi astăzi amprenta asupra modului în care oficialităţile americane tratează problema UFO. în Anglia însă, R.A.F. *a* constituit un grup special, compus din numeroşi oameni de ştiinţă, ingineri aeronautici şi o escadrilă de interceptare special antrenată, dotată în permanenţă cu cele mai bune aparate britanice (succesiv – *Spitfire VIII, IX, Tempest* V şi, în final, avioanele cu reacţie *Gloster III Meteor*). Acest grup era comandat de prestigiosul Air Vice Marshall L. Massey, ceea ce demonstra pe deplin importanţa acordată de aviaţia britanică încercărilor de a clarifica originea şi scopul acţiunilor obiectelor aeriene necunoscute ce apăreau în apropierea avioanelor şi navelor aliate, părând imune la ucigătoarele baraje de artilerie cu care erau întâmpinate. Din nef iricire, concluziile la care a ajuns U.F.O.R.D. („UFO Research Division”) au fost şi rămân „Top Secret”... în Germania, Luftwaffe s-a dovedit tot atât de interesată în problema UFO: la sfârşitul anului 1942, a fost constituit „Sonder Büro nr. 13”, care, în cadrul misiunii codificate „Operaţiunea Uranus”, avea să studieze, până în 1945, ciudatele apariţii aeriene. Specialiştii de înaltă clasă şi aparatura ultramodernă de care dispunea acest grup sau afectarea unei întregi escadrile de preţioase *Messerschmitt Me-262*, într-o perioadă în care toate resursele erau îndreptate spre front, dovedesc cu prisosinţă atenţia cu care Luftwaffe considera că trebuie tratată această problemă.

Desigur, în timpul celui mai teribil război din istorie, lulele majore ale aviaţiilor beligerante erau prea puţin

dispuse să ia în consideraţie posibilitatea ca aceste obiecte «burătoare să fie mesagerii unor civilizaţii extraterestre. Teoria general admisă susţinea că aceste aparate aparţin Inamicului, iar superioritatea lor evidentă în faţa avioanelor proprii a generat temeri a căror amploare a putut fi descoperită – parţial – doar după sfârşitul războiului (când o parte din arhive au devenit accesibile cercetătorilor). Tendinţa de a eluda unele probleme, pentru a menii ne moralul opiniei publice (des utilizată în timpul războiului) a continuat să se manifeste şi mai târziu însă punându-şi amprenta asupra modului în care este tratată şi astăzi problema UFO.

INTRUŞI ÎN AER ŞI ÎN COSMOS

Observarea obiectelor aeriene neidentificabile pe cerul postbelic a început în 1946, prin valul de rapoarte din Suedia. Acest gen de observaţii, clasificate ca „întâlniri de aproape de primul tip” (I.A.I.), se referă la obiectele care nu au lăsat urme fizice ale prezenţei lor, şi ale căror echipaje nu au putut fi văzute. În linii mari, observaţiile aeriene pot fi împărţite în 3 tipuri:

1. Observaţii *RADAR-VIZUALE* (R. V.); 2. OZN-uri *DIURNE* (D); 3. *LUMINI NOCTURNE* (L.N.).

Astfel, revista ştiinţifică *International UFO-Reporter* (voi. 3 Nr. 12/1978), al cărei redactor şef este dr. J.A. Ilynek, publica următoarele statistici ale cazurilor de pe teritoriul S.U.A.:

— În luna august 1977, s-au înregistrat 205 rapoarte, dintre care 19 au fost considerate neidentificate de către cercetătorii ozenologi americani. Ele erau: 5 L.N.; 4 D; 2 R. V.; 5 I.A.I. şi 3.1.A. IL

— Între 15 august şi 14 septembrie 1978 au fost înregistrate 183 rapoarte dintre care 16 s-au dovedit neidentificate (4. L.N.; 4 D; 1 R.V.; 5 I.A. I şi 2 I.A. II). Lor li se adaugă cunoscutul caz de „întâlnire de aproape de-al doilea tip” (I.A. II), din 8 octombrie 1978: un obiect aerian

straniu a aterizat la 07,00 lângă Jenkins-Barrÿ County (Missouri-S.U.A.), fiind observat de 6 martori şi lăsând pe sol urme radioactive.

Grupul oficial de studii din Franţa (G.E.P.A.N.) publica în revista *Le Gepan* (februarie 1979) concluziile asupra celor 354 rapoarte provenite de pe teritoriul francez în primele trei luni ale anului 1978:

Cazuri identificate fără dubiu: 4%

Cazuri asimilate fenomenelor cunoscute: 37%

Cazuri neidentificate, dar cu date insuficiente: 34%

Cazuri neidentificate (OZN): 25%

(Dintre cele 89 cazuri neidentificate 1 caz era înregistrat pe radar; 42% L.N. 4% D; 21% LA. I; 28% I.A. Îl şi 4% LA. III.)

În 1976, dr. G. Polier (conducătorul D.S.P.S., şi

G.E.P.A.N.) declara că, din toate cele aproape 6.000 de rapoarte provenite din Franţa în 1971, 825 erau neidentificate. În 1978, Royal Australian Air Force admitea public faptul că între anii 1960 – 1978 studiase 1.000 de cazuri din teritoriile şi apele naţionale australiene. Procentul neidentificatelor fusese de 14% în 1960; 3% în 1974 şi 10% în 1978.

Observaţiile *RADAR-VIZUALE* sunt probabil cele mai remarcabile cazuri OZN, fiind raportate în proporţie de 80% de specialişti cu înaltă calificare: aviatori, marinari, operatori-radar şi ingineri electronişti. Iată o serie de cazuri mai cunoscute, însoţite de prezentarea detaliată a 4 incidente aeriene celebre din această categorie.

Data	Ora	Localitatea – statul	Nr., staţii radar observatoare	Nr. obiecte J neidentificate
(18	10	Vandalia-Wright	1	1

.03.1950	, 30	Patterson AFB (Ohio – S.U.A.)		
10. 09.1951	11 ,00	Port Monmouth (New York — S.U.A.)	1	1
11. 09.1951	13 , 30	Port-Monmouth (New York — S.U.A.)	1	1
18. 09.1951	O, 20	Goose Bay (Labrador Canada)	2	1
07. 1952	12 ,00	Washington DC (S.U.A.)	4	l- t-3
06. 12.1952	05 , 25	Golful Mexicului	1	1
13 – 14.08. 19 56	22 , 30 03 .30	Lakenheath RAFB (Anglia)	3	1
13. 02.1957	02 , 30	Lincoln APB (Nebraska S.U.A.)	1	1
03 06.1957	21 , 35	Shreveport (Louisiana S.U.A.)	! 1	1
17. 07.1957	16 , 10	6 state din SV (S.U.A.)	4	l- r-3
01. 11.1957	22 , 45	Kirtland AFB – Albuquerque (New Mexico – S.U.A.)	1	1
05. 1964	09 , 30	Regina – Saskatchewan (Canada)	1	1

00.05.1965	01, 10	Marea Filipinelor	1	1
11.02.1966	23, 25	Skowhegan-Dow (Virginia S.U.A.)	1	1
30.04.1966	23, 15	Cedar Rapids – Iowa City (Iowa – S.U.A.)	1	1
04.05.1966	04, 30	Charleston (West-Virginia S.U.A.)	1	1
13.01.1967	22,00	Winslow (Arizona – S.U.A.)	1	1
10.05.1967	22, 10	Golful Mexicului	1	1
27.08.1978	13, 40	Provincetown (Massachusetts — S.U.A.)	1	2
27.10.1978	20, 40	Gangsu (China)	1	1
09.1980	21,00	Beijing (China)	3	4 —
07.1981	ziua	Brazilia	6	I-t-5

1 *octombrie 1948*. Locotenentul George Corman din North Dakota National Guard se apropia de aeroportul Fargo (statul North Dakota – S.U.A.) pilotând un avion F-51. Era ora 21 şi aeroportul aprinsese toate luminile pentru a-i ajuta pe piloţi să găsească pista. În momentul în care se pregătea să aterizeze, avionul lui Gorman a fost însă brusc depăşit prin dreapta de „ceva”, care părea lumina din coada altui avion. Scoţând câteva imprecaţii „alese” la adresa inconştientului care-i periclitase aterizarea, Gorman se adresă intempestiv turnului de

control, cerând prioritate. Spre uimirea sa, primi răspunsul că niciun alt avion nu era aşteptat în zonă timp de o oră, precum şi ordinul de „a vedea ce naiba era cu lumina aia”. Locotenentul viră brusc şi porni cu viteză maximă în urmărirea obiectului luminos. Când ajunse la aproape 1.000 m de el, observă că suprafaţa luminoasă se mărise. Brusc lumina deveni foarte intensă şi obiectul, mărindu-şi viteza, se lansă într-o serie de manevre acrobatice atât de dificile, încât avionul F-51 nu putea să le urmeze decât cu mare greutate, în timp ce Gorman se crampona de manşă începând ceea ce avea să fie cel mai periculos zbor din viaţa sa. După câteva minute de acrobaţii epuizante, el constată cu groază că obiectul se întoarce brusc într-un looping incredibil şi îl atacă frontal cu atâta hotărâre, încât numai reflexul aproape inconştient de a intra în picaj i-a salvat viaţa. În timpul coborârii vertiginoase cu aproape 800 km/h, Gorman a văzut aeronava străină urcând rapid şi dispărând într-un strat de nori. Avionul său fiind avariat datorită efortului la care fusese supus, pilotul s-a întors şi a aterizat pe aeroportul Fargo. La 24 ianuarie 1949, Serviciul Meteorologic al U.S.A.F. a încheiat ancheta printr-un studiu, care susţinea că Gorman urmărise un balon meteorologic luminos. Locotenentul a protestat violent, afirmând – pe bună dreptate – că nu există niciun balon capabil să zboare cu viteza şi mobilitatea obiectului pe care-l urmărise şi că, în orice caz, nu vede cum ar fi fost posibil ca un balon meteorologic să atace frontal un avion de vânătoare. Dar logica şi depoziţiile pilotului n-au putut influenţa concluziile membrilor comisiei ric anchetă... În 1953. cercetătorul american D. Keyhoe (care studia dosarul Gorman) a constatat că Serviciul Meteorologic prezentase în mod deliberat un raport fals: deşi un balon meteo fusese, într-adevăr, lansat la 1 octombrie 11148, depoziţiile militarilor care îl urmăriseră cu teodolitul atestau faptul că el zburase exact în direcţia opusă celui în

care Gorman a urmărit ciudatul obiect aerian...

23 *noiembrie 1953*. Radarul bazei aeriene Kinross (statul Michigan-S.U.A.) a semnalat un obiect zburător necunoscut. În apropiere, patrula un avion cu reacţie *North. American F-86 SABRE* (aparat nou şi foarte puternic la la acea dată) şi comandantul bazei a ordonat pilotului – locotenentul R. Wilson – să-l intercepteze pe intrus. Itâchipa radarului urmărea pe ecran avionul F-86, care se apropia cu mare viteză de obiectul neidentificat, când, spre stupoarea generală, avionul de vânătoare s-a contopit fulgerător cu ţinta sa, producând un singur impuls luminos pe ecran. Operatorii radar au văzut apoi cum pata luminoasă virează la stânga şi dispare cu o viteză fantastică. Totul se petrecuse în mai puţin de 8 minute... încercările de a relua legătura cu lt. Wilson au fost inutile. Timp de trei săptămâni zona a fost cercetată de avioane şi de unităţi motorizate, făcându-se tot posibilul pentru a descoperi măcar unele fragmente ale aparatului. Certwtările s-au extins asupra Lacului Superior, situat în apropie rea bazei, apoi în pădurile de pe maluri. Zadarnic. Locotenentul Wilson şi avionul său F-86 se volatilizaseră pur simplu, spre stupefacţia autorităţilor şi a comisiei de imehetă – care s-a văzut pusă în situaţia jenantă de a duna cazul, „din cauză datelor insuficiente41.

7 *ianuarie 1948, Louisville* (statul Kentucky-S.U.A.). Ui orele 13, 15 poliţia locală primeşte zeci de telefoane din partea cetăţenilor, care susţin că deasupra oraşului Mi roteşte un obiect zburător straniu, în formă de farfurie. având un diametru de 70 – 90 m. Şeriful rămâne Inuă sceptic până la orele 13, 17 când obiectul este văzut (lt* o patrulă a poliţiei şi de comandantul bazei aeriene Godman (situată în vecinătatea oraşului). La orele 13, 19 aterizează la baza Godman un grup de 4 avioane de vâhfiloare F-51, care executaseră o misiune de patrulare. Comandantul grupului, căpitanul Thomas Mantell, primeşte ordin să

decoleze imediat, însoţit de două din avioanele sale, pentru a încerca să intercepteze aeronava necunoscută. Cele trei aparate sunt ghidate de turnul de control care menţinuse contactul radar cu obiectul aerian şi, la orele 13, 23, cpt Mantell comunică prin radio că a observat ţinta la 6 700 m altitudine şi porneşte în urmărirea ei. Ştiind însă că avioanele escadrilei sale nu aveau încă montate instalaţiile de alimentare cu oxigen, nu a vrut să rişte viaţa oamenilor săi, ordonându-le să se reîntoarcă la bază şi continuând singur vânătoarea. Piloţii celor două avioane au fost ultimii oameni care l-au văzut pe acest curajos aviator: la orele 13, 27 obiectul aerian neidentificat şi avionul căpitanului Mantell au dispărut de pe ecranul radarului. Nu au ieşit din raza sa de acţiune, ci au dispărut pur şi simplu, „volatilizându-se” într-o secundă! încercările de a relua contactul radio sau radar cu aparatul pierdut au fost zadarnice. Zeci de avioane au cercetat timp de peste trei ore împrejurimile, dar nu au putut da de urma sa. În cele din urmă, la orele 16,00 comandantul bazei a anunţat oficial că „avionul s-a prăbuşit, iar căpitanul Mantell este mort”. Explicaţia? El ar fi încercat să urmărească… planeta Venus (!) şi a depăşit altitudinea permisă, murind sufocat din lipsă de oxigen. Este incredibil, dar această „explicaţie” figurează în raportul oficial semnat de câţiva ofiţeri superiori americani şi o întreagă comisie de anchetă. Datorită protestelor aviatorilor, în anul 1952, ancheta a fost redeschisă de dl. Ruppelt (specialistul U.S.A.F. în problema UFO) care a ajuns la concluzia că avionul căpitanului Mantell a urmărit unul dintre baloanele *SKYHOOK*, lansate în secret de U.S. NAVY în 1948. Deşi existenţa acestor baloane nu era cunoscută piloţilor din U.S.A.F., explicaţia nu poate fi admisă de specialişti, deoarece:

— Diametrul unui *SKYHOOK* era de 35 m, deci de două ori mai mic decât cel al obiectului aerian văzut

deasupra oraşului Louisville, iar viteza lui atingea doar aproximativ 100 km/h, deci avionul F-51, având 750 km/h, îl putea ajunge în maximum 2 minute.

— Curenţii atmosferici nu puteau să ridice balonul de la 300 m deasupra oraşului, până la altitudinea de 6 700 m deasupra bazei aeriene, în numai 8 minute, iar viteza şi

I îi ta obiectului necunoscut (înregistrate de radar) erau total neobişnuite pentru un aerostat.

— Este imposibil ca un pilot cu experienţa căpitanului Mantell să nu fi recunoscut un aparat aerian de provenienţă terestră şi chiar admiţând prin absurd că aeronava urmărită era un balon *SKYHOOK*, nu există nici cea mai mică explicaţie privind modul în care acesta a doborât avionul de vânătoare!

La începutul anului 1953, de pe aeroportul din Calcutta (India) decola un avion de pasageri de tip *„Cornet”*. Acest aparat – mândria aviaţiei civile britanice – era considerat unul dintre cele mai sigure avioane ale timpului. La câteva minute de la decolare, piloţii comunicau turnului de control că un obiect straniu zboară în apropierea lor. Brusc legătura radio s-a întrerupt şi, după 4 minute, avionul s-a zdrobit de pământ, într-o mare de flăcări. Partea stranie este însă că în zonă nu se afla niciun alt avion în acel moment, ecranul radarului de la sol înregistrând doar semnalul emis de aparatul *„Cornet”*.

Categoria *LUMINILOR NOCTURNE* cuprinde rapoarte despre obiecte zburătoare nocturne a căror siluetă este luminată complet sau parţial, strălucind într-o mare varietate de culori.

Data	Ora	Localitatea – statul	Nr. martori	Nr. obiecte observate
28.	se	Maxwell şi	57	54

06.1947	ara	White Sands (New Mexico – S.U.A.)			– 6 + 1 + 1
24. 07.1948	se ara	Houston (Texas – S.U.A.)	+ 12	2	1
30. 08.1951	no aptea	Lubbock (Texas – S.U.A.)		5	1 – 4 – 3
20. 08.1955	22 , 45	Kenora (Ontario – Canada)		2	1
06. 1960	02 ,00	Walkerton (Ontario-Canada)	+ 2	3	1
09. 1961	no aptea	Millville (New Jersey – S.U.A.)		2	1
08. 1963	24 ,00	Bucureşti (România)		2	2
03. 04.1964	21 ,00	Monticello (Winsconsin – S.U.A.)		3	1
13. 09.1965	01 ,00	Exeter (New Hampshire – S.U.A.)		58	1
14. 01.1966	17 , 55	Weston (Massachusetts – S.U.A.)		4	1
22. 03.1966	no aptea	I. Key West şi Boca Chica NB (Florida – S.U.A.)		27	— 5
23. 03.1966	no aptea	Joppa (Illinois – S.U.A.)		78	1
25. 03.1966	no aptea	Toledo şi Upper Sanduskv (Ohio – S.U.A.)		45	1
28. 03.1966	no aptea	Niles (Michigan – S.U.A.)		! 9	1
28. 03.1966	no aptea	Columbus şi Atlanta (Georgia – S.U.A.)	2	21 !	1

30. 03.1966	no aptea	Pecos (Texas – S.U.A.)	19	1
30. 03.1966	no aptea	Long Island (New York – S.U.A.)	34	1
03, 04.1966	no aptea	Franklin (New Jersey – S.U.A.)	29	1
22. 04.1966	21 ,00	Beverly (Massachusetts – S.U.A.)	10	1
22. 09.1966	03 ,00	Deadwood (South Dakota – S.U.A.)	2 + 2	1
22. 10.1966	23 , 50	Moose Jaw (Saskatchewan – Canada)	2	1 1
15 —18.01 19 67	21 ,00	Shelbyville (Kentucky – S.U.A.)	9	1 + 1
22. 01.1967	20 ,00	Wharton (Texas – S.U.A.)	10 4	1
13. 02.1967	21 ,00	Tornado (Kansas – S.U.A.)	11 + 2	1 – 7 – 2
13. 02.1967	23 ,00	Big Fork (Montana – S.U.A.)	3	1
16. 02.1967	22 ,00	Forbes AFB (S.U.A.)	3	1
25. 02.1967	19 , 50	Fargo (North-Dakota – S.U.A.)	2	1
09. 03.1967	21 , 10	Onawa (Iowa – S.U.A.)	3	1
29. 08.1967	23 , 10	Oka (Canada)	1	1
07. 09.1967	22 ,00	Shenago-Valley (Pennsylvania –	22 + 2	1

		S.U.A.)		
14. 10.1967	02, 30	Mendota (California – S.U.A.)	3	1
24. 10.1967	04, 10	Brandis Corner (Devon – Anglia)	2 + 2	1
24. 12.1967	20, 30	Belmon (Massachusetts – S.U.A.)	8	1
27. 07.1968	19, 15	Cluj (România)	17	1
17. 09.1968	01,00	Nellis AFB (Nevada – S.U.A.)	2	1
15. 11.1968	20, 30	Cluj (România)	21	1
26. 11.1968	17, 40	Bismark (North Dakota – S.U.A.)	4 + 1 + 1	1
11. 12.1968	20,00	Hoia (România)	1	1
17. 12.1968	21,00	Wittier (California – S.U.A.)	I 2	1
18. 12.1968	20, 15	Bucureşti (România)	18	1
21. 12.1968	23,00	Belgrad (Serbia – Iugoslavia)	9	1
08. 01.1968	20, 16	Bucureşti (România)	4	1
01. 05.1969	22, 30	Rio de Janeiro (Brazilia)	62	1
23. 05.1969	24,00	Montreal (Canada)	29	1
03. 07.1969	20, 15	Cluj (România)	2	1
06. 07.1969	21, 54	Tunisia	39	1
14.	21	Bangor (Maine	2	1

05.1970	, 45	– S.U.A.)		
11. 07.1970	01 ,00	Belgrad (Serbia – Iugoslavia)	89	1
30. 04.1971	se ara	Mar de la Plata (Argentina)	56	1
07. 1971	22 , 52	Franţa	8	1
20. 08.1978	01 , 30	Maplewood (New Jersey – S.U.A.)	1	1
24. 08.1978	23 , 40	Ginghamsburg (Ohio – S.U.A.)	2	2
30. 08.1978	20 , 45	Nashua (New Hampshire – S.U.A.)	1	bh -8
30. 08.1978	23 , 10	Gloucester (Massachusetts – S.U.A.)	1	1
21. 10.1978	19 , 10	Frankston (Australia)	3	1
21. 10.1978	20 , 15	Bateman’s Bay (Australia)	2	1
21. 10.1978	21 ,00	Waurmambool (Australia)	2	1
08. 1979	no aptea	Japonia	8. 000	— 5
14. 12.1980	no aptea	Beijing (China)	10	1
05. 1981	no aptea	J Brazilia	63	1 – 5 – 3

Categoria *OZN DIURNE* relevă amănunte, de o mare importanţă: multitudinea tipurilor constructive, viteza şi manevrabilitatea cu totul excepţionale ale acestor nave necunoscute.

Data	Ora	Localitatea – statul	Nr. martori	Nr. obiecte observate
06. 1942	ziua	Tientsin (China)	3.000	1
9 – 5 – 12.07.1946	ziua	Suedia	629	l-r-5
24. 06.1947	ziua	Mount Rainier (Washington – S.U.A.)	1 + 1	9 + 1
07. 07.1947	16,00	Phoenix (Arizona – S.U.A.)	1	1
24. 04.1949	10, 30	White Sands (New Mexico – S.U.A.)	5 + 5	1
11 1.08.1949	12,00	Las Cruces (New Mexico S.U.A.)	1.	1
15, 08.1950	11, 30	Great Falls (Montana S.U.A.)	2	1
10. 01.1952	17,00	Artesia (New Mexico S.U.A.)	2 + 4	1
M 07.1952	13,00	Golful Chesapeake (Virginia — S.U.A.)	2	6
ÏW. 06.1952	13, 20	Kirtland AFB Albuquerque		

		(New Mexico – S.U.A.)	2	1
15. 10.1953	10, 10	Minneapolis (Minnesota S.U.A.)	3	1
1 1 12.1954	12,00	Campinas (Brazilia)	81	3
III. 10.1957	13, 30	Tularosa-Alamogordo (New México – S.U.A.)	1	1
În 01.1958	10, 20	Trinidad	72	1
11, 04.1964	18, 30	Homer (New York – S.U.A.)	3	1
03 05.1964	16,00	Canberra (Australia)	19 4	1
03 1965	11,00	Beijing (China)	12 .000	1
07 071965	19, 40	I. Decepción (Argentina)	18 00	1
UU 0B 1965	18,00	Long Island (New York S.U.A.	5	1
00 1965	16,00	Fort Sill (Oklahoma – S.U.A.)	15	1
07 1966	13,00	Beijing şi Shanghai (China)	18 .000	1
U 01.1966	19, 40	Meyerstown (Pennsylvania — S.U.A.)	4	1
O (1 02.1966	06, 05	Nederland (Texas – S.U.A.)	3	1

17, 04.1966	05, 05	Portage County (Ohio S.U.A.)	2 + 1 + + 1	1
10 10.1966	17, 20	Newton (Illinois – S.U.A.)	6	1
11 1 121906	14 ,00	Lacul Tioraţi (New York S.U.A.)	6 + 2	1
10 01.1967	18, 30	Cairo (Illinois – S.U.A.)	2 + H + 1	1
15. 02.1967	13, 55	San Francisco (California – S.U.A.)	5	1
22. 03.1967	17 ,00	Piura-Lima (Perú)	52 + 83	2
24. 03.1967	08, 45	Los Alamos (New Mexico – S.U.A.)	1 + 1	1
26. 03.1967	16 ,00	New Winchester (Ohio – S.U.A.)	2 + 3	1
01. 04.1967	11, 30	Kenosha Pass (Colorado – S.U.A.)	2	1
07. 04.1967	13, 15	Stara Zagora (Bulgaria)	12 7	I
18. 05.1967	06, 35	Philadelphia (Pennsylvania – S.U.A.)	1	1
03. 07.1967	17, 30	Calgary (Alberta-Canada)	3	1
21.	06	Blytheville AFB	3	1

10.1967	, 16	(Arkansas – S.U.A.)		
30. 10.1967	08 , 04	Crosby (North Dakota – S.U.A.)	5 + 2	1
21. 11.1967	12 ,00	Sofia (Bulgaria)	40 0	1
11. 1967	11 ,00	Zagreb (Muntenegru – Iugoslavia)	87 2	1-H
10. 12.1967	07 , 30	Bucureşti (România)	1	1
15. 01.1968	07 , 25	Three Hills (Alberta – Canada)	2 + 2	1
24. 07.1968	16 , 35	Mănăstirea Neamţu (România)	3	1
19. 09.1968	zi ua	Cluj; Braşov; Făgăraş; Sighişoara; Mediaş; Blaj; Dumbrăveni: Bazna; Ocna Mureşului (România)	3. 000	1
03. 12.1968	zi ua	Fiumicino – Roma (Italia)	1. 000	1
30. 05.1969	zi ua	Ontario (Canada)	1	1
11. 06.1970	zi ua	Ra II (Oceanul Atlantic)	8	1
U9. 1970	zi ua	Shanxi (China)	1	1
11 (1 09.1976	18 ,00	Yichun (Jiangxi – China)	80 + 21	1
02. 1977	zi ua	Chengdu (Sichuan – China)	1 + 9	1
04. 1978	zi ua	Hupeh (China)	18 + 82	1

0,0 8.1978	19 , 30	Toledo (Ohio – S.U.A.)	1	1
Ill, 08.1978	15 , 30	Indianapolis (Indiana – S.U.A.)	3	1
87. 08.1978	16 , 45	Gloucester (Massachusetts – S.U.A.)	1	1
1) 10.1978	14 ,00	Currie-King Island (Australia)	1	1
Îl 10.1978	15 ,00	Corio-Geelong (Australia)	13	1
11. 10.1979	16 , 15	Cape Otway (Australia)	2	2
05. 1979	zi ua	Japonia	2. 500	1 – 4 – 4
02. 1980	zi ua	Beijing (China)	7. 000	l-i- 3
03. 1981	zi ua	Beijing şi Shouzhou (China)	12 .000	1 – 4 – 2
02. 1981	zi ua	Iran	15 0	1 – 4 – 4
O.1 1981	zi ua	Brazilia	29 0	— 3
01 1.1983	zi ua	Colorado, Montana şi New York (S.U.A.)	19 3	l- r-4

Valul de observaţii OZN (în special diurne) din anii 11170 – 1980 pe teritoriul R.P. Chineze a dus la înfiinţai < o CU. F.O.S.A. (Chinese UFO Studies Association) în Uni 1980. Dispunând de 7 centre provinciale şi 1 centru tuthmal la Beijing, această instituţie editează o revistă mihii A (*UFO Exploration*) în limbile chineză, engleză şi iiutecză, ducând o intensă campanie de familiarizare a

uhilrului cu fenomenul OZN. Având sprijinul televiziunii şi presei chineze, comisiile de studii, compuse din biologi, Inli uniuni, fizicieni, piloţi, ziarişti, doctori, ingineri (eareputaţii Chu Fook Tsang, Hsieh Chu, Sheng Heng Yen Chow Hsin Yen) analizează cu seriozitate cazurile nu portate, anchetele ştiinţifice efectuate fiind comparabil cu cele franceze. Spre deosebire de G.E.P.A.N. inşi C.U.F.O.S.A. nu publică datele cazurilor în sine, preferim o prezentare generală şi statistică a fenomenului.

Cele mai remarcabile cazuri OZN sunt însă fenomenele observate în *spaţiul cosmic* de astronomi sau as tronauţi, majoritatea obiectelor necunoscute fiind filmaţi din observatoarele astronomice, sateliţii sau navele cosmice respective. Cele 27 cazuri menţionate mai jos a, fost recunoscute oficial de N.A.S.A. ca „neidentificate” neavând nimic în comun cu obişnuitele fenomene cosmici care produceau confuzie în deceniul ’60 (cum ar fi „lieu «ricii lui Glenn”, spre exemplu).

Data	Nava / Observatorul / Sonda! / Satelitul / Centrul spaţial Z Staţia Radar	Nr. martori	Nr. obiecte observate
02.02.1962	AURORA 7 (S.U.A.)	1	2
20.02.1962	MERCURY 6 (S.U.A.)	1	3
24.05.1962	MERCURY 7 (S.U.A.)	1	l-i-3
30.05.1962	NORTH AMERICAN X 15 (S.U.A.)	1	5
17.07.1962	NORTH AMERICAN X 15	1	2 – 4 – 4

	(S.U.A.)		
30.	MERCURY 8		2
10.1962	(S.U.A.)	1	– 4 – 4
16.	MERCURY 9		
05.1963	(S.U.A.) +		
	Staţia Radar din	1	1
	Perth	+ 14	+
12.	(Australia)	3	e
10.1964	VOSHOD 1		o îN tH
	(U.R.S.S.)		
14.	Obs. „ADHARA”.		
11, 1964	(Argentina) +		
	Centrul N.A.S.A. – Cape		
	Kennedy (S.U.A.) +		
	Satelitul ECHO 2	8	
	(S.U.A.)	+ 21	1
18.	VOSHOD 2		1
03.1965	(U.R.S.S.)	2	– 4 – 4
23.	GEMINI 1 (S.U.A.)		4
03.1965		2	
04.	GEMINI 4 (S.U.A.)		1
06.1965		2	+ 1 + 1
28.	Obs. „OGRE”		1
07.1965	(U.R.S.S.)	19	
04.	GEMINI 7 (S.U.A.)		1
12.1965		2	
19.	GEMINI 10		2
07.1966	(S.U.A.)	2	
13.	GEMINI 11		1
09.1966	(S.U.A.)	2	
11.	GEMINI 12		4
11.1966	(S.U.A.)	2	
19	Sonda MARINER	av	
69	7 (S.U.A.)	ariată	
20.	APOLLO 10	3	1

05.1969	(S.U.A.)		+ 1	
10.07.1969	APOLLO 11 (S.U.A.)	3	1	
14.11.1969	APOLLO 12 (S.U.A.)	3	1	
13.04.1970	APOLLO 13 (S.U.A.)	3 + avar.	1	
02.11.1971	Centrul N. AS. A. – Pasadena (S.U.A.) + Sonda MARINER 9 (S.U.A.)	7 + 16	1	
08. 1973	SKYLAB II (S.U.A.)	3	1	
12. 1973	SKYLAB III (S.U.A.)	3	1 – 4 – 4	
02. 1976	Sonda VIKING 1 (S.U.A.)	avariată		
20.08.1977	Sonda VOYAGER 2 (S.U.A.)	avariată		

Observarea fenomenelor OZN în spaţiul cosmic a adus Un argument major în vederea constituirii, la 14 iunie 1978, e Grupului de Studii OZN din cadrul O.N.U., grup din canfac parte: Morton Geisler (Comitetul Politic Specia] ni O.N.U.), astronomul dr. J. Allen Hynek, dr. ing. Claude Puber, dr. J. Vallée, astronautul G. Cooper, cercetătorul I. Stringfield şi alţii. Şedinţa a fost prezidată de Kurt Waldheim (Secretarul General al O.N.U.) şi, în urma comunicărilor făcute, s-a hotărât ca problema să fie expusă în plenul Adunării Generale a O.N.U. La 8 decembrie 1978, Comitetul Politic Special al O.N.U. adopta o *Hotărâre*, recoin» ndând Adunării Generale să invite statele membre Interesate „a coordona la scară naţională, cercetarea

ştiinţifică şi anchetele privitoare la viaţa extraterestră, inclusiv fenomenul O.Z.N”. Şi „a informa pe Secretarul General ale O.N.U. despre rezultatele acestor cercetări”.

ATERIZĂRI ŞI IMERSIUNI

Numeroase rapoarte provenind de pe tot globul afirmă că nave aeriene necunoscute aterizează sau amerizează frecvent pe planeta noastră. În majoritatea cazurilor navele străine au lăsat dovezi fizice ale prezenţei lor, şocând puternic pe toţi cei care le-au observat. Aceste cazuri au fost denumite de dr. Hynek „întâlniri de aproape de-al doilea tip”. (I.A. II)

ATERIZĂRI

La 26 octombrie 1958 – orele 22, 30 – doi oameni de afaceri americani care se aflau într-un automobil pe şoseaua de lângă digul Loch Raven Dam (statul Delaware – S.U.A.) au putut observa aproape 2 minute un obiect strălucitor de formă ovoid-aplatizată. Acesta staţiona la 30 – 50 m înălţime deasupra podului de lângă baraj; când maşina celor doi martori a ajuns la 25 m de pod, sistemul electric de la bord a încetat să mai funcţioneze: motorul s-a oprit, iar farurile, radioul şi luminile de pe tabloul de bord s-au stins. Iată în continuare fragmente din declaraţiile pe care martorii le-au dat anchetatorilor U.S.A.F.: „Atunci ne-am hotărât să ne adăpostim în spatele maşinii. Era o şosea foarte îngustă; într-o parte lacul, în cealaltă faleza. Nu aveam unde să fugim. Probabil că am fi făcut-o dacă puteam, dar eram prea terorizaţi de ceea ce vedeam. L-am privit aproximativ 30 – 45 secunde, apoi obiectul a emis un jet strălucitor de lumină albă şi amândoi am simţit o căldură intensă pe feţe. Concomitent, s-a auzit un zgomot puternic, pe care l-am socotit a fi o explozie înăbuşită. Apoi, foarte rapid, obiectul a început să se înalţe vertical. Singura schimbare era strălucirea lui foarte puternică şi faptul că marginile i-au devenit difuze, aşa că n-am putut ft-i distingem forma în timp ce se înălţa. În 5 –

10 secunde n dispărut”. Martorii au răsuflat uşuraţi când după retragerea obiectului aerian maşina lor a pornit şi s-au îndreptat cu toată viteza spre cea mai apropiată localitate, de unde au anunţat telefonic G.O.C. (Ground Observe Corps: Corpul de Observare Terestră – organism civil al U.S.A.F.) şi poliţia locală. Evident, fără niciun rezultat: anchetatorii considerau că cei doi martori fuseseră victimele unei halucinaţii. De fapt nava nu aterizase, astfel că nu au fost găsite urme propriu-zise ale trecerii sale, cu excepţia unor defecţiuni inexplicabile ale automobilului şi a unor indispoziţii fiziologice minore ale martorilor. Dar, la începutul lunii ianuarie 1966, fermierul George Pedley Neînala poliţiei o aterizare OZN lângă Tully (Australia). Martorul văzuse de fapt numai decolarea unui obiect mure, azuriu care se înălţase vertical cu mare viteză şi dispăruse spre nord. Pe terenul mlăştinos unde staţionase, poliţiştii au găsit 3 amprente circulare mari, în care vegetaţia şi solul erau complet calcinate.

În seara zilei de 20 martie 1966, câţiva oameni înepăimântaţi au telefonat poliţiei declarând că un obiect eerian piramidal – care emitea lumini colorate – ateneuse la 500 m de ferma Manners (Dexter – Hillsdale, «Intui Michigan – S.U.A.). După câteva minute, poliţiştii

H. Taylor şi N.G. Lee au sosit la fermă cu o maşină şi au constatat că martorii spuseseră adevărul: într-o mlaştină din apropiere se afla un obiect ciudat, care strălucea intermitent. La scurt timp au sosit alte două maşini de poliţie, în care se aflau şerifii adjuncţi S. Fadden şi D. Fitzpatrick, precum şi poliţistul R. Hunawill. Acesta a rămas lângă maşini, iar ceilalţi 4 s-au îndreptat cu armele în mâini spre mlaştină. Pe măsură ce se apropiau, strălucirea roşie a obiectului părea tot mai intensă şi poliţiştii deveneau tot mai şovăitori; la 100 m distanţă de locul aterizării aveau să comită o greşeală de tactică. În dorinţa de a-şi uşura înaintarea prin vegetaţia deasă, cei 4

poliţişti şi-au aprins lanternele; ca la un semnal, lumina roşie s-a stins brusc şi nava a decolat fulgerător, cu un şuierat puternic. Poliţistul R. Hunawill a observat o ciudată succesiune de lumini albe şi roşii pe suprafaţa navei care zbura la 300 m înălţime deasupra mlaştinii. Apoi, cei 5 poliţişti şi martorii de la fermă au văzut uimiţi o formaţie de 3 nave identice cu prima, care s-au apropiat de mlaştină. După o serie de manevre aeriene complicate, cele 4 nave au dispărut pe cerul nopţii. Ancheta U.S.A.F. a „stabilit” că martorii văzuseră „gaze de mlaştină” (emanaţii produse de vegetaţia fermentată) care s-au aprins singure în contact cu oxigenul din aer. Era o explicaţie atât de inconsistentă, încât presa şi radioteleviziunea americană au ironizat-o luni întregi, iar martorii, publicul şi specialiştii au protestat vehement. Astfel, ziarul *Tribune* din South Bend (statul Indiana) declara indignat: „Armata Aerului cu gazul său de mlaştină insultă publicul”. Inginerul chimist F. Sullivan (unul dintre cei mai buni experţi în materie) scria la rândul său în ziarul *Tribune* din Royal Oak (statul Michigan), la 26 martie 1966: „Dacă specialistul U.S.A.F. a folosit o asemenea ipoteză, aceasta dovedeşte că el nu ştie mare lucru despre gazul de mlaştină. Sau nu a spus adevărul sau diplomele sale nu au nicio valoare”.

La 12 mai 1967, canadianul Stephan Michalak a observat 2 obiecte stranii zburând deasupra malului de nord al lacului Falcon (Falcon Lake-Manitoba). Cele 2 nave, strălucind într-o splendidă culoare roşie, s-au apropiat dinspre sud-vest, apoi una din ele a aterizat, în timp ce a doua staţiona la 3 m înălţime deasupra solului. După ce a observat atent navele timp de 30 de minute, martorul a hotărât să se apropie de ele. Obiectele aveau „reflexe de curcubeu”, iar dimensiunile celui de pe sol au fost estimate la aproximativ 12 m lungime şi 3 m înălţime. Nava aterizată părea construită din oţel, avea o cabină

ovală, lungă de un metru în partea superioară, iar îmbinările plăcilor carcasei nu prezentau urme de sudură sau nituire, nici piuliţe sau buloane. La un moment dat s-a deschis o uşă şi din interior s-a auzit un sunet ciudat „ca l cum obiectul ar fi absorbit aer”. Martorul a putut auzi Voci în interiorul navei, dar nu vedea nimic: pentru el, Uşa era doar un dreptunghi de lumină violetă foarte intensă. Când a ajuns în apropiere, Michalak a strigat tare: „Who are you?” („Cine sunteţi”?), imprudenţă care putea A-1 coste scump. Uşa violetă s-a închis brusc, nava a început să se învârtească de la dreapta la stânga în jurul exei sale şi o serie de orificii de pe flancuri au emis puternice jeturi calorice, care i-au provocat martorului Câteva arsuri. Apoi obiectul a decolat fulgerător şi s-a îndepărtat cu mare viteză. Reacţia atât de târzie este totuşi curioasă, întrucât nu se poate presupune că o navă atât de perfecţionată nu posedă sisteme de avertizare la bord. Dacă excludem indiferenţa echipajului faţă de martor – căci nava a decolat totuşi – singura explicaţie posibilă rămâne o neglijenţă, a cărei cauză nu poate fi decât subestimarea curajului martorului nedorit. Poliţia a constatat cât pe locul aterizării rămăsese o urmă circulară, în care olul şi vegetaţia erau strivite de o greutate considerabilă.

La începutul lunii noiembrie 1968, un aviator argentinian a descoperit lângă pista aeroportului din Necochea (oraş situat la 500 km sud de Buenos Aires – Argentina) o urmă de aterizare OZN. Pilotul a chemat la faţa locului o comisie de experţi militari şi civili care au constatat că nulul era puternic calcinat pe o zonă circulară cu diametrul de 6 m. În interiorul acestui cerc se aflau 8 ciuperci albe, cea mai mare dintre ele având înălţimea de 15 cm şi diametrul de 81 cm. Dar solul respectiv era exclusiv pietros şi fusese supus unei radiaţii calorice de peste 1.000°C! Cum a fost posibilă apariţia unor plante într-un asemenea loc? Cum au putut ele ajunge la

dimensiuni atât de neobişnuite pentru speciile terestre actuale?? (Asemenea ciuperci uriaşe au mai fost descoperite între anii 19681971 în Argentina, Franţa, Italia şi U.R.S.S., iar ulterior, între anii 1978 şi 1982, în Canada, Brazilia, Perú, Australia şi Franţa). O serie de „Întâlniri de aproape de gradul 11” hint celebre în istoria fenomenului OZN, pentru dovezile Indiscutabile pe care le aduc:

Căzu!: localitatea (statul)	Data	Nr. martori
Warrensburg (Missouri – S.U.A.)	Iunie 1957	3
Williamsburg (Virginia – S.U.A.)	23 ianuarie 1965	2
Valensole (Franţa)	1 iulie 1965	mulţi
Aluche (Madrid – Spania)	6 februarie 1966	100
Evilliers (Franţa)	22 mai 1967	neînregistrat
Mosinee (Wisconsin – S.U.A.)	29 mai 1968	6
Malataverne (Franţa)	14 martie 1969	mulţi

Frecventele aterizări OZN care au avut loc pe teritoriul Franţei în cursul deceniului 1960 – 1970 au determinat autorităţile să ia o iniţiativă ce dovedeşte realism şi lipsă de prejudecăţi. Este vorba despre publicarea în numărul 87 din 1971 al buletinului jandarmeriei franceze (*La Revue d’Études et*

d'informations de la Gendarmerie Naţionale) a unor instrucţiuni oficiale pentru uzul personalului confruntat cu problema aterizărilor OZN. Elaborate de căpitanul Kervendal, aceste instrucţiuni recomandă jandarmilor francezi următoarele:

1. Stabilirea precisă a poziţiei, timpului şi duratei incidentului.

2. Observarea atentă a navei, pentru furnizarea unor indicaţii cât mai exacte asupra mărimii, culorii iniţiale – şi schimbărilor de culoare, naturii mecanismului de susţinere (tren de aterizare, suporţi, jet energetic).

3. Înregistrarea tipului şi intensităţii zgomotelor produse de navă.

4. Înregistrarea eventualelor efecte fiziologice ulterioare asupra martorilor (indispoziţii, insomnii, temperatură, greţuri, migrene, arsuri sau tulburări interne).

5. În cazul când la bordul sau în apropierea obiectului respectiv sunt fiinţe vii, se recomandă observarea atentă a caracteristicilor fizice ale acestora (înălţimea, fizionomia, forma corpului, capului şi membrelor) precum şi a vestimentaţiei sau obiectelor folosite.

6. Cercetarea ştiinţifică a locului aterizării: măsurarea radioactivităţii, recoltarea unor probe de pământ şi vegetaţie, observarea comportamentului fiinţelor vii din Zonă (plante, insecte, animale, oameni).

7. Filmarea în infraroşu – de la înălţimea de 10 m – îi zonei de aterizare („Cereţi pentru aceasta un elicopter").

8. Interdicţia de a trage asupra navelor sau echipajelor străine (cu excepţia cazurilor extreme în care acestea ar pune în pericol viaţa martorilor).

Acestor 8 puncte li se mai adaugă alte câteva, mai puţin importante, formând ceea ce presa franceză a numit „Regulamentul de vânătoare a farfuriilor zburătoare +

Instrucţiunile căpitanului Kervendal ar putea fi desigur perfecţionate şi completate, dar chiar în acest stadiu ele t*< instituie o bază satisfăcătoare şi utilă pentru anchetatori fi martori. Importanţa poziţiei oficiale franceze rezidă însă tocmai din caracterul de seriozitate pe care îl imprimă cercetărilor respective, facilitând astfel legătura dintre autorităţi, martori şi cercetători. Activităţile G.E.P.A.N. sunt popularizate de revista cu acelaşi nume, care apare regulat din 1977. Această revistă publică rezultatele anchetelor întreprinse, demască rapoartele false, popularizează toate tipurile de fenomene meteorologice şi astronomice, toată llnta posibilelor confuzii (meteoriţi, comete, nori, halouri, planete, fulgere globulare, stele, sateliţi artificiali, miraje, aurore boreale, gaze ionizate, rachete, avioane, elicoptere, baloane, lumini la sol, animale şi insecte diverse) însoţite dr fotografii şi explicaţii detaliate. Prin comparaţie, so wnulizează cele mai tipice cazuri de fotografii OZN, astfel cm martorii să poată sesiza diferenţa. Un capitol aparte îl drţine explicarea componenţei, funcţiilor şi misiunilor (I.E.P.A.N. şi C.N.E.S. astfel ca populaţia să colaboreze (Hi toată încrederea, dar şi cu seriozitatea necesară. În mista „Le *GEPAN*” se pot găsi regulat sfaturi utile privind modul de a face observaţiile, rapoartele şi chiar unei în tele, publicaţia având un remarcabil aport la instruirea fi lin tifică a opiniei publice.

Primele anchete efectuate de G.E.P.A.N. au fost:

1) Cazul Rives (Isère): 5 noiembrie 1976 – 3 martori Semnalează – separat – un disc luminos care a descris Silenţios o traiectorie curioasă pe cennopţii.

2) Cazul Comberouger (Tarn et Garonne): 7 martie 1974 – 2 martori semnalează – separat o mare sfeia luminoasă, colorată în roşu intens, care a evoluat pe cerul nocturn câteva minute.

Anchetatorii (membri C.N.E.S. şi C.N.R.S., magistraţi

şi psihologi de la Universitatea Paris V) au anchetat martorii şi au reconstituit cât mai exact cele două întâmplări. Concluziile au fost publicate în revista „Le GEPAN” (nr. 2 – februarie 1979): „În aceste două cazuri, caracterul obiectiv al observaţiilor a fost confirmat şi tentativele de a le asimila unui fenomen sau obiect tehnic cunoscut au eşuat”.

G.E.P.A.N. colaborează activ cu 10 instituţii oficiale franceze, ale căror nume vorbesc de la sine: 1) Centre Naţional de la Recherche Scientifique (C.N.R.S.); 2) Météorologie Naţionale; 6) L'Armée de l'Air; 4) Marine Naţionale; 5) Geandarmerie Naţionale; 6) L'Institut Naţional de la Recherche Agronomique (I.N.R.A.); 7) Laboratoire de psychologie sociale de l'Université Paris V; 8) Laboratoire de physique théorique de l'Institut H. Poincaré; 9) L'Université de Strasbourg; 10) Centre d'Études et de Recherches Technologiques de l'Office National d'Études et de Recherches Aerospatiales (C.E.R.T. / O.N.E.R.A.).

În prezent G.E.P.A.N. este compus din 7 grupuri: 1) De intervenţie rapidă; 2) De recoltare a dovezilor de aterizare; 3) De alertă-radar; 4) De expertiză a rapoartelor; 5) Fişier naţional; 6) De analiză-statistică; 7) De simulare optică OZN (S.I.M.O.V.N.I.) – cel din urmă destinat facilitării reconstituirii cazurilor prin procedee asemănătoare portrettilui-robot.

Imersiuni

La 2 iulie 1950, doi martori au putut observa un OZN amerizând pe apele lacului Sawbill Bay (Canada). Nava s-a aprovizionat <şi o mare cantitate de apă, pe care u, niinpat-o în interior provocând „un sunet puternic şi ngulat”. Concomitent, a deversat şi unele reziduuri lii-lilde în lac; apoi a decolat vertical şi s-a îndepărtat cu mare viteză. Martorii îşi încheiau raportul astfel: „În tecul unde plutise, apa era albastru-roşiatică, cu reflexe urli”.

La 31 octombrie 1958, mai mulţi locuitori din Jguape llmzilia) au văzut un obiect aerian mare şi strălucitor irufundându-se rapid în apele râului Peropava (din apropierea oraşului). La insistenţele martorilor autorităţile au în donat o anchetă, dar scafandrii militari nu au putut ! h. ruperi nimic în apele adânci ale râului. Ancheta începuse

* duuă săptămâni după incident…

În februarie 1960, Marina Militară Argentiniană a încercat timp de două săptămâni să captureze sau să în «. trugă două submarine necunoscute descoperite în golful Nuevo. Zadarnic însă: hidrolocatoarele distrugătoarelor detectau navele străine, dar viteza şi manevrabilitatea acestora erau cam de patru ori mai mari decât ale navelor tgentiniene. Or, după cum se ştie, viteza submarinelor în imersiune este de obicei, de două ori mai mică decât fim n navelor de suprafaţă moderne. (Spre exemplu, viteza în Imersiune a celui mai puternic submarin atomic din lume – „U.S.S. OHIO", aparţinând U.S. NAVY – este eh» 35 nodurizoră, pe când distrugătoarele leader britanice lingeau în 1983 viteza de 45 nodurizoră). Locuitorii de pe malurile golfului priveau cu satisfacţie şi ironie eforturile inutile ale navelor militare. Aceasta pentru simplul unil.lv că, de aproape un an, rapoartele lor, care semnalau Intempestiv frecvente amerizări ale unor obiecte aeriene luminoase în golfurile Nuevo şi San Matias, erau tratate de Murină cu indiferenţă. În repetate rânduri sute de martori putuseră observa aeronave de mari dimensiuni venind în picaj cu o viteză extraordinară şi scufundându-se în dineuri, fără a părea afectate de formidabilul şoc al imlinelului. După un timp, navele ieşeau din apă şi decolaundi părtându-se rapid, pentru ca apoi să revină din nou, după câteva zile, în apele celor două golfuri. Autorităţile nu luaseră în serios numeroasele rapoarte, iar acum oamenii îşi luau revanşa, delectându-se cu

amuzantul joc „de-n şoarecele şi pisica”...

Hanning şi W.J. Johnson – au fost martorii unor întâmplări stranii. În timp ce nava lor urmărea bancurile de peşti, un obiect metalic ciudat a ieşit din apă la 300 m depărtare, staţionând la suprafaţă 10 – 11 secunde, după care s-a scufundat zgomotos. Cei doi marinari au relatat că nava străină avea o formă aerodinamică ascuţindu-se spre provă, iar înălţimea ei era de 5 m. La 10 m distanţă de această structură se ridica o alta, asemănătoare cu o cutie lungă de 3 m şi înaltă de 2 m. Iniţial, neozeelandezii au crezut că era vorba de o altă navă, dar observând că cele două obiecte se mişcau concomitent, şi-au dat seama că ele formau suprastructura unui singur vas. Pe suprafaţa acestei suprastructuri nu se putea vedea nicio deschizătură sau protuberanţă, corpul fiind perfect neted şi având o culoare gri-albăstruie. După ce nava străină a reintrat în imersiune, cei doi martori au telegrafiat portului Awarua, întrebând dacă în zona unde navigau ei se aflau submarine. (Submarinele constituie motive de îngrijorare pentru orice trauler de pescuit oceanic, deoarece îi pot distruge năvoadele.) Autorităţilor portuare li s-a părut ciudată această întrebare şi au cerut amănunte; primind o relatare detaliată a incidentului, marina militară şi garda de coastă au devenit brusc interesate şi i-au chemat pe cei doi martori la anchetă. Faptul era explicabil, căci niciun submarin neozeelandez sau aliat nu se afla în zonă. Dar martorii au făcut o descriere care nu semăna cu niciun tip de submarin construit pe Terra! Ca urmare, autorităţile au încercat să se autoliniştească, sugerându-le marinarilor că au observat buşteni sau balene. Căpitanul Hanning i-a ripostat anchetatorului: „Dacă aşa arată o balenă, atunci dumneavoastră sunteţi un pinguin 1” Revolta sa era perfect justificată: este puţin probabil ca doi marinari experimentaţi să nu poată distinge un animal de o navă metalică sau un submarin de un lemn plutitor!

În ziua de 5 iulie 1965, cercetătorul dr. Dmitri Rebikoff a detectat în adâncul curentului Golfstream un obiect submarin în formă de pară. „La început, datorită formei sale, l-am luat drept un rechin” declara ulterior oceanologul. „Însă viteza şi direcţia sa erau prea constante. Se deplasa exact cu viteza curentului şi părea că se ascunde printre bancurile de peşti (...). Nu ştiu ce ar fi putut să fie”. Trebuie menţionat că la acea dată nu se aflau submarine în regiunea respectivă – cel puţin nu oficial; în plus, obiectul era prea mic pentru a fi un submarin clasic, iar cele câteva batiscafe existente atunci în lume erau la bazele lor, neputând fi implicate în incident. Dar, Ia 6 iulie 1965, navigând în Atlantic, echipajul petrolierului norvegian *Jawesta* a fost martorul unui alt incident straniu: câteva mari obiecte aeriene luminoase au plonjat în apele oceanului, foarte aproape de navă; ieşind la suprafaţă după scurt timp, navele străine au decolat vertical, dispărând cu mare viteză spre nord-vest.

La 3 iulie 1967, cargoul argentinian *Namero* se găsea în apele Atlanticului, la sud de golful Santa Catarina. La ora 18, 15 *Nauiero* ajunsese la 120 de mile de coasta Braziliei; deodată ofiţerul J. Montoya a dat alarma: observase un obiect submarin luminos care naviga paralel cu tribordul cargoului, la 15 m distanţă de acesta şi 3 – 5 m adâncime. Căpitanul J.L. Ardanza şi echipajul navei argontiniene au descris obiectul necunoscut ca având o formă cilindrică, dar curbată la extremităţi. Dimensiunile au fost estimate la aproximativ 30 m lungime şi 1, 5 m diametru. Contururile obiectului erau foarte clare, dar pe suprafaţa sa nu se puteau vedea turele, turnuri, perişroape, trape sau chepenguri, într-un cuvânt nimic din suprastructura unui submarin obişnuit. Ciudata navă a escortat cargoul timp de 15 minute, navigând cu aceeaşi viteză ca şi acesta (17 noduri); totuşi argentinienii nu auzeau zgomotul motoarelor şi nu vedeau vârtejul provocat

de elice sau provă! întreaga suprafaţă a obiectului emitea uniform o puternică lumină fosforescentă de culoare nib-gălbuie (înseşi apele oceanului deveniseră fosforescente pe o rază de câţiva metri în jurul său). Marinarii argentinieni nu îşi dădeau prea bine seama „ce era drăcia aia”, dar nu erau deloc încântaţi să o aibă în apropiere; căpitanul Ardanza stătea lângă timonier temându-se de o coliziune, iar şeful echipajului semnaliza cu o lampă Aldis încercând să intre în legătură cu submarinul necunoscut. Deodată, acesta viră brusc la 90°, trecu pe sub cargou şi, depăşind bordul navei, se scufundă vertiginos (cu o viteză de peste 25 de noduri) dispărând definitiv în adâncuri. Echipajul de pe *Nauiero* a raportat incidentul autorităţilor argentiniene şi braziliene, dar acestea nu au dat o mare importanţă relatării (apărută ulterior în revista *Phénomènes Spatiaux* nr. 23/1970). Doi ani mai târziu, în 1969, autorităţile peruane au primit un număr considerabil de rapoarte din partea locuitorilor de pe malurile lacului Titicaca. Toate comunicările afirmau că martorii văzuseră în repetate rânduri aeronave luminoase scufundându-se sau decolând din apele lacului. La sfârşitul anului, expediţia franceză condusă de comandantul J.Y. Cousteau a explorat parţial apele acestui lac, dar nu a descoperit decât ruinele unor străvechi construcţii scufundate. Ultima amerizare a unor obiecte aeriene neidentificate fusese semnalată cu o lună înainte de sosirea expediţiei...

La 27 iunie 1970 – ora 11, 40 – mai multe persoane (printre care familiile A. Machador şi J. Aguiar) au fost martore unei amerizări în apele Atlanticului, lângă Rio de Janeiro (Brazilia). Nava zburătoare necunoscută avea dimensiuni mari şi părea construită din metal; ca de obicei, pe suprafaţa ei nu erau vizibile elemente constructive. După ce a plutit pe apă aproape 40 de minute, obiectul a decolat oblic şi s-a îndepărtat cu mare viteză. Sosită 15 minute mai târziu, poliţia portuară din Rio de Janiero a

recuperat un mic obiect autopropulsat care se îndrepta spre coastă. Acest obiect neidentificat a fost predat marinei militare braziliene pentru analize; de atunci nimeni nu a mai auzit nimic despre el...

Cazuri de amerizări şi imersiuni de acest gen au mai fost semnalate în: august 1914 (Georgian Bay); 2 iulie 1950 (Steep Rock Lake – Ontario, Canada); 17 septembrie 1955 (Bush Pine – New York-S.U.A.); august 1962 (San Matias-Argentina); 15 septembrie 1962 (Oradell – New Jersey-S.U.A.). Între 1972 şi 1979 rapoartele de acest gen s-au rărit considerabil. Din 1979 însă au început să fie înregistrate din nou numeroase comunicări despre obiecte necunoscute care trec cu uşurinţă din mediul aerian în cel acvatic sau invers. Majoritatea cazurilor semnalate au avut loc de această dată în emisfera sudică (mai ales în Oceanul Atlantic).

Aterizările, amerizările şi imersiunile OZN constituie fenomene de o importanţă deosebită, în primul rând pentru că, în majoritatea cazurilor, ele lasă dovezi fizice mi Nintestabile. În aceste condiţii, credibilitatea martorilor şi veridicitatea fenomenelor nu mai pot fi puse la îndoială; rapoartele rămân ignorate, dar nu combătute ştiinţific. În acelaşi timp, trebuie remarcat faptul că gradul de calificare al martorilor nu este deloc scăzut. Astfel, prin însăşi natura lor, amerizările şi imersiunile au fost mai frecvent raportate de martori cu înaltă calificare şi bogate cunoştinţe ştiinţifice sau tehnice (marinari şi aviatori militari sau civili, scafandri, ingineri, oceanografi, Oconnologi, biologi şi zoologi marini) decât de cei neinelruiţi. În multe cazuri, ele au fost înregistrate de hidrolocatoarele, radarele sau telemetrele navelor şi avioanelor Mire le-au întâlnit, prezenţa lor fiind detectată cu mare precizie. Poluarea chimică sau radioactivă a apelor din zonele incidentelor a fost înregistrată şi analizată cu «parate moderne, posibilitatea erorilor fiind

total exclusă. Problema este oarecum diferită în cazul aterizărilor, unde» < întâlneşte o varietate considerabilă a categoriilor de martori. Totuşi, trebuie remarcat faptul că o parte din niprizări («35%) au fost raportate de persoane foarte respectabile sau având o calificare superioară (ingineri, militari, poliţişti, oameni de afaceri, şi chiar aviatori). Este evident însă că, pe măsură ce gradul de instruire şi poziţia socială pe care o ocupă un martor potenţial cresc, şansele ca el să raporteze incidentul la care a asistat scad vertiginos. Din fericire, analiza ştiinţifică a urmelor rămase de pe urma unui astfel de incident poate demonstra relativ uşor veridicitatea rapoartelor, suplinind astfel lipsa garanţiilor date de un grad superior de instruire al martorilor.

Partea cea mai valoroasă a acestor rapoarte constă din elementele tehnice care survin pe parcursul relatărilor. Poluarea radioactivă a solului şi apelor; efectele (uneori vătămătoare) asupra fiinţelor vii terestre; urmele de titan de pe marginea spărturilor în gheaţă; interferenţa pu circuitele electrice; fenomenele electromagnetice şi gravitaţionale care se manifestă la apropierea OZN-urilor, toate acestea furnizează elemente extrem de preţioase asupra detaliilor constructive şi surselor de energie folosite de navele străine. Printre cele mai remarcabile elemente de acest gen, se distinge, în special, inexplicabila indiferenţă a unor astfel de obiecte aeriene la formidabilul şoc al amerizărilor şi trecerilor din mediul gazos (atmosfera) în cel lichid (apa) sau chiar solid (gheaţa). După cum se ştie, amerizările sunt foarte dificile şi extrem de periculoase. Aviatorii preferă o aterizare forţată pe o pistă de beton, unei amerizări pe cea mai liniştită mare, căci valurile perpendiculare pe axa avionului îi pot frânge aripile şi fuselajul, făcându-l să se scufunde în câteva minute. Chiar executată pe suprafaţa calmă a unui lac, amerizarea poate distruge orice aparat aerian, datorită

formidabilului şoc provocat de impactul cu un mediu mai dens decât aerul, dar nu atât de dens, încât ciocnirea să devină elastică. Fuselajul aeronavelor a fost şi rămâne extrem de fragil, iar în afară de hidroavioane – special construite pentru acest scop – foarte puţine aparate de zbor au rezistat contactului cu apa (excepţiile datorându-se doar unui concurs de împrejurări favorabile). Dar, până astăzi, nu se cunoaşte încă vreun caz în care un avion să plonjeze cu 3.000 km/h în apele oceanului şi să iasă intact după câteva minute, pentru a decola din nou! Dacă o astfel de performanţă este imposibilă la nivelul tehnicii actuale, străpungerea unui strat solid (spre exemplu gheaţa) de către o aeronavă este de-a dreptul utopică. Orice avion care ar face o asemenea tentativă ar fi pur şi simplu pulverizat datorită şocului – egal cu cel al exploziei unei bombe grele. Nicio formă constructivă, niciun aliaj metalic, sau scut protector nu ar permite unui avion să se năpustească în picaj cu peste 7.000 km/h, perforând un strat de gheaţă gros de un metru şi intrând în imersiune, pentru ca apoi să perforeze din nou gheaţa şi să decoleze! Or, se pare că unele din aceste obiecte aeriene stranii au reuşit o astfel de performanţă, după cum dovedesc faimoasele cazuri semnalate pe lacurile Ladoga (U.R.S.S. – 1961) şi Upprämen (Suedia – 1968).

Aceste fenomene rămân inexplicabile nu doar în ceea ce priveşte rezistenţa navelor propriu-zise. Chiar presupunând prin absurd că ele sunt indiferente la şoc, rămâne luublema echipajelor. Este oare posibil ca o fiinţă vie să supravieţuiască leziunilor externe sau interne provocate «În propagarea undei de şoc în interiorul navei? Ce fel un fiinţe pilotează oare aceste stranii obiecte pe cerul Terrei?

NAVE ŞI ECHIPAJE

Ex nihilo nihil est! Dacă nu există nave extraterestre nu există nici echipaje; dar dacă există nave extraterestre

este obligatoriu să existe echipaje? Şi de ce tocmai îi umanoide? Indiscutabil, problema rapoartelor care semimlează nave cu echipaje este cea mai dificilă din întreg run textul fenomenului OZN. În general, chiar şi cei care edinit existenţa acestor obiecte aeriene refuză ideea prerinţei unor echipaje humanoide. Până şi dr. Hynek, un cercetător care se remarcă prin scrupulozitate şi raţiune, declara: „Deşi nu există o motivaţie logică, mărturisesc cA împărtăşesc totuşi această prejudecată greu de explicat. Întâlnirile cu creaturi animate, având poate o inteligenţă de alt tip (dr. Hynek denumeşte astfel aceste echipaje, tocmai pentru a nu elimina ipoteza unor eventuali roboţi – *U.O.*) dau o nouă dimensiune spaimei noaslin atavice. Îşi face apariţia spectrul luptei pentru teritorii, al pierderii hegemoniei planetare – spaime care îi rădăcini adânci. Ca să fiu sincer, aş omite bucuros acest i iipllol, dacă aceasta n-ar însemna o abatere de la onesti-Inle-rt ştiinţifică” (*The UFO-Experience*). Dacă un specialul proeminent face o asemenea declaraţie, atunci este explicabilă atitudinea sceptică sau extrem de prudentă hi această problemă, manifestată atât în cadrul cercurilor Itllnţifice, cât şi în rândul opiniei publice. Distanţa de la „enblim la ridicol” este adeseori mică, iar riscul de a o străbate fără voie nu poate fi neglijat. O asemenea temere plică de ce doar aproximativ 20% din rapoarte menţionează existenţa unor echipaje humanoide la bordul presupuselor nave cosmice şi de ce puţini oameni au curajul să se expună ironiilor cu care ar fi trataţi după un astfel de raport!

Din cele aproximativ 12.000 de cazuri cercetate în cadrul Proiectului BLUE BOOK, doar 12 conţineau informaţii despre echipajele humanoïde. Catalogul întocmit de cercetătorul Jacques Vallée dezvăluie însă pentru perioada studiată de *BLUE BOOK* cu totul alte date:

Tipul cazurilor	Vallée	Blue Book

Aterizări în S.U.A.	190	48
Dintre care cu echipaje	65	12
Aterizări în lume cu excepţia S.U.A.	546	L —
Dintre care cu echipaje	223	
Total aterizări pe Terra	736	48
Dintre care cu echipaje	288	12

Vallée susţine că toate rapoartele pe care le-a analizat şi le-a reţinut în evidenţa sa prezintă un grad înalt de credibilitate, deoarece majoritatea lor se referă la cazuri a căror atestare a fost făcută de mai mulţi martori. Trebuie precizat faptul că diferenţele de ordin statistic dintre cele două dosare se explică atât prin faptul că proiectul *BLUE BOOK a* luat în considerare numai cazurile din S.U.A., cât şi datorită analizării exclusiv a rapoartelor care au fost transmise pe canalele oficiale ale U.S.A.F. Or, acest departament priveşte cu multă reticenţă aserţiunile privind aterizările unor obiecte aeriene neidentificate şi consideră semnalările unor echipaje humanoide la bordul acestor presupuse nave cosmice drept „absurdităţi".

Un asemenea punct de vedere nu a rămas fără repercusiuni, deoarece ofiţerii de la bazele aeriene locale însărcinaţi să primească şi să evalueze aceste rapoarte erau prea puţin tentaţi să transmită eşaloanelor superioare informaţii care puteau fi apreciate ca „ridicole", inoportunând evoluţia carierei lor ulterioare.

Iată cum a evaluat comisia *BLUE BOOK* cazurile de Rinizări semnalate în S.U.A., inclusiv cele în care au fost mm (innate echipaje:

Evaluare	Aterizări	Cu echipaje
Dale insuficiente	8	1
Date inconsistente	1	O
Halucinaţii	1	1
Mistificări	4	2
Cazuri psihologice	4	2
llnpoarte fără garanţii de seriozitate	1	1
Baloane	1	O
Avioane	2	O
Sateliţi	1	O
Meteoriţi	1	O
Lumini la sol	2	2
Incendii	1	O
PAsări	1	O
Luna şi Venus	1	O
Inversiuni radar	O	1
Neidentificate	7	2
Total	36	12

Analiza acestui tabel îngăduie să se constate unele rimwnte semnificative:

— O serie relativ mică de cazuri au fost identificate vil fiind consecinţa directă a unor mistificări, halucinaţii NMti relatări care nu prezentau garanţii de seriozitate (6 «lotizări, din care 4 cu echipaje);

— Altele au fost incluse în aşa-zisa categorie a „caturilor psihologice”, noţiune destul de vagă, neexplicată du U.S.A.F. (4 aterizări, dintre care 2 cu echipaje); ponderea cazurilor pentru care s-a atribuit califi-VMtivul „neidentificate” este destul de mare (7 aterizări, din care 2 cu echipaje). Acestea sunt rapoartele pentru care comisia nu a putut oferi argumente pentru identificarea obiectelor zburătoare de origine extraterestră cu fenomene

astronomice sau meteorologice, aeronave tiu origine terestră, sateliţi artificiali ai Pământului etc.

— În sfârşit, o ultimă categorie grupează o altă serie de 4 aterizări, pentru care se dau explicaţii mai greu admisibile. Astfel, este puţin probabil ca o pasăre, Luna, planeta Venus sau chiar un satelit artificial să fie confundate de un martor adult cu obiecte aeriene care aterizează, chiar dacă deplasarea acestora decurge astfel, încât dau impresia că descind la „orizontul vizibil” al locului.

Carenţele de ordin sistematic ale raportului, precum şi motivaţia insuficientă a încadrării unui caz sau altuia într-una dintre categoriile amintite în tabel, au oferit celor care susţin existenţa unor obiecte cosmice neidentificate suficiente argumente pentru a contesta concluziile comisiei, afirmând că ele nu constituie o expresie a obiectivităţii, ci, mai degrabă, un rezultat al prejudecăţii tipico U.S.A.F.-ului.

Problema rapoartelor care menţionează humanoizi la bordul obiectelor aeriene necunoscute este, fără îndoială, delicată, dar procentajul acestor cazuri în clasa „întâlnirilor de aproape” (de toate cele trei tipuri) nu este de loc neglijabil. Studiind 1.500 de cazuri de acest gen semnalate în întreaga lume între anii 1947 – 1977 (selecţionate tocmai pentru gradul deosebit de credibilitate pe care” îl prezintă), autorul a putut întocmi următoarea statistică:

C azuri	Nave aterizate	Nave în curs de aterizare sau decolare	1 Nave staţionând în aer aproape de sol
1 500	al°/n	34%	5%
C	Nave	Nave	Echipaj

azuri	fără echipaje	cu echipaje	e fără nave
1 500	tiz%	33%	5%

Semnalările privind prezenţa unor humanoizi ciudaţi tint destul de frecvente şi provin de la oameni din cele «ml diferite categorii sociale, de vârste, profesii, cultură l Instruire dintre cele mai variate (aborigeni, papuaşi.

Ihpiini, indieni, militari americani şi argentinieni, ingineri tuncezi sau canadieni, doctori spanioli sau finlandezi, irpoţi australieni sau brazilieni, vânători, poliţişti). Cele ml numeroase au fost raportate în S.U.A., Mexic, Brail lin, Chile, Argentina, Franţa, Spania, Finlanda, Dane-Wiiirca, Australia, Noua Guinee şi India.

Doctorul Hynek scria în lucrarea sa *The UFO Expeftiuire*: „Potrivit dosarelor mele nu există piloţi, controlori de trafic aerian, operatori radar sau oameni de ştiinţă tutori ai unor rapoarte despre humanoizi. Sunt totuşi peri-mne care deţin poziţii sociale importante de alt gen:» illţişti, ingineri, electronişti, funcţionari publici, preoţi, în rectori de bancă, militari, mineri, fermieri, tehnicieni, factori poştali, ingineri feroviari, medici şi alte persoane trudnice de încredere. Poate că numărul moi *mic* (sublişi Intra aparţine dr. Hynek – n.o.) de oameni cu o formaţi» tehnică superioară sau foarte cultivaţi, întâlniţi în cetinstă categorie, se datorează tocmai pregătirii lor deuiehite, care îi determină să se ferească de a se expune ridicolului”. La acest adevăr indiscutabil se pot face unele completări:

I) r, Hynek se referă în special la rapoartele provenite «le pe teritoriul S.U.A.; au existat însă cazuri în care evin tori şi marinari din alte ţări au raportat apariţia unor lui iniinoizi la bordul unor nave de origine

necunoscută.

În al doilea rând, aviatorii şi operatorii radar au mai lui ill prilejul de a efectua observaţii şi contacte radar-Vleurile, ocaziile de a observa aterizări OZN cu sau fără ti hipnje fiind aproape excluse prin însăşi natura activităţilor de serviciu pe care le desfăşoară.

ICI – cinentul cel mai straniu din cadrul acestor rapoarte mu relatări îl constituie faptul că toate semnalează exist Miiţu unor echipaje formate din fiinţe de tip *humanoid*. Nu ne poate cita măcar un singur caz în care să se susţină – I nu fost observate alte specii; până şi acele rapoarte «le «ugerează că echipajele ar fi fost formate din roboţi Ibmietici menţionează îs general formele humanoide ale acestora. Afirmaţia este valabilă însă mai mult în privinţa corpului (siluetă cu cap şi patru membre sânii” trice; poziţie verticală), deoarece doar în aproximaţi20%. din cazuri se pretinde că s-au observat şi feţele mie manoizilor (în general, se pare că aceştia poartă căşti, glugi sau măşti de protecţie). Amănuntele cu privire le caracteristicile figurilor sunt rare şi imprecise: dacă toaltţ par să aibă ochi, este mai puţin sigur că posedă urecinj nas, gură şi păr (cel puţin asemănătoare cu cele umane), Majoritatea relatărilor indică o statură mică – sub 1, 80 nţ – dar există şi unele cazuri în care înălţimea a fost estimată la 2 – 3 m. Ţinând seama de dimensiunile obiectelor neidentificate observate în ultimii 40 de ani (întru 3 şi 150 m diametru sau lungime), echipajele acestui îi ar trebui să fie alcătuite din indivizi cu o statură cuprinsă între 1 şi 3 m. Cercetătorul ozenolog brazilian J. Pereira – secretarul ZBEDV (grupul brazilian de cercetări OZN) cu sediul la Porto Alegre – a realizat o statistică a tipurilor de humanoizi observaţi (Les *Extraterrestres* – revista *Phénomènes Spatiaux* nr. 24 – 28 din 1970/1971). Analizând 300 de cazuri din care a reţinut 230, cercetătorul brazilian a efectuat două clasificări ale

humanoizilor:

1. După *aspectul corpului* (culoarea pielii şi statura): 12 tipuri distincte.

2. După *modul de respiraţie* şi adaptarea la presiunea atmosferică terestră:

— 63% din echipaje respirau liber aerul terestru (neavând dispozitive speciale);

— 34% din echipaje purtau costume de astronauţi (tip „scafandru") complet etanşe şi presurizate;

— 3% din echipaje purtau doar măşti pentru respiraţie sau costume de protecţie tip „semiscafandru".

În majoritatea cazurilor, martorii au susţinut cA membrii echipajelor îşi asigură autoapărarea cu ajutorul unor dispozitive individuale, care emit radiaţii luminoase cu efecte paralizante asupra fiinţelor vii, efecte care însă nu durează prea mult şi nici nu provoacă leziuni sau maladii ireversibile organismelor care au fost atinse de radiaţia respectivă

Deci, *Ecce homo*! Dar de ce tocmai forma humanoidă? Pentru că astăzi se susţine, încă de la nivelul (olii elementare, că omul constituie cea mai evoluată formă de viaţă inteligentă din Univers (fiind definit ca „Inteligenţă şi aptitudini optime pentru un consum minim de substanţe"). Pe de altă parte, din observaţiile iffectuate până acum s-a constatat că Universul este alcătuit din aceleaşi elemente chimice şi că evoluţia materiei wnle la scară galactică, stelară şi planetară este aproximativ unitară. De aici s-a tras concluzia că, oriunde se va dezvolta viaţa, este firesc ca ea să parcurgă în timp diferite trepte, ajungând însă în cele din urmă la treapta cin mai înaltă – inteligenţa – în cadrul unor specii humanoide (chiar dacă acestea ar putea să prezinte structuri chimice, funcţii şi adaptări specifice mediului în rare s-au format). Se argumentează că până şi simetria bilaterală a humanoizilor „evidenţiază capacitatea materiei de a se

autoorganiza, perfecţionându-se continuu”. Pe Terra, însă, toate mamiferele (şi o mare parte a celorlalte pecii) au simetria bilaterală, demonstrându-se în plus că delfinii şi balenele – care constituie cele mai evoluate flinte vii din mediul acvatic – au manifestări ce pot fi enllficate neîndoielnic drept inteligenţă.

În sfârşit, nu trebuie exclusă nici influenţa pe care literatura ştiinţifico-fantastică şi filmele de acest gen din ultimele decenii ar fi putut s-o exercite asupra martol llor. Subiectul predilect al acestui gen literar este exploi area Universului, acţiune în cadrul căreia oameni de pe Terra se întâlnesc cu fiinţe raţionale de pe alte planete, flinte ce prezintă în general caracteristici antropomorfice, Hinduri şi simţăminte oarecum similare omului.

În ceea ce priveşte costumele „extratereştrilor” martorii le aseamă, desigur, celor folosite de astronauţii dr pe Terra. Tot astfel ar putea fi explicate şi referirile în aparatura de autoapărare, cunoscând că literatura scii Mtre-fiction excelează în descrierea unor arme individuale i iidintive (care au şi început să fie experimentate pe planeta noastră, de altfel). Or, ficţiune sau realitate, descrieri în Întâlnirilor cu „extratereştri” nu pot fi făcute decât prin raportarea elementelor necunoscute la ceva cu*noscut...

În orice caz, se apreciază că, indiferent de aspectul pe care l-ar putea avea o fiinţă raţională din Univers, «< nu ar putea construi o civilizaţie şi nu s-ar putea modela în cadrul ei, decât dacă ar satisface câteva condiţii principale:

Vulnerabilitatea, pentru că nicio fiinţă raţională, teoretic invulnerabilă, nu va încerca să se adapteze hi mediul înconjurător sau să-l transforme în funcţie de nevoile ei.

Descoperirea operaţionalităţii obiectelor, datorită faptului că orice fiinţă ai cărei apendici naturali sunt

permanent şi perfect adaptaţi la mediul în care trăieşte este condamnată la stagnare.

Constituirea de grupuri ierarhizate şi apariţia limbajului.

Dezvoltarea sentimentului de solidaritate faţa de grup şi specie în faţa pericolului care le ameninţă din partea altor specii.

Însă toate aceste condiţii pot fi susţinute şi argumentate (teoretic) numai pentru perioada ulterioară apariţiei omului. Ele nu explică *apariţia* acestei specii şi nu garantează universalitatea ei. Nimic nu motivează concluzia că singura specie superioară cunoscută în Univers ar fi cea umană; natura nu produce exemplare de serie”! Faptul că relatările privind extratereştrii semnalează numai humanoizi, mai poate avea şi o altă explicaţie: dacă admitem cu greu şi ne temem de existenţa unor alte specii asemănătoare cu noi, care călătoresc în Univers, ce şoc ar suferi mulţi locuitori ai Terrei aflând despre existenţa altor specii inteligente, total diferite! Viaţa inteligentă de proporţii micro- sau macroscopice ar fi greu perceptibilă pentru noi, iar contactele cu aceste forme sunt dificil de imaginat. Astfel, este foarte puţin probabil ca oamenii să poată realiza un contact eficient cu o eventuală civilizaţie cosmică, formată din fiinţe inteligente de mărimea unor bacterii. Pe de altă parte, contactul cu fiinţe gigantice, având dimensiunea unei planete sau chiar a unui nor galactic, de exemplu, ar fi imposibil de stabilit: este improbabil ca asemenea fiinţe să constituie locietăţi şi civilizaţii tehnicii să se deplaseze în spaţiul cu: mic şi să poată percepe forme de viaţă de tipul speciei umane. De aceea, nu surprinde faptul că fenomenul OZN este asociat totdeauna cu specii humanoide. Se pune întrebarea dacă diversitatea tipurilor de humanoizi observaţi indică evoluţia lori separată în diverse puncte nit* Universului sau este mai curând dovada unei

dezvoltări programate de o specie inteligentă humanoidă, ajunsă cu mult timp în uripă la nivelul civilizaţiei cosmice. Poate că specia umană terestră nu constituie decât dovada existenţei unei civilizaţii vechi de sute de milioane de ani, care a pierit de mult timp (planeta sa de origine fiind astăzi dispărută sau pustie), dar ai cărei Urmaşi s-au răspândit în Univers şi au rămas acolo unde nu găsit condiţii prielnice de viaţă. Această ipoteză a fost folosită pentru a explica procentul neaşteptat de mure (aproape 70%) al relatărilor ce menţionează o acomodare perfectă a echipajelor OZN la presiunea sau compoziţia atmosferei terestre, precum şi faptul că specia *Homo Sapiens* este singura (evoluată din *Primate*) de pe Terra care are 46 de cromozomi în loc de 48.

Într-un interviu acordat revistei ştiinţifice *Icarus*, cunoscutul genetician britanic F. Crick (laureat al premiului Nobel în 1962 pentru cercetările sale asupra bazei chimice a eredităţii – ADN) declara: „Sunt ferm convins cu genele de origine extraterestră au jucat un rol important în apariţia vieţii inteligente pe Pământ”. Mulţi cercetători prestigioşi sunt de acord cu ipoteza care susţine cA pe planeta noastră au avtit loc – într-un trecut foarte îndepărtat – intervenţii extraterestre în codul genetic ni speciilor preumane, intervenţii care au favorizat apariţia şi evoluţia speciei *Homo Sapiens*. Pentru ca Descartept să poată spune *Cogito, yrgo sum*, au trebuit să treacă peste 15 milioane de ani. Teoriile evoluţioniste „clasice” vădesc numeroase lacune, astfel că devin tot mai numeroşi cercetătorii care consideră prea simpliste schemele ce ajung în mod obligatoriu la om. Ei afirmă că într-o desfăşurare normală, a evoluţiei nu era imposibil eu pe Terra să apară şi specii inteligente neumane, care lA domine lumea; astfel, dacă delfinii sunt condamnaţi la „stagnare” sau chiar la dispariţie, aceasta se explică nu printr-o inteligenţă inferioară a speciei, ci pentru că

izolarea lor în imensitatea oceanului nu le-a permis să evolueze spre organizarea socială de tip superior, iar mediul acvatic nu este, prin excelenţă, favorabil dezvoltării unei civilizaţii tehnice. Cercetările recente au dovedit că inteligenţa delfinilor este capabilă şi de unele abstractizări, idei, sentimente, precum şi de elaborarea unor moduri de comunicaţie adecvate intraşi chiar interspecii.

Dacă noua ipoteză cu privire la apariţia şi evoluţia omului s-ar dovedi corectă, este neîndoielnic că sentimentele de mândrie ale speciei *Homo Sapiens* ar fi serios zdruncinate. Este şi aceasta o cauză pentru care ipoteza a fost considerată *a priori* inadmisibilă, argumentându-se imposibilitatea tehnică a intervenţiilor genetice. Dar astăzi, când ingineria genetică – o ştiinţă nouă, care a apărut şi s-a dezvoltat în ultimele două decenii – a obţinut primele rezultate spectaculoase, contraargumentul amintit mai sus nu mai poate fi reţinut.

La sfârşitul anului 1980, profesorul Martin Cline de la Universitatea California – Los Angeles (UCLA) a reuşit două grefe de gene asupra unor femei. Aceste premiere din istoria medicinii demonstrează că dacă tehnica noastră actuală îngăduie astfel de intervenţii asupra unor fiinţe inteligente este indiscutabil faptul că o civilizaţie superioară ar fi putut efectua experienţe mult mai. complexe asupra speciilor preumane.

În fond, studiul cazurilor „Întâlnirilor de aproape de gradul al III-lea” permite să se observe că ele nu diferă mult de celelalte rapoarte referitoare la obiectele neidentificate; aceleaşi elemente constructive caracteristice navelor de origine extraterestră, aceleaşi efecte asupra solului şi biosferei, aceeaşi „terminologie” folosită de raportori. S-a obiectat că nu există dovezi *materiale* în sprijinul rapoartelor de acest tip şi, într-adevăr, niciun „omuleţ verde” nu a fost capturat până

acum! Dar toate celelalte elemente ale cazurilor respective (urmele navelor, efectele asupra mediului ambiant terestru în zona aterizărilor, buna credinţă a raportorilor) au fost riguros verificate, în condiţii care înlătură orice suspiciune. Se pot oare cere dovezi palpabile ale existenţei humanoizilor i' Kiratereştri atât timp cât întreaga suită a evenimentelor demonstrează că ei refuză orice contact „direct" cu noi?!

De altfel, majoritatea evenimentelor de acest gen rapurtnle au avut o asemenea desfăşurare, încât ne pot oferi un tablou semnificativ pentru caracterizarea unor eventuale contacte:

Cazul Olavarria – X

În 1968, M. Iriart – corespondentul agenţiei France Presse din Buenos Aires – relata: „Farfuriile zburătoare există. Ele vin de pe alte planete nu pentru a cuceri Terra, ci pur şi simplu pentru misiuni de observare. Aceasta este opinia a 7 din 10 cetăţeni argentinieni, după cum au stabilit sondajele unui institut specializat. Una dintre cele mai extraordinare apariţii semnalate în Argentina în cursul ultimelor luni a fost aceea relatată de un caporal şi mai mulţi soldaţi dintr-un regiment de Infanterie cantonat la Olavarria, oraş cu 80.000 de locuitori, situat la 400 km sud-est de Buenos Aires". Caporalul şi grupa sa fuseseră alarmaţi de mai mulţi Ciftăteni (care afirmau că au văzut o „farfurie zburătoare") şi s-au deplasat urgent la locul indicat. Când au ajuns, obiectul tocmai aterizase şi radia o lumină policromă intensă. Soldaţii s-au apropiat cu prudenţă de strania navă, din care ieşiseră trei fiinţe humanoide îmbrăcate în costume fosforescente. Gesturile naturale şi rapide ale humanoizilor dovedeau că nu era vorba despre robul!: dar CE sau CINE erau?! Caporalul a făcut „somaţiile de rigoare" şi – evident – nu a primit niciun t'flupuns. Atunci – defect profesional? reflex provocat de teamă? – argentinienii au deschis focul cu o

mitralieră grea şi 6 puşti automate, însă au constatat rapid că ploaia de gloanţe nu avea niciun efect vizibil asupra Humanoizilor sau obiectului necunoscut. Totuşi, după 2 – 3 minute în care i-au studiat cu atenţie pe agresori, cei trei humanoizi au intrat în navă şi aceasta a decolat Iii scurt timp, emiţând jeturi intense de lumină. Aceste riiifte au calcinat complet vegetaţia înconjurătoare şi i-au paralizat pe ostaşii argentinieni, care şi-au revenit de-abia după câteva minute, când nava nu mai era decât „un punct luminos pe cer”. Cercetările efectuate la locul aterizării au dovedit că militarii patrulei şi cetăţenii care îl alarmaseră au spus adevărul: vegetaţia şi solul erau calcinate şi puternic iradiate. Arsurile nu se datorau unui incendiu, ci unei emisii intense de căldură care acţionase în sens descendent. Infanteriştii şi-au revenit cu greu după şocul întâlnirii, declarând că nu pot înţelege indiferenţa fiinţelor respective la gloanţe şi modul în care au fost paralizaţi de radiaţiile luminoase.

Cazul Livingstone – Taylor

La 9 noiembrie 1979, pădurarul Bob Taylor efectua o patrulare de rutină în pădurea de lângă orăşelul Li! * vingstone – Newtown situat în apropiere de Edinborough (Lowland – Scoţia). Era o dimineaţă rece şi Taylor se grăbea să ajungă acasă, aşa că nu era prea atent la ce se întâmpla în jurul său. Ne putem închipui şocul pe care l-a avut atunci când, intrând într-o poiană largă, s-a pomenit pe neaşteptate în faţa celui mai straniu obiect pe care-l văzuse în viaţa sa. „Era un obiect enorm, ca o cupolă rotundă de culoare gri-închis şi avea de jur-împrejur un fel de bordură oblică, din care ieşeau nişte braţe metalice având în vârf ceva asemănător unor lame mari de oţel”. Obiectul se sprijinea pe patru picioare înalte şi întreaga lui suprafaţă părea şlefuită cu precizie. Uimit, pădurarul nu a avut timp să schiţeze niciun gest: „Cum stăteam acolo ca împietrit, am văzut ieşind din obiect două bile cu diametrul

de aproximativ 76 cm fiecare şi având vreo şase prelungiri tubulare lungi pe care se rostogoleau spre mine”. Prea îngrozit ca să fugă, Taylor a rămas pe loc: „Îmi amintesc că am simţit o lovitură, iar apoi un miros groaznic şi sufocant. Asta a fost tot”. Martorul nu şi-a mai putut aminti ce s-a întâmplat cu nava sau cu ciudatele bile şi nu ştie cât timp a rămas în poiană. Puternic şocat, a ajuns cu greu acasă, unde soţia sa a rămas îngrozită văzându-l. „Arăta foarte era epuizat, palid, murdar şi avea o zgârietură mare pe faţă... Hainele-i erau murdare şi rupte. Stătea pur I ilinplu în prag şi se uita în gol. Mi-a spus: – Am luat atacat de o navă spaţială!

— Vai de mine – am zis * «i, dar nu există aşa ceva; mai bine să chem un e „ttor. Cred că ai căzut şi te-ai lovit la cap”. Poliţia ti” nift a fost anunţată şi câţiva specialişti s-au deplasat Ihicdiiit la locul incidentului, unde au descoperit o serie Indicii care confirmau relatarea lui Taylor. Iată un «ginent din declaraţia făcută de şeful poliţiei districmic, unei echipe a B.B.C.-ului: „Examinând zona incitatului am găsit 2 urme de deplasare asemănătoare uwlor de şenile şi aproape 40 de găuri în sol. (Găurile fcuu rotunde şi aveau mărimea de vreo 9 cm, fiind dis„W în două şiruri paralele exterioare celor două urme 1» şenile – n. ai. Am fotografiat şi analizat atât găurile, Vii şi urmele, rezultatele indicând veridicitatea raportu-Ibi”. Bob Taylor spunea: „Sunt sigur că în acea zi am Va/ut o navă spaţială” şi el nu face de loc impresia unui tu cu imaginaţie prea bogată. Şeful comisiei de anchetă itanice conchidea: „Trebuie să acceptăm raportul Alunului Taylor. El este un membru foarte respectat al mnunităţii, un om de o înaltă integritate, nefiind genul a fi inventeze asemenea poveşti”. În sfârşit, o comisie A experţi din R.A.F. a constatat că solul şi vegetaţia de la locul incidentului prezintă o mare doză de radioactivitate, aşa că întâmplarea nu poate fi ignorată şi nici lepllcutfi prin

clasicul argument: „halucinaţie”.

Cazul Socorro – Zamora tai 24 aprilie 1964 – orele 17, 45 – în sudul orarhil Socorro (statul New Mexico – S.U.A.) o maşină puii (iei locale urmărea un automobil care trecuse prin Heş depăşind viteza legală. Deodată, atenţia poliţistului ila volan – Lonnie Zamora – a fost atrasă de un twrt zburător ciudat care cobora într-o râpă din stânga Zamora l-a abandonat pe „vitezoman” şi a por IH În direcţia navei, care emitea o flacără strălucitoare, în timp ce din interior se auzeau zgomote puternic („Erau ca nişte explozii”). Poliţistul se găsea la o distanţi de aproximativ 300 m, când a observat că nava ateriza»! („Părea asemenea unui automobil stând înfipt în bot”) a remarcat două fiinţe humanoide îmbrăcate în „unii forme” albe mişcându-se lângă obiect. Apoi, o stâncă îl lingă şosea i-a ascuns nava; maşina a parcurs o curb prin care şoseaua urca şi Zamora s-a pomenit la vrei 50 m de râpa în care se găsea obiectul. El îl descrie ce fiind „o navă metalică în formă de ou, care stătea pl nişte suporturi ieşite din partea de jos. Pe suprafaţa e netedă se putea vedea un semn ciudat; nu pot să compufi acest semn cu nimic cunoscut”. Din interiorul navei mi auzeau zgomote foarte puternice şi Zamora – crezând e*, obiectul va exploda – a mărit viteza, îndepărtându-nrapid. Uitându-se înapoi să vadă explozia, el a constatat surprins că nava decola vertical „ca o rachetă”. Ajunsă la înălţimea de aproximativ 50 m, nava s-a îndepărtat în zbor orizontal, dispărând în direcţia „Canionului de 6 mile” (aflat la câţiva kilometri sud de oraş). Puternic zdruncinat, Zamora a întors maşina şi s-a înapoiat în locul aterizării. Atunci când văzuse nava coborând, ol ceruse ajutor prin radio, iar postul de poliţie alarmat trimisese o altă maşină, în care se găsea sergentul Chavez. Acesta a sosit cu toată viteza, dar, mergând pe o scurtătură ca să ajungă mai repede, nu a putut vedea nava. L-a găsit pe Zamora care privea palid şi tulburai râpa unde

aterizase OZN-ul.

— „What happened, Lonnie? You look like you have» just seen the devil!” (Ce s-a întâmplat, Lonnie? Arăţi de parcă acum l-ai văzut pe diavol!), a spus Chavez.

— „Maybe I DID saw him!” (Poate că într-adevăr l-am văzut), a răspuns cutremurat Zamora.

El şi sergentul Chavez au coborât în râpă şi au cercetat urmele lăsate de navă pe sol şi plantele calcinate din jur, care fumegau încă. Măsurătorile au stabilit cu cele patru urme de aterizare formau un patrulater ale cărui diagonale se intersectau în unghi drept – ceea co înseamnă că mijloacele fiecărei laturi se aflau pe circumferinţa unui cerc. Dar centrul acestui cerc coincidea

I» i-aotic cu principala urmă de arsură de pe sol, aflată în «mirul patrulaterului. Este probabil ca centrul de greueeul navei (motorul) să se fi aflat deasupra centrului

«icului – ceea ce ar putea explica stabilitatea remarcabil u obiectului în zbor. Nava fusese văzută şi de alţi Higrlori. Unul dintre ei – rămas neidentificat – oprise l «i. Itliţia de benzină din nordul oraşului la ora 18,00. În hmp ce îşi făcea plinul i-a spus proprietarului staţiei că «4*use în sudul oraşului o aeronavă stranie. („Nu era un eWon sau un elicopter în niciun caz. Poate vreo nouărti Actc de la N.A.S.A.”). Aceasta încerca să aterizeze şi i-lrea în dificultate, pentru că din ea se auzeau zgomote piltemice. Martorul a văzut o maşină de poliţie (Zamora) finind spre navă în plină viteză şi a crezut că poliţistul le ducea să ajute echipajul. Intrând în oraş, a rămas uimit Mmelatând că, în locul tevaturii obişnuite în cazul unei inrixftrl forţate, domnea liniştea specifică unui oraş midiei la ora 18,00. Cazul a fost anchetat chiar de către ill, Hynek – pe atunci consultant ştiinţific al U.S.A.F., în i mirul Proiectului BL*UE B*O*OK.* El scria: „Ancheta mea Iniţială, care urmărea să infirme declaraţia lui Zamora, ihiee Operindu-i contradicţiile interne şi să demonstreze că» şi

nu este un martor de încredere, nu şi-a atins scopul. Am foel impresionat de consideraţia deosebită de care să îi ioum Zamora printre colegii săi şi sunt gata astăzi să hi wpt mărturia sa, mai ales că ea corespunde modelului îl inerul. Am vizitat locul la câteva zile după aceea, cerr «llnd urmele aterizării şi vegetaţia arsă. În timpul unor iulie succesive am continuat ancheta asupra credibilil-ţU lui Zamora şi am aflat că obiectul a fost văzut şi h. i elţi martori. Am considerat cazul Socorro extrem de l «învingător”. (Th*e U*F*O E*p*erience).*

Inglira explicaţie dată de Condon a fost aceea că hitvi observată de Zamora era un vehicul experimental Hu WMrlonizare tip LEM, provenit de la o bază a N.A.S.A. Huell la 60 km de Socorro), care efectua testări de prohilpuri. În acea perioadă. Dar, modulul lunar nu poate decât în poziţie verticală şi cea mai perfecţionată

«măntă a sa (cea a misiunii Apollo 17) nu avea o rază ibl goţiune mai mare de câţiva kilometri, deci explicaţia Hlig, Inconsistentă. O astfel de navă nu putea parcurge 120 km, nu putea să aibă o poziţie orizontală de zbor şle în sfârşit, nu s-ar fi îndreptat pentru un test secret spru o regiune locuită (Socorro fiind singurul oraş pe o razi de 150 km).

Cazul Munroe Falls – Morris

La 30 martie 1967, orele 02, 30 David Morris se în dreapta liniştit cu automobilul spre orăşelul Munroe Falii (vestul S.U.A.). Ajuns pe vârful unui deal aflat la câţivtl kilometri de oraş, atenţia lui Morris a fost brusc atrasă de un obiect conic luminos, care staţiona pe câmpia din stânga sa, la 20 – 30 m de şosea. Reducând viteza treptat, automobilistul s-a aplecat pe fereastră ca să vadă mat bine ciudatul obiect: acesta strălucea într-o lumină puternică şi părea să aibă înălţimea de 8 m, iar lăţimea bazei luminate de 4 m. Deodată, în faţa maşinii au apărut brusc 4 – 5 siluete humanoide, îmbrăcate într-un fel dv „uniforme”

portocalii, care traversau şoseaua în fugă, Morris a frânat violent, dar nu a putut evita accidentul: un humanoid a fost lovit cu putere şi aruncat la câţiva metri în stânga, iar automobilul a derapat pe şoseaua udă, înaintând aproximativ 3 m, după care s-a oprit, Instinctiv, Morris a vrut să coboare pentru a-l ajuta pe accidentat, dar în clipa următoare l-a fulgerat gândul că s-ar putea ca acesta să fi murit. Temându-se de răzbunarea celorlalţi, Morris a demarat rapid şi a condus cu o viteză nebună până în oraş, unde s-a oprit la postul de poliţie declarând cele întâmplate. Au trebuit să treacă însă mai multe ore până când şeriful a binevoit să se convingă că omul înspăimântat din faţa sa nu era nici beat, nici nebun. Maşinile poliţiei s-au deplasat la locul accidentului de-abia 10 ore mai târziu. Cercetările efectuate au arătat că Morris spusese adevărul: urmele derapajului maşinii sale, fragmente din vopseaua capotei şi din geamul farului drept se vedeau clar pe şosea. În apropiere, vegetaţia şi solul erau calcinate pe un cerc cu diametrul de aproximativ 10 m. Răspunzând la întrebările ziariştilor care veniseră să ancheteze cazul, şeriful a declarat că timp ţie 10 zile înainte de accident a primit numeroase Adm am ale unor cetăţeni neliniştiţi, care susţineau că i» fi. – are noapte pot fi observate în apropierea oraşului lumini portocalii de diverse forme şi dimensiuni. El a iiih că nu înregistrase aceste declaraţii, considerându-le lu', ne proaste sau exagerări. Dar o anchetă ulterioară a fi luviit faptul că după accident nu au mai fost observate Ihiwit i luasele apariţii luminoase nocturne…

Cazul Kelly-Sutton

Acest incident a avut loc la 21 august 1955 în Kelly-Wnpkinsville (statul Kentucky-S.U.A.) şi a fost anclu'int imediat de inginerul electronist Bud Ledwith (ullvrlor colaborator al dr. Hynek în cadrul „Programului de urmărire *a* sateliţilor”) şi crainic la postul de radio WHOP

din Hopkinsville. În 1956, o reputată cercel Alnare OZN, Isabel L. Davis – ziaristă în New York n efectuat şi ea o anchetă proprie, pe care dr. Hynek îi mrisideră „Un document excelent, demn de a fi puhiluot”, în ceea ce priveşte anchetele oficiale, atât poliţia l<nul A cât şi – ulterior – comisia Proiectului *BLUE BOOK* «ni Investigat foarte sumar cazul, consacrându-se în speirul încercărilor de a demonstra că martorii minţeau sau mii avut (i halucinaţie colectivă. În urma eşecului acestor leMlnllve, BLUE *BOOK* a fost nevoit să claseze cazul ca midentificat”. „Ceea ce”, scria dr. Hynek, „şi este, fără îndoială”. În cursul acestor anchete, martorii – familia fermierului Sutton, compusă din 11 persoane – au dat devinraţii scrise, clare şi fără contradicţii, întărite prin juimnint şi semnate. Mai mult decât atât, raportul lor a perima lui Bud Ledwith să facă schiţe (un fel de „portret ivbut” al humanoizilor) de mare valoare, datorită faptului i «wrau primele de acest gen confirmate prin semnătură «În atiţin martori (toţi cei 7 adulţi din familia Sutton). Caşul Kelly-Sutton este total neobişnuit, desfăşurarea şi, l-mmtele sale surprinzând chiar şi pe cei mai experimentaţi ozenologi:

În seara de 21 august, pe la orele 19,00 un membrii al familiei Sutton a dat buzna în casă, strigând că văzusa un obiect discoidal aterizând în vâlceaua din spatele fermei. Ceilalţi nu l-au crezut şi au râs atunci când tânărul a sugerat că ar putea să se ducă să-l vadă cu ochii lor. Dar, după aproximativ o oră, câinele a început să latre furios şi doi dintre bărbaţi au ieşit cu armele să vadă co se întâmplă. (Deviza fermierilor izolaţi din Vest, în special din Kansas şi Kentucky, este: „First shoot and then ask!” – „Întâi trage şi după aceea întreabă!”) Şi aveau ce să vadă! Un „omuleţ strălucitor cu ochii foarte mari, ţinând braţele ridicate deasupra capului de parcă se preda”, venea încet spre ei. Bravii fermieri din Kentucky nu s-au pierdut cu firea, ilustrând de minune vechiul proverb: „Atunci când

rămâi calm în timp ce toţi ceilalţi se sperie, înseamnă că nu înţelegi situaţia”. Au ridicat armele (o carabină de calibrul 22 şi o puşcă de vânătoare) şi au tras amândoi, atunci când ciudata fiinţă ajunsese la 6 – 7 m de ei; rezultatul a fost un sunet metalic („exact ca şi cum ar fi tras într-o găleată goală”), „Omuleţul” s-a întors şi a dispărut rapid în afara curţii. Începuse să se întunece, când a apărut un al doilea „omuleţ” care se uita curios pe fereastră. Unul dintre bărbaţii din casă a tras în el un foc de carabină, găurind sita de la fereastră. Apoi a ieşit afară, curios să vadă dacă îl omorâse; cei din spatele lui au văzut cum, de pe streaşină acoperişului, cobora o mână „ca o gheară” ajungând să-i atingă părul.

Un foc de carabină a făcut-o să se retragă. După câteva minute, o altă creatură de acest gen a apărut într-un copac de lângă gardul fermei; cei din casă au tras înfuriaţi, până s-a auzit din nou zgomotul metalic – dar fiinţa, în loc să cadă, *a plutit* până la sol, iar apoi s-a îndepărtat foarte repede. Timp de 3 ore acest „western” a continuat cu aceleaşi rezultate: de câte ori era atins vreun „omuleţ” acesta „plutea” spre sol, apoi se redresă şi se îndepărta rapid. Dacă fiinţele străine se distrau, fermierii asediaţi nu prea gustau gluma: nimic nu înfurie mai mult un american din Vest sau din Sud decât ineficacitatea armelor lui de foc. Pe la orele 23,00 consiliul de familie a hotărât că „Sutton Ranch” nu poate rezista singură; cei 7 adulţi şi 4 copii s-au înghesuit în cele două maşini ale fermei îl mi gonit cu toată viteza până la postul de poliţie din Hopkinsville (situat la aproximativ 7 mile de Kelly) ca să în niA ajutor. S-au întors după aproape o oră escortaţi de ihihilr, care a cercetat (cu lanternele şi revolverele în înllnt) întreaga zonă, fără să descopere nimic. După câteva foarte puţin amabile adresate „ţicniţilor” care II Bniânnseră degeaba la miezul nopţii, poliţiştii au plecat. Biailtiiu s-au uitat unul la altul: totul era în ordine în feliuA

şi împrejurimi, aşa că au intrat în casă mai liniştii Dar, la nici 30 de minute după plecarea poliţiştilor – Indult le creaturi au apărut din nou la ferestre. De data imuitu fermierii n-au mai avut curajul să cheme poliţia; Miu apărat singuri timp de aproape o oră printr-un tir pliloM şi inutil, până când – tot atât de brusc cum apăbiwi rA – „omuleţii cu ochi mari” au dispărut definitiv…

Dimineaţa, Bud Ledwith a fost primit la postul de railb* WHOP cu întrebarea „Ai văzut omuleţii verzi?” Zvo

8 ml titripre incidentul din timpul nopţii circula prin tot jwşul, amplificându-se şi modificându-se cu fiecare minut yeni Me> scurgea. Ledwith a hotărât să ancheteze cazul pe Won’t propriu şi a plecat imediat la ferma din Kelly – în Heună cu un poliţist care trebuia să fie martor oficial wnchrtă. În casa familiei Sutton nu mai erau decât feRinlip, căci bărbaţii plecaseră în oraş cu treburi. Intero-Hhidu-le pe cele 4 martore, inginerul Ledwith a început eA lumv. e la „portretul-robot”, urmând „exact indicaţiile lui cu privire la forma feţei, a ochilor, mâinilor şi corpului”. În 3 ore „portretul-robot” şi declaraţiile femeilor erau lei itlln/de şi semnate; anchetatorii au plecat şi sau în Im* neura ca să stea de vorbă cu bărbaţii. Din nou ore lungi şi obositoare de întrebări şi *cross-examination* la HHH toţi cei 11 martori au răspuns binevoitori, liniştiţi 1 cu o sinceritate impresionantă. „Portretul-robot” a fost Itiprudus de dr. Hynek în cartea sa *Experienţa OZN*: „Ochii erau ca farfuriile, mari şi aşezaţi cam la 6 inches (în să em-n.a.) unul de altul; păreau să fie plasaţi la jufh Ahilen feţei. Capul era rotund şi complet chel. Am ajuns hi «m². Nimeni nu ştia sigur dacă aveau sau nu gât; aşa i’ A l» µm lăsat deoparte. După părerea femeilor, trupul era liihţire şi drept, fără forme. Braţele erau bizare, aproape tiu două ori mai lungi decât picioarele; mâinile, enorme şi butucănoase. Singura parte a feţei pe care nimeni n-n putut s-o descrie a fost nasul. Am încercat să schiţez un

nas, dar nicio femeie n-a fost sigură, aşa că l-am şters. Cei trei bărbaţi nu se înţelegeau în privinţa guru. Lucky (şeful familiei – n.o.) era ferm convins că nu aveau gură deloc. Iar dacă aveau, nu era decât o linie dreapul de-a curmezişul feţei”. Cei 7 adulţi au făcut declaraţii aproape identice; aşa ceva nu era posibil în cazul unui fals, decât dacă acesta ar fi fost pregătit minuţios. Dar cei trei bărbaţi nu se întâlniseră cu femeile de la ora 6 dimineaţa, deci nu se punea problema unei consultări reciproce înainte de a face declaraţiile respective. Ledwith sublinia: „Toţi cei 7 erau siguri de ceea ce văzuseră şi niciunul n-ar fi retractat vreo afirmaţie”. Din nefericire, publicitatea ridicolă şi stânjenitoare care a urmat, versiunile denaturate care au circulat şi jignitoarele anchete oficiale, au cauzat martorilor neplăceri atât de mari, încât, foarte curând, familia Sutton a refuzat să mai discute incidentul cu cineva.

Totuşi, în 1958, cercetătoarea Isabel Davis a reuşit să viziteze ferma din Kelly şi, datorită tactului şi seriozităţii cu care a abordat problema, familia Sutton a acceptat o nouă anchetă, care să reconstituie cele întâmplate cu un an în urmă. Martorii confirmau primele declaraţii şi au fost de acord să o ajute pe cercetătoare să „disece” cazul în toate amănuntele, aspectele şi implicaţiile sale. Unele elemente sunt extrem de preţioase: modul în care humanoizii pluteau prin aer (în loc să cadă liber) putând fi comparat cu starea de imponderabilitate (dar cum s-a putut oare anula efectul câmpului gravitaţional terestru?!); asemănarea „portretului-robot” cu foarte multe din descrierile humanoizilor observaţi în cele mai diferite zone ale Terrei şi în toate perioadele istorice. Practic, figurile „omuleţilor cu ochi mari” pot fi întâlnite în legende, documente, desene şi sculpturi provenind din Africa de Nord şi Sud, Australia, Oceania, Japonia, India, China, Tibet, Orientul Mijlociu, Europa de Nord şi de Sud, Alaska,

America Centrală şi de Sud, Insula Paştelui şi Siberia. Marea majoritate a rapoartelor despre „întâlniri de aproape de gradul al III-lea” care au implicat echipaje de statură mică, relevă descrieri asemănătoare. Dar, aşa cum ob e» l VH 13 ud Ledwith, era imposibil ca familia Sutton, care „nu avea telefon, radio, televizor, cărţi, ziare, nici măcar mult A mobilă”, să fi auzit despre problema OZN sau deshii pnicoastronautică. Fără îndoială, aceşti fermieri din x < ut nu aveau preocupări de ordin ştiinţific şi nici nu văii» nu o predispoziţie deosebită pentru asocieri rapide în fjihdirc, dar tocmai acest lucru face mărturiile lor mai n-dibile. Totuşi, martorii nu erau lipsiţi de inteligenţă; îi duraţiile lor sunt clare şi neşovăielnice, atestând oneslluum unor oameni care nu îşi puteau explica fenome-EhI Un fapt este cert: membrii familiei Sutton erau Mirt opusul fanaticilor religioşi, care văd „apariţii Dinu „în orice pisică de pe acoperiş, şi respingeau cu dis-Eiu-l şi iritare orice publicitate a incidentului. În sfârşit, îi ultim, dar foarte important aspect al cazului a fost i fect sintetizat de Isabel Davis: „Suttonii nu au fost nilnilutfl tentaţi să retracteze cele spuse, ca să recâştige iuii Avoinţa societăţii. Au susţinut cu încăpăţânare, cu full –, vă spun adevărul. Refuzul lor – scump plătit – de i ceda câtuşi de puţin scepticismului general, poate că ni dovedeşte cu nimic adevărul mărturiilor lor, dar ne punr ceva despre ei”.

Aceste 5 cazuri au fost selectate dintre cele mai credibile şi mai interesante din câte au fost raportate până mu atât datorită onestităţii indiscutabile a martorilor, i U şi urmelor lăsate de navele respective.

Trebuie menţionat de asemenea, ca tipic pentru „În –, Unirile de aproape de gradul al III-lea”, cazul Gill, care h nvut loc la 26 – 27 iunie 1959, deasupra Misiunii Anyll» nne din Boainai (Papua – Noua Guinee). Principalul liqiiil tor a fost pastorul William B. Gill (absolvent al UnivemllA (îi din Brisbane), conducătorul misiunii, dar ală-Iml de el,

rapoartele sunt semnate de aproape 30 de nun lori oculari. În plus, incidentul nu a fost singular; Iu linii 1959 – 1960 au fost consemnate 60 de rapoarte MZN, luate provenind din Noua Guinee.

Cazul Boainai-Gill a fost anchetat de astronomul fod Beckman şi analizat de mai mulţi ozenologi, prinţi – mu! şi dr. Hynek, care scria: „Sunt impresionat de iMiiirul şi calitatea martorilor, precum şi de personalitatea şi comportarea pastorului Gill, care este absolut sincer. El vorbeşte tacticos şi metodic, înşirând amănuntele încet şi cu grijă”. Raportul Gill a fost trimis spre? analiză la Australian Air Commonwealth Departament (A.A.C.D.) şi Royal Australian Air Force (R. AA. F.) care, neputând să ajungă la o concluzie, l-au trimis în Anglia, la Royal Air Force şi British Air Departament. Însă, nici în Anglia nici în Australia, raportul nu a fost tratat cu seriozitate (în mare parte datorită faptului că atitudinea negativă adoptată de U.S.A.F. în cadrul Proiectului *BLUE BOOK* se răsfrângea asupra celorlalte state). R.A.A.F. şi A.A.C.D. consemnau oficial că cercetările întreprinse în colaborare cu R-A.F. şi U.S.A.F. nu au putut clarifica problema, aşa că „Aceste observaţii au fost clasate ca fenomene aeriene, dar este foarte probabil că ele s-au datorai reflecţiei unei puternice surse de lumină de origine necunoscută”. Ceea ce este oarecum adevărat: OZN-urile sunt surse de lumină de origine necunoscută! Rămâne doar de clarificat CE erau cele 4 nave şi cei 8 – 10 humanoizi observaţi timp de 4 ore la 26 iunie şi 1 oră la 27 iunie, de 30 de persoane…

De altfel, o întreagă serie de „întâlniri de aproape de gradul al III-lea” considerate „foarte credibile” au mai fost înregistrate între anii 1960 – 1970. Iată câteva exemple:

S.U.A. – cazul Minot (North Dakota) – noiembrie. 1961 – 4 martori;

— Cazul Temple (Oklahoma) – 23 martie 1966 – 1 martor;

— Cazul Atlanta (Missouri) – 3 martie 1969 – 1 martor;

— Cazul Ashland (Nebraska) – 3 decembrie 1967 – 1 martor;

Cazuri deosebit de interesante, cu unul sau mai mulţi martori, au fost raportate şi în Chile, Argentina, Finlanda, Franţa, Spania şi India. Rapoartele au multe puncte comune: aterizarea navei însoţită de zgomote puternice şi flăcări sau lumini orbitoare; echipaje puţin numeroase (numărul maxim de fiinţe/navă raportat a fost de 8); în 70% din cazuri membrii echipajelor păreau fiinţe vii, iar în Wl11… loboţi; în aproximativ 70% din cazuri nu li sau Hint un Mcrva feţele. În ceea ce priveşte statura, 65% din le” i» de o estimează la l-l, 60 m, 25% la 1, 60 – 2 m şi iliel 10% la 2 – 3 m. Unul dintre cele mai remarcabile iiWMohip comune majorităţii rapoartelor credibile este e udul de comportare al acestor fiinţe: ele par indiferente» „HI paşnice şi explorează zona de aterizare, culegând cele»! vurlute informaţii asupra locului unde au ajuns (aceste «*ttrv* ««unolează nu numai fermele şi pădurile, dar, în i» lA măsură, bazele militare sau oraşele mari).

Un fapt de o importanţă majoră este prezent în ab –, ihil toate rapoartele: niciodată, nicăieri, echipajele Mmuholde nu au provocat în mod deliberat neplăceri micul lor. Practic, niciun raport nu consemnează ucimuu rănirea intenţionată a vreunui om de către „creaturi animate”, pe care, deseori, oamenii le-au

NU-Mi, încercând să le ucidă! Ce s-ar întâmpla dacă citir omorî un humanoid aparţinând unei civilizaţii

IrMlne? Ziaristul Martin Gershen de la North Amerii) Newspapers Alliance a pus o astfel de întrebare în

Bill ut unui sondaj efectuat printre astronauţi, autoriill în drept internaţional şi în problemele spaţiului costijv, wvocaţi şi profesori de drept, aviatori militari şi

JVIII, Profesorul Myres McDougal de la Yale Law

uhutil a răspuns: „În cazul în care fiinţele respective nr. fi rgule ca inteligenţă şi raţiune cu oamenii, s-ar aplica «iM ptul internaţional”. Dacă ar fi egale... Dar dacă ar (I ruperloare?! în fond, ce justificare pot găsi oamenii intidru uciderea unor fiinţe străine cu intenţii paşnice?! TunlA lumea este de acord că „extratereştri! dacă există, r trebui să ia contact oficial cu noi”. Această dorinţă hM exprimă doar curiozitatea umană; în ea se ascund f impuri mai puţin dezinteresate. Orice om raţional îşi înteţe da seama de extraordinarul tezaur de cunoştinţe Uhnico-ştiinţifice pe care trebuie să le posede o civilintle cosmică aflată cu mult înaintea noastră. Dar pen-Ihl «pretinde acest schimb de informaţii, ce poate oferi mi un lintea?! Războaiele şi neînţelegerile care o fră-OlflilA?? Pe Terra există 168 de state 4 mari puteri şi 2 supta puteri. Cu care dintre ele ar trebui să ia legătura fiinţaţi venite din Univers?! Avem noi dreptul să aspirăm la cooperarea cu alte civilizaţii, atunci când naţiunile h«restre nu reuşesc să se înţeleagă între ele? Un conturi între o civilizaţie cosmică scientizată şi paşnică, avârul un avans tehnic, ştiinţific şi raţional de mii (poate mr lioane) de ani şi civilizaţia terestră este greu de admis. Căci valorile indiscutabile acumulate de arta şi culturfl civilizaţiei umane, în mileniile zbuciumatei şi totuşi atll de fertilei noastre istorii, au nevoie astăzi mai mult decât oricând în trecut, de Umanism şi Raţiune pentru a-şi putea exercita influenţa binefăcătoare asupra oamenilor şi a deveni simboluri reale ale speciei noastre, la întâlnirea cu alte specii inteligente.

ILUZIA CEA MARE

„DOVEZI? EXISTĂ PREA MULTE DOVEZI!”

Această frază celebră a magistratului du Harley sintetiza procesul intentat în 1611 de domnişoara D’Escoman unor personalităţi franceze şi străine acuzate de compli citate la asasinarea lui Henric al IV-lea. Ea ar putea caracteriza perfect şi modul în care sunt analizate

astăzi dovezile materiale ale existenţei unor obiecte aeriene necunoscute pe cerul Terrei.

Într-un film de popularizare a ştiinţei astronomul american Carl Sagan declara, cu obişnuitul său zâmbet fotogenic: „Nu există dovezi şi urme lăsate de OZN-uri. Ele ţin mai mult de religie şi superstiţii decât de ştiinţă, iar încercările de a le demonstra existenţa au înregistrat un eşec evident”. Deci, nu există dovezi…

La 30 martie 1950, astronomul britanic H. Wilkins descoperea un obiect luminos, care se plimba liniştit în craterul Aristarh de pe faţa întunecată a Lunii, fenomenul repetându-se identic la 6 aprilie, după cum n comunicat astronomul dr. James Bartlett. În seara zilei de 29 iulie 1950, John O’Neill (redactor ştiinţific al ziarului *New York Herald*, şi astronom amator) studia Luna cu ajutorul unui mic telescop personal. Deodată, a observat în deşertul din Marea Crizelor un imens pod cu lungimea de aproximativ 28 km! Stupefiat, bietul O’Neill

6» nvliiM că are halucinaţiimai ales, aducându-şi

— iA, în urmă cu 5 săptăna lui, când observase acei oA, nu descoperise nimic deosebit. Dar acum poA ACOLO! PE LUNA! John O’Neill a publicat ki-ii., e. O scurtă şi sobră relatare a observaţiei sale, le provocat însă indignarea astronomilor şi ironia htattt lumea era de acord că „O’Neill este ne

1 ib vu zile mai târziu însă, situaţia s-a schimbat moscului astronom britanic Hugh P. Wilkins a ime. observase şi el uriaşa construcţie. Iată decla-l” – me dr. Wilkins a făcut-o la radioteleviziunea

WH* (M II. C.): „Este în mod sigur un pod. El măsoară de in iţe 20 de mile («32 km), are înălţimea de bh» i i. picioare (fi = z 1 524 m), lăţimea de circa 2 mile 18, 1 km) şi este probabil artificial. Această construcţie constituie ceea ce noi numim, pe Pământ, o k—4! în tri”. La o lună după această senzaţională deilmnomul prof.

Patrick Moore a confirmat şi

I Hl-h ute a ceea ce a fost denumit „O'Neill's Bridge". I* mut 11154, profesorul Frazer Thompson de la Uni – I din Tulane (S.U.A.) a descoperit „o breşă

II – u A În centrul giganticului crater lunar Picco

1*111101 i hi ten stranie era că de la această crevasă ple

— BiiinlA rectilinie (cu lungimea de 10.000 m şi la

aproximativ 300 m) care semăna cu o super – IA wuu o pistă de aeroport. În 1955, descoperirea

ula Imediat „Thompson's Freeway" – a fost „mirt de alţi câţiva astronomi printre care şi dr.

De altfel, anul 1955 a fost deosebit de agitat:

O august şi 29 septembrie, astronomul scoţiani Muc Corke consemna, în fiecare noapte, premii obiect luminos pe faţa întunecată a Lunii. itembrU*, astronomul W. Lambert semnala 2 surse w de lumină, situate în munţii Taurus, pe malul – I Mării Linişti. La 26 noiembrie, astronomul

M. Garda anunţa că 3 discuri luminoase au 1 romi de penumbră selenară. Suita acestor extrailowt operiri a continuat în 1956, când astronoii ilh-i I Curtiss a publicat în revista *Sky and Te*a Universităţii Harvard fotografia craterului 1 m, il> (inul A printr-un telescop foarte puternic. Lipit inginerul C.A. Honey (editorul revistei *Science Pul U< cation*) lansa ipoteza că obiectul era un dispozitiv penhs înregistrarea activităţii seismice. Dar cine îl instalam la adâncimea de 3 800 m? Nu se ştie nici până astăzi

Toate acestea nu sunt însă decât cazuri atipice, cui ut ezităţi senzaţionale care – deşi remarcabile în sine 1 nu pot crea o imagine completă a tuturor urmelor shfo nii şi inexplicabile descoperite pe Terra în ultimele d* centi. Cazurile în care OZN-urile au lăsat dovezi p. «le pabile ale existenţei lor sunt cunoscute din clasificai în dr. Hynek sub

denumirea generică: „Întâlniri de aproofti de gradul al II-lea”. După arhivele revistei britani *Fi/ying Saucer Review* în ultimele 4 decenii au fost portate aproximativ 1.500 de cazuri de acest gen. (E 4<i posibil însă ca numărul rapoartelor să fie mai mare H după cum este foarte probabil ca numărul *real* al aM vizărilor care au lăsat urme să fie mult mai mare d «H cel raportat sau observat). Se pot distinge 6 tipuri rin efecte fizice rezultate de pe urma acestor „întâlniri” I 1. *Urme pe sol* – provenind de la contactul fizic în nava (inclusiv urme radioactive). 2. *Calcinarea vegeta-ţiei* – în majoritatea cazurilor prin căldură sau iradiem.

3. *Infestarea sau poluarea apelor* (uneori radioactiva)

4. *Tulburări fizice ale fiinţelor vii*. 5. *Interferenţa* cu *circuitele electrice* (rezultând întreruperea temporară a motoarelor sau aparatelor de radio). 6. *Recuperarea mun obiecte necunoscute* (aparţinând navelor respective). Cele 28 de rapoarte prezentate mai jos provin din 13 ţări dr pe întreg globul; ele au fost selecţionate nu nunuii pentru indiscutabila lor veridicitate, dar şi pentru «a sunt relativ clasice, putând caracteriza perfect cele 6 îi puri de efecte fizice înregistrate până acum.

1. *Urme pe sol* – acestea sunt de obicei zone de twren în formă de cerc, inel, triunghi sau elipsă, supuaw unor presiuni sau arsuri uniforme. Majoritatea lor persistă mult timp (uneori ani de zile) perioadă în caru solul rămâne steril.

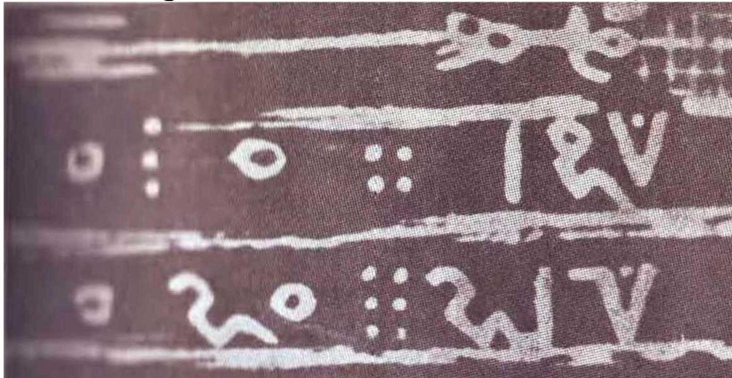
La 3 august 1954 – orele 18 – lângă aeroportul din Antananarive (Madagascar) a aterizat un OZN lenticular, care a staţionat pe terenul pietros de la capătul pisiri timp de 2 minute. El a fost observat iniţial de 7 martori

Nu etilorii sovietici au fotografiat pe fundul Oceanului le Xirro în adâncime, aceste ciudate urme de şenile.

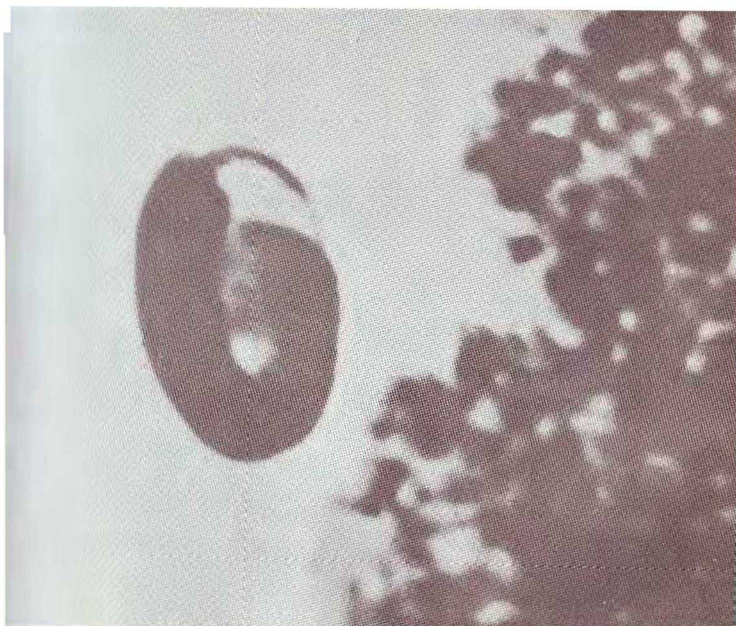

f r «ilolrlescopul „FORTY” de la Białystok (Polonia) el * «mHtă „radiogramă cosmică” din constelaţia Orion.

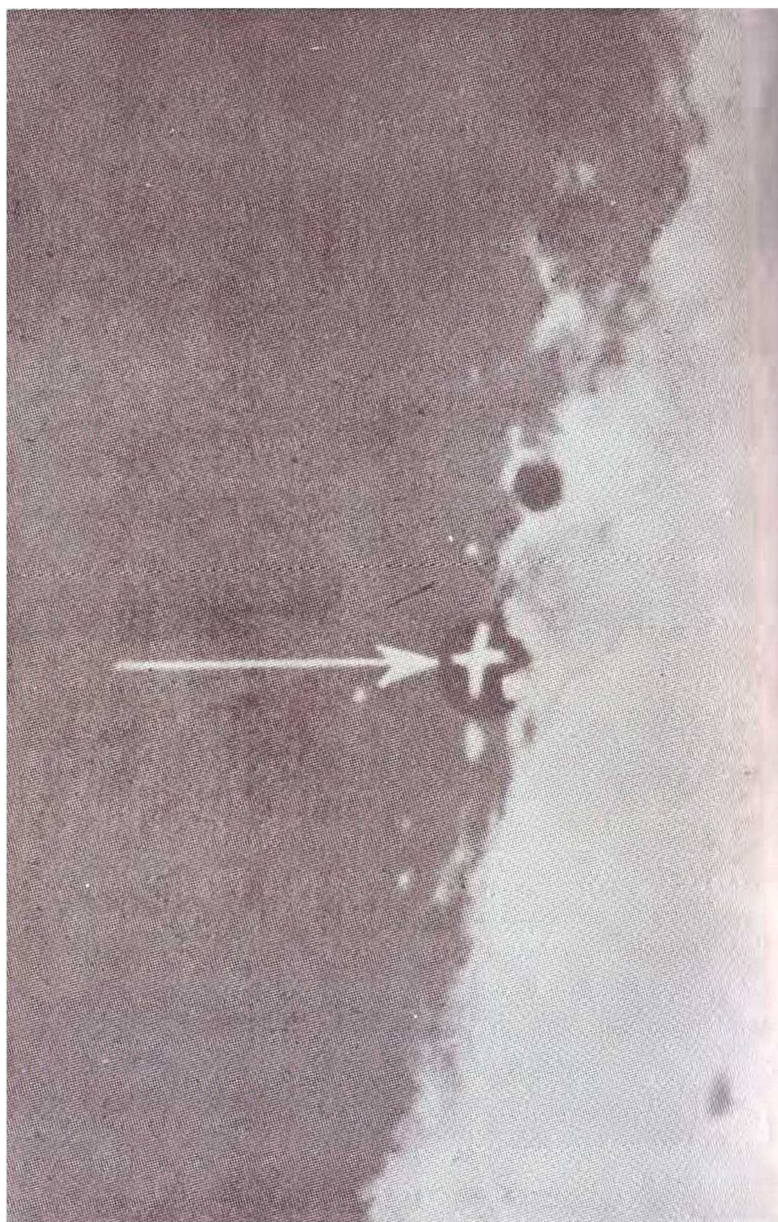

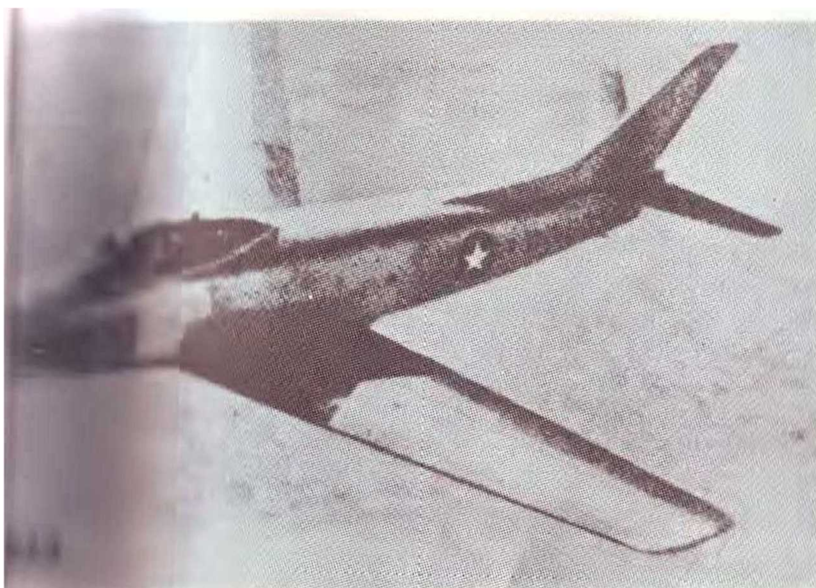
e – * * ce e* ce e

Im filmul color, realizat la 16 iunie 1963, lângă Albuquerque (New Mexico-S.U.A.).

vînătoare North American F-86 „SABRE", dispărut noiembrie 1953, în timp ce ataca un OZN lîngă Kinross AFB (Michigan-S.U.A.).

H< Hhumul R. Curtiss a fotografiat prin telescop o «luminoasă aflată pe suprafaţa Lunii, lângă era terul Perry.

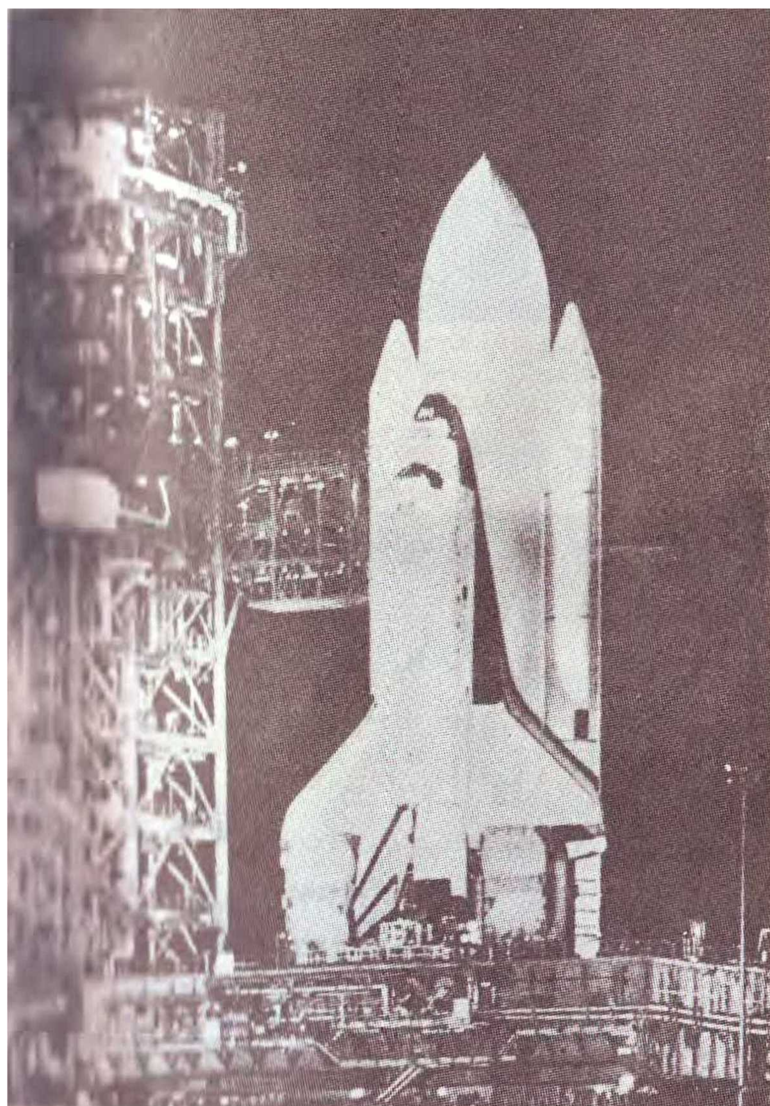

Formaţie de 7 OZN-uri, fotografiată în 1968, deasupra Fran

OZN fotografiat la 28 martie 1970, lângă Warminster (M Britaniek

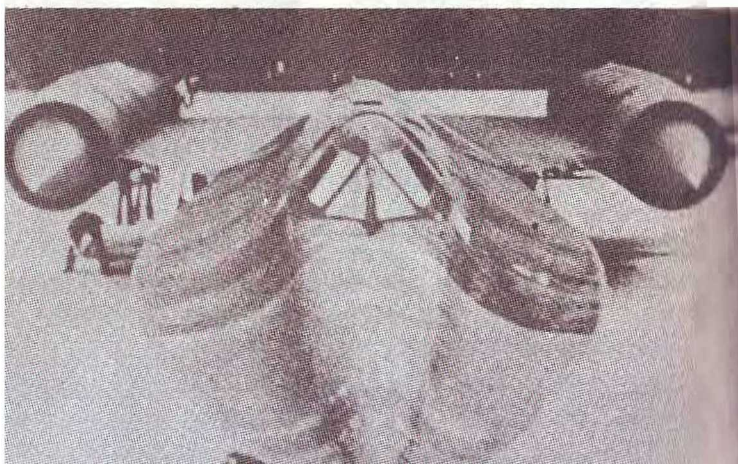
M i. lui lA „CHALLENGER64 (prevăzută cu acceleratoare de decolare) pe rampa de lansare.

Form tu de 4 OZN fot OMK* la HI i 1952, deamip Salem i (M-ai» – setts S.U. Ai

Cel mai rapid avion din lume, operaţional în atmosferei I< * heed SR 71 „BLACK BIRD” (viteză maximă: 3, 54 Mn<i.

I viciului tehnic, 3 piloţi şi 3 ingineri ai cornir France) care au dat alarma, astfel că întregul aeroportului, precum şi pasagerii au putut leolarea verticală a ciudatei nave. Pe locul alepietrele fuseseră strivite pe o zonă circulară cu el de aproximativ 10 metri.

I o septembrie 1954, un OZN a aterizat pe terai căii

ferate de lângă localitatea Quaroublei Ancheta ulterioară a constatat că pietrele funirinate şi zdrobite pe locul aterizării, de un

* t greutatea de aproximativ 30 tone.

Iy, mai cunoscut este cel întâmplat la 12 ianuarie orăşelul Custer (statul Washington-S.U.A.) şi it de cercetătorul american Bernier (editorul *UKO-INFO* din Seattle). La orele 20, 20 proprie1 ferme de la marginea oraşului a observat ontensă apropiindu-se rapid. Temându-se că obiifitnor era un avion care se prăbuşea peste casa un fi fugit în curte împreună cu cele trei fiice Aici însă şi-au dat seama înspăimântate că obl ei a un avion: părea un fel de lentilă albăntbir cu diametrul de 30 de picioare («10 m) litfi în partea superioară. Nava se deplasa perfect

Într-o evoluţie aeriană complicată, aterizând în urmă în spatele brazilor de lângă curtea fermei. 5 minute s-a înălţat vertical şi a dispărut cu iză spre nord-est. Un ofiţer de poliţie, aflat hun în frontieră, primise un mesaj radio de la şi a ajuns exact când ciudatul obiect aerian ţi – n oprit maşina la câteva sute de metri, fiind de Inspiiimântat ca şi cele patru femei. Raportul Ido eu celelalte, deşi poliţistul nu le cunoştea mi Pe locul aterizării a fost descoperita o ammlundă cu diametral de 10 – 12 picioare) imprimată în zăpadă; sub ea pământul era

1 lalcinat. De la această zonă porneau un rând ovale cu lungimea de 8 inches (20, 31 cm) plai îiinţe egale de 8 inches una de alta; ele dis-I îi. îi în dreptul brazilor. Toate aceste urme au ihile timp de 2 luni!

La 3 septembrie 1965 – orele 23 – doi ofiţetl politic» care patrulau pe şoseaua din apropierea ora>» «Damon (statul Texas-S.U.A.), au observat o Iun strălucitoare care ateriza pe câmpia din fata lor. Ape prindu-se prudenţi, martorii au constatat uimiţi că au în faţă un mare OZN „clasic11, din care se auzeau (j mote puternice. Motorul, farurile şi radioul maşinii 1 încetat brusc să mai

funcţioneze, revenindu-şi de al după vreo 15 minute, când nava necunoscută a decull Ajungând la locul aterizării, poliţiştii au constatat că şimântul fusese calcinat şi presat de o greutate connate rabilă.

La 5 mai 1967, primarul localităţii Marliens (dejnetamentul Câte-d' Or-Franţa) a descoperit o intereshijg urmă de aterizare OZN, situată la câteva sute de imij de mica sa localitate. Urma consta dintr-o zonă cml fără (cu diametrul de 5 m şi adâncimea de 30 cm) h la care porneau radial o serie de „brazde" (adânci «U 10 cm), la capătul cărora se aflau găuri circulare (ad de 35 cm). Pe fundul acestor „excavaţi? 1 stranii st dl pusese un praf fin alb-violaceu de natură necunoşt ><ÎI în iunie 1968, un martor a observat în apropiere <W localitatea Miramar (Argentina) un fenomen OZN Iu n rar: nava respectivă părea că se „sprijină16 pe un hil cicul de lumină staţionând în aer la vreo 50 cm deasnpil solului, dar s-a îndepărtat rapid atunci când mare ui J a încercat să se apropie. Ancheta efectuată de poliţa e confirmat că pe locul indicat pământul fusese puici ut* calcinat de o extraordinară sursă calorică.

La 1 iulie 1968, numeroşi martori (printre care «lori, ingineri şi poliţişti) au putut urmări aterizarea uhu, obiect zburător necunoscut la câteva sute de metri din tanţă de spitalul din Botucatu (statul Sâo-Paulo – Ihn zilia). După câteva minute, nava a decolat silenţios, im pe locul unde staţionase au rămas 3 urme adânci <hn puse în vârfurile unui triunghi echilateral cu latura iU 7 metri.

La 11 mai 1969, în provincia Québec (Canada) n în ui loc o aterizare OZN la numai 200 m depărtare de foimw domnului M. Chaput. Acesta a fost trezit la onh noaptea de lătratul câinelui şi a ieşit afară din casii, i «i o i timp ca să asiste la decolarea navei (care fusese " ui. i «eparat de încă 4 martori). La anchetă s-a

Uni că pe locul aterizării se găsea o urmă circulară,

iiuilă de alte 3 urme mai mici cu aceeaşi adân-I h puteau fi plasate în centrul şi respectiv vâr

— I urnii triunghi echilateral, care avea la mijlocul ilutl o altă groapă (dreptunghiulară) adâncă de

ulm* (2, 6 – e-5, 1 cm).

l dimineaţa zilei de 4 iulie 1970, câţiva martori au «I un obiect aerian luminos care a evoluat timp o IA minute în apropierea localităţii Port Man

(New York-S.U.A.). După câteva ore au fost r irii Ke în apropiere 2 zone circulare de teren (cu h du 4 şi respectiv 6 m) pe care iarba fusese

— Ile presată. În fiecare zonă se aflau câte 3 urme hil oi îl mici aşezate în vârfurile unui triunghi echil i în «la cercurile mari porneau nişte dâre rectilinii iniri hmde târârea unor obiecte grele şi probabil.ro – I «H se opreau pe malul unui canal de irigaţie impicre. Cazul a fost anchetat de poliţia locală u I II Uşit să-l elucideze, deşi a fotografiat şi anai Hilide.

lui iii/ celebru este cel analizat de S.O. Fredrickson, nul tlll OFF (Grupul suedez de investigaţii asu

* în urilor). În noaptea din 29 august 1970, nume – hui au observat lângă lacul Anten (Suedia) zboui II Icre care producea o lumină roşie foarte pu* După c) evoluţie aeriană complicată, acest obiect n i.1 roborât spre orăşelul Enebacken. Dimineaţa, tjUPL ihiilic locuitori – bătrânul R. Johansson – a desin şi Adina sa 3 zone circulare de teren în care

Iiihcic puternic presat. Dispuse în colţurile unui în ele aveau diametrul de 40 cm şi adâncimea

I i în Anchetatorii cazului au luat probe de sol din ti h «dh puncte ale localităţii, precum şi din interiorul în unghiulare de aterizare, solicitând o analiză lumi IHIIlvA la Institutul Tehnologic Chalmers (institut de ceix Hdări în chimia nucleară). Specialiştii sue-l o mintia lat că – supuse unui analizator de răcnim probele din interiorul

triunghiului preii indioactivitate de 3 ori mai puternică (nivel energetic = 660 Kev) decât probele de sol obişnuit, îi astfel de radiaţie poate proveni numai de la un limbi al elementului Bariu 137, care apare doar dacă izotnpui radioactiv de Cerium 137 emite radiaţii beta. Dar l «topul C 137 nu se formează decât în reacţiile nude –, *provocate*! Cum o fi reuşit oare bătrânul Johansson realizeze fuziunea nucleară între legumele din u dina sa?

2. *Cateinarea vegetaţiei* – În peste 90% din cav-™ acest efect fizic nu este datorat unei combustii propice zise, ci rezultă în urma unei emisii calorice intense e care se adaugă în 35% din cazuri efectele radioactivi în general, zonele de vegetaţie distrusă se refac exbwJ de greu, iar în aproximativ 25% din cazuri solul a fi mas definitiv steril.

În noaptea de 16 septembrie 1965 a fost semnalaţi, o aterizare OZN în apropiere de Pretoria (Africa de Se – i Guvernul sud-african a dat o deosebită atenţie cazului instituind o comisie de specialişti militari şi civili ivf au făcut o anchetă foarte severă. Edificatoare în sens este declaraţia lt. col. J.B. Brits (comandam” garnizoanei locale): „Acest eveniment este consideri foarte secret şi de o importanţă deosebită. Este în 11 t o amplă anchetă la cel mai înalt nivel”. Rezultatei! au rămas însă „Top Secret”...

La 7 octombrie 1966 – orele 18, 30 – 14 mari«l au putut observa aterizarea unui obiect aerian sunt). O «în peninsula Michigan, pe malul lacului Indian Icu* (statul Michigan – S.U.A.). Aparatul a staţionat timp i «aproximativ o oră, iar după decolare a lăsat în ui uw să nu cerc de vegetaţie (iarbă şi copaci) complet cu ÎInală.

Un fenomen curios este şi cel întâmplat în noapte de 18 iunie 1967 deasupra lacului Falcon Lake (I hi tario-Canada) şi raportat de 6 persoane. La ora 23, ik dintre martori se întorceau acasă cu barca, venind de la nişte prieteni. Brusc, au observat un obiect atiiinistrălucitor care plana la 15 – 20 m deasupra copadlot aflându-se la o

distanţă de 8 – 900 m de mai. Martoili s-au îndreptat spre obiect, dar acesta a efectuat o iw pidă coborâre spre barca lor, determinându-i să se n îi degrabă. Un al doilea picaj i-a făcut să tragă îi la mal şi să alerteze alte 4 persoane, aflate într-o na din apropiere. Toţi cei 6 martori au urmărit spe

eludata navă, care a planat 10 – 15 minute la 3

ni de ei. dispărând apoi spre nord-vest. În total, in Wd nlul a durat 30 minute, timp în care obiectul a zburat lyet silenţios – singura dovadă a prezenţei sale fiind M i>ub mic curent de aer, care mişca violent ramurile

«Oilor, învăluite într-o lumină albă-strălucitoare. Iată în fragmente din raportul oficial al investigatorilor N Ui Departamentul Apărării Naţionale: „Obiectul a fi de eris ca fiind oval, cu o uşoară proeminenţă lui în superioară. Avea o culoare strălucitoare, melall mi sticloasă. Nu se vedeau lumini. Dimensiunile li îl luă fost apreciate la aproximativ 25 – 30 picioare în w (fi – 10 m – n.a.) şi 10 – 15 picioare grosime «lliui (3 – 5 m – n.a.). În timp ce dispărea, obiectul I i hfilai o culoare portocalie. Unul dintre martori a viltid i-a asculta în acel moment postul de radio CKRE

(r i tocinta de G30 Kilocicli când, au început să se audă» IV dit de puternici, încât audiţia nu a mai fost fcolijuă”, Raportul se încheie astfel: „Câteva mostre 1 tibnirl cu frunze uscate au fost trimise la Winnipeg Mi analiză. D.F.R.D. – Departament of Ferestry and îl development – informează că nu poate să exir. ritu/. c-le cărora li se datorează ofilirea frunzelor a piti 1 diferite de copaci – mesteacăn, alun şi cireş – Milnnh* în zona de unde fuseseră luate mostrele peni muill/ă. Sâni atinşi mai mulţi copaci, dar nu într-o înlla ordine şi mai ales la vârf. Specialiştii silvicul-Ibi nflui ia că pricina ar putea fi căldura”. Cazul a fost I ni <a. neidentificat.

n 2 t I Iulie 1968, dl. Luce Fontaine, fermier în insulal, biuiii Hii (posesiune franceză din Oceanul Indian), a ei>Într-o poiană un obiect luminos ovoid, cu extrem n

Mitendurate în albastru-închis. OZN-ul se afla la lrmi di martor, staţionând la 4 – 5 m deasupra solului, îl iiihl tine i-a apreciat dimensiunile la 2, 5 m înălţime I În h în diametru, menţionând că a putut distinge un I lir i – ran albastru plasat în mijlocul navei. După „im lulnttir, din acest ecran a ţâşnit un flash alb orbitorp însoţit de o căldură intensa şi un suflu puternic, iar obiectul a decolat îndepărtându-se rapid. Zece zifo mai târziu, şeful Serviciului de Protecţie Civilă din insul* – căpitanul Legros – s-a deplasat la faţa locului înarmai cu cele mai perfecţionate detectoare ale aeroportului din Gillot. El a constatat că pe o rază de 5 m de la locul staţionării OZN-ului, se înregistrase o radioactivitate <Ur 60 miliard – de 30 de ori mai mare decât cea norm aht chiar şi hainele martorului deveniseră radioactive! C* pitanul Legros a tras concluzia vizibil impresionat „Acolo era vorba de observaţii concrete, asupra cart» t nu poate fi nicio îndoială.

La 6 noiembrie 1963, un obiect aerian luminos n aterizat la Pirassunga – Vila Pinheiros (Brazilia), fiind văzut de aproape 100 de martori. F.A.B. (Forţele Acricrv Braziliene) au anchetat în secret cazul şi au fotografia! urmele de pe sol: un cerc cu diametrul de 6 m, în cai» vegetaţia era calcinată şi 3 urme simetrice plasate în interiorul său (produse de picioarele sistemului de hih* ţinere). Rezultatele nu au fost publicate.

Un caz devenit de asemenea clasic este cel investigat de cercetătorul american Ted Phillips şi analizat de di Hynek în Ea cperieţa *OZN* (IA 11 – 12): aterizarea de in ferma lui M. Barr din Van Horne (statul Iowa-S.U.A.), raportată de 3 martori. În noaptea de 12 iulie 1969 orele 23,00 – două adolescente (fiica fermierului Btnr şi verişoara ci) au văzut, înspăimântate, un OZN lumi un* „clasicândepărtându-se de fermă în zbor planat. Observaţia a durat 2 minute, timp în care martorele au distins un fel de bang sonic produs de navă. Aceasta ei i de

forma unui castron curbat şi răsturnat, se învii len în jurul axei sale şi avea o culoare metalică neagră-rr nuşie, cu o fişic circulară de lumină roşie-portocall» aflată la 2/3 de vârf. Nu erau vizibile alte lumini sau protuberanţe pe suprafaţa obiectului, care a dispărut spin nord-vest lăsând în urmă o dâră de lumină portocalii Fermierul Barr nu a crezut nimic din relatarea fetelor speriate până a doua zi dimineaţă, când a văzut urniu lăsată de navă în câmpul său cultivat cu soia. Era mii cerc cu diametrul de 40 de picioare (13 m), în earr plantele fuseseră complet distruse. Vizitind ferma după tib* i săptămâni, cir. Ilynek scria: „În zona circulară g* o i le atârnau veştejite pe tulpină, ca şi cum ar fi h l Nu puse unei călduri intense, dar tulpinile nu erau Iu. li. nu îndoite şi nu era niciun l el de urmă pe sol., îl apărea ca şi cum căldura sau agentul distructiv ţiuwhii te de sus şi de la mică distanţă, dar fără contact ” ni”.

I’lfli Jiul anului 1969 a fost extrem de agitat pentru l iuţi Zi clandă. unde au fost semnalate 3 cazuri de „atei îi urme”. Astfel. În septembrie a fost descoperiţi Nuntea (North Island) un cerc de iarbă şi mărăcini, t» ultli l decolorat şi radioactiv. Cercetătorii de la Uni-Îltnlea din Auckland – conduşi de prof. A. J.

h lilt – au declarat că „nu s-a găsit nicio probă de l* itle* chimică, dar există urme radioactive11. Speciali ol J.S. Menzies scria în revista *Phénomènes* Spaţii (nr. 23/1970): „Un anumit gen de radiaţii arsese V, «Iunie plantelor, de la interior spre exterior. Nu cull» d nicio sursă terestră de energie care ar putea proo f nu efect asemănător. Un meteorit sau un fulger tin hm fi putut provoca. Se pare că un obiect exterior l! emis – aterizând sau decolind – radiaţia care ar Iftis plantele14. În luna noiembrie, fermierul Henry I* ilillui a descoperit la ferma sa din Pahiatua (North – fid) un cerc de iarbă uscată cu diametrul de 40 de l «lume (13 m). Apoi. O urmă similară a fost găsită de li l> Harris la Blinheim (South Island). Toate

aceste în moarte11 erau perfect circulare, iar în interiorul I h.ni găsit imprimate cele 3 adâncituri mai mici disyu u în structură triunghiulară. Solul iradiat a rămas ikuiiiv steril, fiind ocolit la distanţă de orice animal H lui îi sau domestic…

J *htleidarca sau poluarea apelor* – în repetate rânâv* l n-a putut constata că navele aeriene neidentificate h» H (l h revent în oceane, lacuri sau fluvii unde se alini» lilm/a eu apă sau deversează reziduuri şi deşeuri. (m şi innm.il v din aceste cazuri, apele au fost în

— Inh radioactiv sau poluate cu agenţi chimici).

În vinii anului 1961 a avut loc unul dintre cele mai rhOtuH uU cazuri de „amerizări61 din U.R.S.S., fenomen illoil de cercetătorul sovietic R. Vitolnicks (de la

Observatorul de Astrol izică al Academiei de Ştiinţe e R.S.S. Letonă), Un mare obiect aerian necunoscut n „căzut” în picaj cu o viteză fantastică, străpungând sirtul de gheaţă gros de peste un metru care acoperea în» cui Ladoga. El a perforat o gaură aproape circulară, cil diametrul de 100 m şi s-a scufundat în apă – unde e stat aproape o oră – după care a ieşit şi s-a îndepărtat zburând rapid spre nord. Pe locul impactului gheat M devenise verde şi radioactivă (ulterior fiind detectate pe marginea spărturii particule de titan). Oare ce aparat de zbor terestru ar putea rezista fantasticului şoc provocat de impactul cu un strat de gheaţă atât de gros *1*

La începutul lunii aprilie 1968 a fost descoperită o enormă gaură triunghiulară (cu suprafaţa de 500 m^2) în stratul de gheaţă gros de un metru de pe lacul Upprămen (Suedia). Un obiect aerian de mari dimensiuni „căzuse” cu viteză, proiectind uriaşe blocuri de gheaţe la o distanţă apreciabilă de spărtură (ceea ce demonstrează puterea formidabilă a impactului). După câteva zile au fost găsite încă 2 găuri, dintre care una era identică (ca formă şi suprafaţă) cu prima. Specialiştii aviaţiei militare suedeze

au constatat că gheaţa deveni» radioactivă, iar scafandrii militari, care au cercetat Incul, au descoperit că pe fundul milos se depusese o crustă roşiatică de natură nedefinită. Substanţa era similară cu cea care colorase în roşu apele lacului Saw* bill Bay (Canada) după o imersiune OZN în anul 1950... în noaptea de 14 septembrie 1970, un obiect necunoscut a amerizat pe un mic lac de lângă ferma dl. Blackmore, situată lângă Ti Kuiti (Noua Zeelandă). A doua zi dimineaţă-fermierul a constatat că nivelul apel scăzuse considerabil, iar urmele de pe mal arătau că lacul se revărsase inexplicabil în timpul nopţii. Apa căpătase o culoare cafeniu-roşcată şi un miros pătrunzător. (Este probabil că aceste substanţe nocive – radioactive sau chimice – sunt disipate în apă pentru n evita contaminarea oamenilor. În trei cazuri – S.U.A., Mexic şi Danemarca – s-a raportat că substanţele respective ar fi fost scufundate în containere etanşe, ceea ce denotă o evidentă grijă pentru securitatea biosferei terestre.)

Unul dintre cele mai interesante cazuri de aterizări «I n i petrecut în dimineaţa de 3 ianuarie 1971 pe lacul «timnki (Kuusamo-Finlanda) şi investigat de inginerul H Kara vieri. În acea zi. numeroşi martori au putut o sferă strălucitoare care zbura la 8 m deasuhicului îngheţat şi iradia o lumină vizibilă pe o rază fi DUO m. După câteva minute, nava a aterizat la 17 m fina lui Mauno Talala – staţionând un minut – îl<h. rare a decolat fulgerător, dispărând spre nord tot iii-IAcută cum apăruse. Câteva ore mai târziu, marie-n mi constatat că pe locul aterizării – situat pe mail ierului – gheaţa devenise verde. Probe din această the HA – precum şi din solul de sub ca – au fost re1 h dr tag. Karavicri câteva zile mai târziu şi trimise

În u analize la 3 laboratoare: unul suedez şi două îl tleze (ale Universităţii Oulu şi Companiei de nill Mf i *TYPP1 OY*). Cercetările efectuate cu şpectografe nil brie atomică şi cu raze X au stabilit că gheata (Ut 1 s i ni se

radioactivă, dar conţinea o mare cantitate
m (fapt dovedit şi de analiza indicelui pil, deter
t în i de Schimbarea ulterioară a culorii gheţii în alm i 1). Se poate constatei deci că în marea majorih i a/urilor urmele sâni radioactive şi dezvăluie pl ieri IHanului ca principal element constructiv, irffori preţioase despre sistemul de propulsie şi fuselajul lui nave uimitoare. (Una dintre puţinele soluţii inaoiir de tehnica terestră pentru zborurile interatomic motorul atomic, iar titanul rămâne cel mai ulmi metal de pe Terra şi a început să fie folosit h în construcţiile aerospaţiiale din 1974.)

* *ruthururi fizice ale fiinţelor vii* – Apropierea.mu e de obiectele aeriene neidentificate a avut unele «lr fizice neplăcute (deşi niciodată fatale) pentru i nul. au animalele imprudente. Aceste efecte sunt de u i tulburări temporare ale organismului, datorate dmr de radiaţii anormale (trebuie menţionat că i. «Heiilr respective au fost întotdeauna accidentale).

n 1101 (111, 1 1968, Adela Caslaveri, infirmieră la spitalul Mi udozn (Argentina) a observat de la fereastră o i. u i urnă discoidală care ateriza lângă spital. După i secunde nava a decolat din nou. emiţând radial un fel de „scântei11, iar infirmiera – arsă la faţă a paralizat pentru 20 de secunde, timp în care oblii l «d a dispărut rapid. Serviciul de Informaţii al Aviaţiei. \< gentiniene şi Comisia pentru Energie Atomică au and* tat în secret cazul, descoperind pe locul aterizării o urnit circulară cu diametrul de 50 cm, care avea culoarea t (ci şi prezenta o puternică radioactivitate. S-a constatat i» arsurile provocate infirmierei se datorau unei undktl intense dar scurte; atât ele cât şi efectele secunda» (greţuri şi migrene puternice) au dispărut după o lui După cum scria Agenţia „France Presse”: „Oblei v; zburător necunoscut lăsase urme indiscutabile ale ime ril sale11.

Un caz cu urmări mai neplăcute pentru martori fost

cel întâmplat la 7 ianuarie 1970 în pădurea dl* apropierea satului Jmjărvi (sudul Finlandei). Cei din martori – Esko Vilja şi pădurarul Aarno Heinonen mergeau cu schiurile prin pădure, când deodată, au iiuaM un „zumzet” ciudat. Privind în sus au observat „o mie strălucitoare*”, coborând într-o curbă amplă spre II Ajunsă la câteva zeci de metri „pata” s-a oprit bmw şi martorii au putut observa o „ceată luminoasă roti» care se învârtea în jurul obiectului”. Acesta a colmuii în poiana unde stăteau cei doi martori – preamântaţi ca să fugă – staţionând la 3 – 4 m deasupra lui Ceata roşie s-a risipit şi zumzetul a încetat, iar Belim nen şi Vilja au putut să vadă că obiectul era rotund metalic, având un diametru de aproximativ 3 m. Park» sa inferioară era plată, având 3 emisfere dispuse în Iii unghi echilateral (probabil suporţii de aterizare escan». stabili). În centrul obiectului se afla un tub (cu diurnei ud de 25 cm) din care a ieşit după câteva minute un fiu» cicul luminos intens, care a delimitat pe zăpadă o µm «N circulară sclipitoare, încadrată într-un cerc negru. I) uw o serie de efecte luminoase ciudate, un alt fascicul ik lumină l-a atins pe Heinonen şi nava s-a camuflai, din nou într-un val de ceată roşie. Martorii au văzut ululll cum fasciculul luminos începe să se retragă treptat, I» tub, pâsirându-şi aceeaşi formă tot timpul, de parcă i «în „decupat” din atmosferă. Apoi, obiectul s-a ridicat hl u dispărut spre nord-vest cu o viteză fantastică. Cel klivl aveau să plătească scump imprudenţa de a H ut It de aproape de navă: Heinonen a rămas cu

„I interne acute, urmate de înnegrirea urinei şi timp mape un an organismul său a fost extrem de slăniţ l.ul Viljo i s-a înroşit pielea pe întregul corp şi n-tl au apărut tulburări temporare de echilibru. Me

«fiu declarat incapabili de a determina natura afeci fir celor doi martori, dar au fost de părere că ele se nh im unei iradieri puternice.

B *Interferenţe cu circuitele electrice* – Fenomenele» i «magnetice provocate de OZN-uri nu sunt încă *< Jitie. De multe ori, la apropierea acestor nave, mow» le maşinilor se opresc, luminile se sting, aparatele I i idin şi televiziune îşi încetează emisiunile sau sunt

Cnic bruiate. Au fost cazuri în care reţeaua de înaltă ine a unui oraş întreg sau chiar centralele eleci «tui avut de suferit. Uneori obiectele metalice din în ma navelor străine sunt puternic magnetizate. Ofi-i Urâte aceste întâmplări rămân „încă neelucidate”… Unul dintre cele mai cunoscute fenomene de acest r,»!< cel întâmplat în noaptea de 2 spre 3 noiembrie B – orele 23 până la 01, 30 – în apropierea oraşului – Imul (statul Texas-S.U.A.). Cazul a fost raportai im al de 15 – 20 martori, printre care 5 poliţişti şi în – Iplliin de pompieri. Totul a început la ora 23, când hli Hlnt A.J. Fowler (ofiţer de serviciu la centrala în M-vellund) a primit un apel telefonic straniu. Şuiei de camion Pedro Saucedo şi ajutorul său Joe Salaz Imu înspăimântaţi că, în timp ce se aflau pe Şo-Naţională 116 (la 4 mile vest de Levelland), au o flacără mare pe cer. Cei doi martori au relatat 4 Iu apropierea obiectului aerian, motorul camionului pili iar farurile s-au stins. Şoferii s-au dat jos ea» * l ili. ei ve mai bine, dar nava era atât de rapidă şi mi iile, încât au fost obligaţi să se arunce la pământ. ti – i i deiteris-o astfel: „Era colorată în alb-gălbui şi şi nu în eu o torpilă lungă de vreo 200 de picioare, H el n.a.), deplasându-se cu aproximativ 600 – 800

pl mă (900 – 1 200 km, h – n.a.) 11. După ce a trelinurile şi motorul camionului au reînceput să funcţioneze tot atât de inexplicabil cum se opriseră N cei doi şoferi s-au grăbit să anunţe poliţia. Dar Fo-.» şi nu a dat nicio importanţă raportului lor, crezârul w are de-a face cu nişte beţivi. La ora 24 i-a teli infif însă un cetăţean respectabil din localitatea Whithmil acesta a declarat că în timp ce se afla cu automobilul 4 mile est de Levelland (deci

în direcţia unde dispfti uw nava semnalată de Saucedo) a întâlnit un obiect im* strălucitor – lung de 200 de picioare – care aterl «B pe şosea luminând întreaga zonă. Când martorul» apropiat de el, motorul şi farurile maşinii sale au Imt tat să mai funcţioneze. După câteva minute nava fi» wnoscută a decolat brusc, luminozitatea sa a dispărut automobilul martorului a pornit fără nicio dificilii u* La 24, 10 un alt martor întâlnea obiectul aterizat la îi mile nord de Levelland şi telefona poliţiei făcând im., municare identică cu primele. Anchetele ulterioare 1 i tuate de Proiectul *BLUE BOOK* şi separat de NH AI», au scos lu' iveală alte două rapoarte ale unor observw de la miezul nopţii. Primul semnala că la ora 24, 12 drthi combine cerealiere (având câte 2 motoare fiecare) afla" la Petit (15 mile nord-vest de Levelland) au fost diftate la trecerea unui obiect aerian strălucitor. Al dnih. raport aparţinea unui student din Texas Tech, canl» * afla cu maşina la 9 mile est de Levelland în monunt.1 incidentului. La ora 24, 05 motorul şi farurile automnlilului s-au oprit brusc şi martorul s-a pomenit înnfiulmântat în faţa unui obiect ovoid-EU baza plată, lung ik peste 125 de picioare, care staţiona pe şosea. Obinint părea făcut din aluminiu, strălucea într-o lumină witlalbăstrie şi nu avea detalii vizibile. După câteva mimiu nava a decolat dispărând în noapte, iar maşina marinar, lui a pornit pe neaşteptate. (În urma insistenţelor p1 rinţilor săi, studentul a raportat a doua zi întregul l –, cident şerifului din Levelland). La ora 24, 15 poliţihtiil Fowler a primit al patrulea telefon, de la un alt nuirh, care semnala că un OZN aterizase la 9 mile nord iU oraş. Ca şi în cazurile precedente, automobilul mnil*, rului s-a defectat în apropierea obiectului, revenindu-abia după decolarea acestuia. După acest apel, Fowl s-a hotărât în sfârşit să-l anunţe pe şerif şi, în 10 mt the, mai multe maşini de poliţie au fost trimise să iNt teze zona. Un raport făcut a doua zi consemna 4 Ui 12, 45 un

alt martor a întâlnit obiectul (la vest dei Mlland) aterizând la 3 – 400 m de camionul său, care* în oprit brusc. Martorul a raportat un amănunt interb Biint: după aterizare, nava şi-a schimbat culoarea din nuf o portocaliu în verde-albăstrui, pentru ca, odată deluliiifi, să-şi recapete culoarea iniţială. După un minut

Î” hi h înălţat vertical, iar motorul camionului a început funcţioneze perfect, spre bucuria şoferului care s-a înfiptul cu toată viteza spre oraş. La ora 1, 15 noaptea, «lei u primit un nou raport telefonie, de la şoferul

km camion care se afla pe şoseaua „Oklahoma Flat iiM (la 2 mile nord-est de Levelland). Martorul i-a

3™ b» twl speriat că s-a pomenit la 200 de picioare de un Hi p, ovoid strălucitor – cu lungimea de 70 m – care iţi OIUI pe şosea. Motorul şi farurile camionului său au în 101 hă funcţioneze, dar când şoferul a coborât din cabină, wlrălnă a decolat brusc, producând un zgomot ciudat un pierdut în noapte. După aceasta camionul a pornit fiu Unu, iar martorul a gonit înspăimântat până la cea

Îen nprupială localitate. Între timp, mai multe maşini –ntillţie căutau obiectul, fiind ţinute la curent prin fuilbi de Fowler, care le dirija spre locul incidentului, d-ijun în care se aflau şeriful Clem şi adjunctul său nlloch a ajuns la ora 1, 30 pe „Oklahoma Flat Road11.

4 5 mile de Levelland şi cei doi ofiţeri de poliţie

— iibwi Tvat o mare lumină ovală roşie, care staţiona pe un în faţa lor. După 2 secunde însă obiectul a decolat «U şi s-a îndepărtat spre vest fiind observat şi de iv «! l poliţişti – Hargrove şi Gavin – aflaţi cu maşina i-a milă distanţă. Ulterior, nava aeriană a fost văzută îi poliţistul Ballon (din orăşelul Anton-Texas) care r tiuln pe Şoseaua Naţională 11G. Apoi, maşina căpitamiryl de pompieri Ray Jones, pornit şi el în căutarea iNlului”, s-a defectat parţial în momentul când acesta h i ut prin apropiere. În total au fost înregistrate în acea * «14 i memorabilă 15 rapoarte

telefonice despre acest mia, ni, Iar ti două zi martorii au dat peste 20 de declaraţii pilule semnale. Obiectul necunoscut a fost raportat de < «10 de i iersoane şi a provocat defecţiuni temporare la

10 maşini diferite (ceea ce desigur, nu mai poate fi atribull unei halucinaţii colective). Martorii nu se cunoşteau între ei, iar ancheta a stabilit că relatările lor erau veridice Pentru a găsi o explicaţie cât de cât acceptabilă, şeful Pnr icctului *BLUE BOOK* – în acea perioadă căpitanul Gregory – a „inventat” un uriaş fulger globular, pornind tir la ipoteza că o furtună electrică traversase oraşul Levet» land. Ipoteza s-a dovedit eronată, dar în orice caz un fuk ger globular nu putea avea 70 m lungime, nu putea ” aterizeze de 6 ori pe şosea, *nu* putea să-şi schimbe cu în „rea şi mai ales *mt* putea să provoace defecţiuni motoare™ lor. Deşi presa şi publicul au făcut presiuni serioase anM prea Departamentului Apărării, căpitanul Gregory a fuzat să investigheze cazul mai aprofundat, invocând lipsa datelor concludente!

Un alt caz celebru este cel întâmplat în noaptea du 13 august 1970, pe Şoseaua A 10 din apropierea oraşului Haderslev (Danemarca). Aflat în patrulare exterioanu ofiţerul de poliţie Evald Maarup s-a pomenit la ora 22, 50 că motorul automobilului său se opreşte brusc, iar fai Urile se sting. Deodată, maşina a fost învăluită într-o hi mină puternică care venea de sus. producând o căldurii intensă. Uitându-se afară, ofiţerul constată că deasupra lui staţiona un obiect aerian discoidal (cu diametrul di 15 m), din mijlocul căruia ţâşnea un fascicul conic du lumină albă. Maarup încercă imediat să ia legătura cu centrala, dar radioul său nu mai funcţiona. Lumina-u început să se retragă treptat în navă, iar ofiţerul dane/, observă uluit cum fasciculul conic se resorbea păşi lindu-şi forma neschimbată, de parcă ar fi fost decupat în aer. Apoi nava s-a ridicat fulgerător şi complet silenţlo*, dispărând pe

cerul înstelat. În tot acest timp, Maarup u reuşit să facă 6 fotografii destul de clare ale obiectului, servindu-se de aparatul aflat în dotarea maşinii. Aceste imagini au fost publicate în presă, după ce specialiştii francezi şi danezi le-au cercetat autenticitatea. La 20 de secunde după dispariţia navei, motorul, radioul şi farurile maşinii au reînceput să funcţioneze perfect. Cel mul remarcabil fenomen semnalat rămâne însă retragerea grfi dată a „segmentului de lumină”, fapt inexplicabil deocamdată. (Rapoarte semnalând efecte similare se întâlnesc

— I cazurile de la Champdu-Feu (Franţa) – 6 mai Sooke Hills (Canada – 2 august 1968); Mill Bay

ăla – 1 ianuarie 1970); Jmjärvi (Finlanda – 7 iahv i în 1970) şi Shanghai (China – 21 februarie 1983).

O *Hecuperarea unor obiecte necunoscute* aparţinând

e „l „r respective este un eveniment rarisim. Mulţi jjttii-i l prestigioşi şi unele agenţii internaţionale de presă un însă că Statele Unite, Brazilia, Spania şi Suedia i îl ia în posesia unor obiecte sau chiar fragmente de

C>, provenind de la nave extraterestre care s-au prăhii între 1947 şi 1983 pe teritoriul acestor state.

În 1974 americanul V.A. Batz din statul Florida ar – t a sferă de oţel (cu diametrul de 20 cm şi greutatea III kg) care se comportă foarte ciudat: la orice impuls l «iiir se deplasează pe o traiectorie rectilinie, se.ro→!< în jurul axei sale şi revine la locul de plecare. Ma –, i ni este repetată identic în câteva direcţii opuse, după

EV” nfera se opreşte singură. Analizele efectuate de Lain llnrul de Cercetări „Omega Minus One” din Baton „i-te (aparţinând U.S. NAVY) au stabilit că obiectul» «miunde radio şi este înconjurat de un puternic câmp jhil nelle. Specialiştii militari americani nu au putut în *! – originea sferei şi nici explica ciudatele ei proprietăţi, liiu mul rezultat al analizelor fiind „reţinerea” sferei „ni luase în colecţiile U.S. NAVY… Pentru că, după u declara Carl

Sagan (consultant şi mentor în pronii de astrobiologie al U.S.A.F. şi N.A.S.A. şi singurul i de ştiinţă american multimilionar): „Nu există do-l şi urme lăsate de obiectele aeriene ne identificate.

PARTEA A IV-A

LCUAŢIA GREEN-BANK HOMO COSMICUS EXPLORATORII INFINITULUI

ECUAŢIA GREEN-BANK

În luna noiembrie 1961, la National Radio Astronnriu

Observatory din Green-Bank (West Virginia – S.U.A. s-a reunit un adevărat „brain-trust”, format din 11 Mb vanţi eminenţi, printre care astronomul dr. Phillip Mim rison, astronomul dr. Carl Sagan, astronomul dr. Ghin» pe Cocconi, dr. SuShu-Huang, dr. Frank Drake, dr. Oi li Struve şi savantul Melvin Calvin (laureat al Premiului Nobel). Subiectul conferinţei a fost estimarea şanselor dr a contacta rasele inteligente extraterestre, rezultatul filiM sintetizat în celebra *Ecuaţie de „la Green-Bank*:

N = R + fpne fzfefel.

Termenii ecuaţiei reprezintă:

R +: numărul mediu de stele care se nasc anual şi ulm analoage Soarelui nostru.

fp: numărul mediu de planete care ar putea fi locuiu de fiinţe vii.

n6: numărul mediu de planete cuprinse în ecosfera Hon relui lor şi pe care sunt întrunite condiţii de vlut* propice (din punctul de vedere terestru).

fz: numărul mediu al planetelor pe care viaţa s-a putut dezvolta efectiv.

f<: numărul mediu de planete locuite, favorizate de.

ziţia lor faţă de Soarele propriu.

fe: numărul mediu al planetelor pe care fiinţele inh!

Mente au atins stadiul unei avansate civilizaţii tehnice.

Ilurata medie a existenţei unei civilizaţii, fcilmfirilor

ecuaţiei Green-Bank li se impun două pre

— Ji) practic, numai civilizaţii având existenţe deosebit Hliuli lungate pot să se întâlnească (datorită uriaşelor dis

r cosmice).

tu Calculele au fost efectuate numai pentru galaxia

8 HA (Calea Lactee) şi fiecărui termen i s-au acordat i valori: una medie, conformă cunoştinţelor ştiinţe«ctuale, cealaltă reprezentând minimul absolut. Deci o valorile minimale rezultă N = 40, iar pentru cele

(maximale în acest caz) se obţine N = 50.000.000. i – «ocluzia prestigiosului colectiv de savanţi a fost urfimurti: „În Calea Lactee există minimum 40 sau ma* «oo 50 de milioane de civilizaţii (aflate în diferite stall» dezvoltare) dintre care majoritatea, fie că încearcă o «iie în legătură cu altele, fie aşteaptă un semn de la Dacă se acceptă această teorie, rezultă clar că H i «civilizaţii mult mai avansate decât noi au putut HIhui Terra cu sute de mii de ani în urmă sau pot rea-*M* în oHt lucru astăzi, chiar fără acordul unor cercetări» «inservatori. Dar, este oare părerea lor infailibilă?! i la sfârşitul anului 1980 se ştia cu *certitudine* că pe o *tut* există *apa* (decât cel mult sub formă de gheaţă tu vwpori). În ianuarie 1981, datele obţinute au obligat t A IA. să recunoască că pe Marte *exista* întinse regiuni

1 lnind apă în stare LICHIDĂ! În decembrie 1980, un b» Uv de specialişti de la Observatorul Westford (al Int mini de Tehnologie din Massachusetts) a prelucrat o» < «dr informaţii provenite din măsurătorile efectuate Mtio bnleaj radar (între 1971 – 1973) de N.A.S.A. Rezultat-i în legiunea Sollis Lacus, pe o suprafaţă de 460 800 „— i uhlă apă în stare lichidă, aflată la 60 cm de supraiem Diferenţa clară a ecourilor radar în funcţie de ano – nudă însă că apa îngheaţă în timpul sezonului rece» Ui i în unele zone s-ar putea găsi chiar la suprafaţă. Totfţi «undele americane

VIKING I şi ÎI *NU* au fost îndreptate spre zona Sollis Lacus, unde puteau obţine suri la întrebările vitale pentru omenire! *NU* s-a protl zut amartizarea în zona „deşertului elizeelor”, undi f* află celebrele „piramide marţiene5 (tetraedre ui i’ W având latura bazei de 1.500 m şi înălţimea de 1 OUti fife dispuse la distanţe egale), pentru a verifica dacă aci sunt naturale sau artificiale. Ulterior, în ianuarie lt>M sonda VIKING-ORBITER I a fotografiat nori cuirwl apoşi evoluând la altitudini de 26 – 28 km, or, datorită im ternicelor furtuni şi violenţilor curenţi de aer din alm>w fera marţiană, este posibil ca pe această „pilulă uscat* ţt roşie” să… „plouă”!

Aceste date prezintă o extraordinară importanţă» n tru omenire, căci, dincolo de latura ştiinţifică (teoreticii se ridică problema economică (practică): Marte este et*H gura *planetă* din sistemul nostru solar, pe care condiţilti locale (deşi foarte vitrege în comparaţie cu cele tercuiirl sunt relativ favorabile vieţii. Datorită actualei crize resurse naturale, se pune problema stringentă de a i un mediu favorabil (şi apropiat, datorită posibilităţilor im t incipiente ale tehnicii noastre spaţiale), nu numai o hur de minereuri şi energie, ci o a doua patrie pentru mill», dele de oameni care se vor naşte pe bătrâna Terră, în vitorii 500 de ani. Utopie? Planurile de lungă durată nil celor mai dezvoltate state în privinţa cercetărilor spnţihle consideră ca foarte serioasă problema colonizării suun» mulul nostru solar (deocamdată):

1. Baze spaţiale pe Lună (cosmodromuri, baze de im trenament şi tranzit, exploatări miniere, baze meteo, i dar, astronomice şi depozite de materiale).

2. Mari baze de tranzit şi depozite de echipament, pl» sate pe imenşi sateliţi aflaţi pe orbite terestre la alt îi e din de 100 – 500 km. Oraşe spaţiale-satelit şi linii upţiale regulate pentru transportul pasagerilor şi Matei înlelor (la altitudini de 50 – 250 km).

3. Colonizarea planetei Marte.

4. Observatoare şi baze înaintate (permanente nu temporare) pe Venus şi Titan.

5. Călătorii în afara sistemului nostru solar.

„Ui le acestea sunt prevăzute a fi îndeplinite cel târziu Nţ* în anul 2500, figurând în programele spaţiale amerifr. sovietice, engleze, franceze, japoneze şi chineze.

Ibiect specia umană îşi propune astfel de ţeluri la 80 mu de la apariţia primelor avioane, nu există niciun tHv pentru care alte civilizaţii să nu fi depăşit de mult I'de acestor programe. A venit timpul să ne schimbăm lle ni modul de a privi problemele astrobiologiei, să îl în în importanţa lor pentru istoria umanităţii, renunţ în dăunătorul nostru antropocentrism! Mulţi cer-Bl-irl de renume au cerut (încă din 1962) constituirea îi comisii oficiale O.N.U., care să cerceteze aceste pro Hi" la un înalt nivel ştiinţific. Se pare însă că omen vrea neapărat să confirme părerea lui Hegel, căreia târziu, Bernard Shaw i-a dat o formă rămasă hrfl: „Singurul lucru care poate fi învăţat din istoriert, niciodată, nimeni n-a învăţat nimic din istorie", mpiir este dificil să recunoaştem unele adevăruri pe i liimplică studiul problemelor ridicate de contactul III nţiei terestre cu fiinţe venite din spaţiul cosmic, nud evident fiind necesară schimbarea unor principii îl mentale ale ştiinţei. Vor fi afectate radical Biologia, i. Arheologia, Chimia, Matematica, Fizica, Astrono-W i Dacă specia umană îşi datorează existenta unor n invenţii genetice artificiale, dacă omenirea a fost aju«i i de civilizaţii extraterestre prin furnizarea cunoştin-H* i iliinţifice, tehnice şi artistice care au permis reali – Hi, le căror vestigii uimesc şi astăzi, dacă unele civiliem extraterestre îşi trimit încă navele în vederea unor îi le paşnice cu noi, atunci oamenii trebuie să-şi Iihiiic modul de a gândi. Inteligenţa umană trebuie să... I ipteze la condiţiile reale din spaţiul cosmic, să de-M conştientă de însăşi existenţa

Universului, în a ful Imensitate Terra şi specia umană nu constituie – o un minuscul atom! Este ilogic să ne considerăm «ulmi şi creierul său!! În fond, cu ce se vor prezenta Hhe un în întâlnirea cu alte civilizaţii?

Io ultimă instanţă, nu vor impresiona atât realizările i.i. i, e ştiinţifice şi tehnice, care nu fac altceva decât să iA rupere” legile naturii (universal valabile) şi pot fi. ite de nivelul altor fiinţe inteligente. Personalitatea oricărei civilizaţii este dată de arta şi cultura sa, aeibihi late de-a lungul timpului şi, chiar dacă unele forme manifestări artistice nu vor putea fi percepute sau în lese complet, vor suscita interesul şi aprecierea recipient* Beethoven, Michelangelo şi Goya vor trezi mal rouu interes şi admiraţie decât Einstein, căci majoritatea menilor îl cunosc pe Leonardo da Vinci mai curând I pictor al faimoasei *Mona Lisa*, decât ca inventatorul «/ copierului, scafandrului, submarinului, tancului sau în raşutei. Desigur însă, această ipoteză este valabilă piu la un punct: arta poate fi percepută reciproc numai 4 specii foarte asemănătoare (din punct de vedere fizh i psihic), având o dezvoltare istorică aproape similar* chiar dacă se află la stadii de civilizaţie diferite. IV blema contactului cu diversele forme de viaţă din Uh vers este fără îndoială cea mai dificilă din câte auto < puse vreodată în faţa oamenilor şi necesită o profuhill reconsiderare a rolului nostru în Univers, aşa cum k el privit astăzi. Necesită, implică şi solicită RAŢIUNI I UMANĂ! Poate că în viitor omenirea va dovedi nu6 multă înţelepciune, învăţând din greşelile comise (l «lungul istoriei şi devenind conştientă că menirea uur. – rase inteligente nu este distrugerea, ci progresul şi f-îl cirea. Va veni poate timpul când toţi oamenii vor înţelnic că se poate muri nu numai de foame, ci şi din lipxA it* idealuri, *Homo Sapiens* fiind „o fiinţă inteligentă”, un doar „un animal superior organizat”.

Dacă acest deziderat nu se va realiza, Terra va ajtuu

în viitor o planetă locuită de roboţi biologici, lipsiţi ik idealuri, speranţe, gânduri sau iniţiative, or, aşa vu» scria André Malraux: „Un monde sans l'espoir < «irrespirable. Ou seulment materiei" („O lume fără kp-ranţă este irespirabilă. Sau doar materială").

HOMO COSMICUS

În vara anului 1950, Pentagonul a invitat report» HI marilor ziare din S.U.A. şi ţările vest-europene la o o hi ferinţă de presă în care a expus viziunea aviaţiei milltmr

„Ricine asupra modului de desfăşurare a expediţiilor «-Mile în spaţiul cosmic, definit în aşa-numitul *Pro*

I *de 7 etape al studierii planetelor pe care există* ««(-I:

I – *I*A I* (*RESEARCH*)

— O Cercetări prudente, efectuate de la mare distanţă, *111 e stabilirii certe a existenţei vieţii.

În) Observarea vieţii inteligente (dacă aceasta este orumilli ca societate, determinându-se forma de organi-M \ *VA FI* (*OUTLOOK*)

necunoaşteri de la mică distanţă, efectuate de sonde i îi mate, având rolul de a transmite informaţii şi date N mm e importanţă: compoziţia atmosferei, detalii geo-Wnilic, flora, fauna şi resursele naturale ale planetei Mctive, nr. estimativ al fiinţelor inteligente, tipul şi Im, ai aglomerărilor urbane (dacă există).

H t/ /l *III* (*SCOUT*)

I necunoaşteri ale unor nave foarte rapide (cu echipaj iv n), având misiunea de a observa şi studia tipurile de «ucide militare şi civile de pe planetă (avioane, rai», unteliţi, nave maritime, vehicule terestre).

V PA IV (*SPY*)

I-i Imiterea unor nave terestre foarte puternice, avândimentul, blindajul, mijloacele de detecţie şi camu-Uei viteza şi raza de acţiune la parametri maximi. Echi

v lor vor avea misiunea de a determina bazele

miliiivio, navale, submarine, forturile, bazele subterane nrhete nucleare, cosmodromurile, centralele atomice ivlitrele radar (dacă toate acestea există). Se va fi în«i apoi stabilirea unui fapt de o importanţă vitală fw în expediţiile terestre: dacă fiinţele inteligente de i-lmrta studiată sunt ostile şi modul în care se mani1 i vin în acest sens.

H ip/1 V (*HOOD*)

Xlvrtzfiri de scurtă durată în diverse puncte ale plane. (ilv preferinţă slab populate sau izolate), pentru a se captura specimene de plante, animale şi, dacă est* t» sibil, fiinţe inteligente.

ETAPA VI (*VISUAL CONTACT*)

Zboruri ale navelor terestre cu echipaj uman, tuate într-o manieră care să permită observarea lot către fiinţele inteligente de pe planetă, demonstrându astfel existenţa civilizaţiei noastre. „Navele vor evita b cidentele, nelăsându-se doborâte şi, pe cât posibil, neriţi tina unor eventuale atacuri, pentru a demonstra InlWţiile noastre paşnice”.

ETAPA VII (*CLOSE ENCOUNTER*)

Dacă analizele efectuate vor stabili posibilitatea n» tactului între specia umană şi cea de pe planetă hb pericole reciproce, vor urma contactele directe. „Aceste ultimă etapă este indiscutabil foarte delicată, cea iiw mică eroare având urmări catastrofale – ajungându* până la completa anihilare a celor două specii”.

În 1350, cele mai puternice rachete americane nu «păşeau 200 de kilometri altitudine; nu existau roclub spaţiale sau intercontinentale, nici posibilităţi de progi» mare a zborurilor orbitale şi nimeni nu visa la zbori» în afara sistemului nostru solar. Primul satelit artifU al Terrei (SPUTNIK I) a fost lansat de U.R.S.S. În octombrie 1957, iar primii oameni în spaţiul cosmic rufost cosmonautul luri Gagarin (VOSTOK I – U.R.H. la 12 aprilie 1961 şi astronautul Alan Shepard (MERC RY-REDSTONE 3 –

S.U.A.) la 5 mai 1961. Primii meni pe Lună au fost astronauţii americani Neil Ah” strong şi Edwin AIdrin (APOLLO 11) la 16 iulie 1911» prima navă automată americană VIKING I a atins pin neta Marte la 20 iulie 1976, iar primul echipaj uman şi trimis acolo pe data de 13 noiembrie 1996 – după cu» afirmă N.A.S.A. Ce rost avea atunci prezentarea Iuţi» conferinţă de presă (!) a unui plan de viitor (foarte îndepărtat), într-un mod atât de amănunţit şi cu o sinceri Iar dezarmantă, neobişnuită declaraţiilor publice ale Pent «genului?! De ce se preocupau strategii U.S.A.F. de e pediţii spaţiale, din moment ce este un fapt de notoriei» publică scepticismul lor faţă de rachete în perioed

till 1960?!

— Nu cumva constituia această declaraţie Wi avertisment voalat adresat publicului cu privire la lumile unor eventuali vizitatori din cosmos? Nu era

— «o încercare de a pregăti psihologic omenirea în leurA cu acea creştere spectaculoasă a rapoartelor indil prezenţa obiectelor zburătoare neidentificate pe cerul r «l?! Conferinţa de presă avea loc într-un an în care hlu publică era tot mai alarmată de un val crescând enigme aeriene, iar forţele aero-navale erau grav comun te de evidenta lor inferioritate tehnică în faţa acestenomene.

Incontestabil însă, planul era logic şi inatacabil: nici nu se întrevăd schimbări în structura sa. Problema bundelor între două specii inteligente diferite sau între wllizaţii ale unor specii asemănătoare, aflate însă la hrle de evoluţie diferite, este cea mai complexă din [în pot exista. Începând cu şocul psihologic inerent şi MHilnind cu viruşii necunoscuţi pe care i-ar putea Bimmite reciproc (accidental), numărul de factori gene-Muri de catastrofe este considerabil. Să ne amintim dracir zguduitoare de pe Terra: civilizaţiile mayaşc, incaşe pl M/. tece, distruse de conquistadorii spanioli, genocidul pivocat printre indienii

amazonieni de virusul gripei în general inofensiv pentru europenii care-l purtau) – igedia milioanelor de morţi din India, mici meseriaşi, <, multori şi ţesători ruinaţi, murind literalmente de mne ca urmare a contactului dintre economia indus – Hilizată engleză şi producţia artizanală a societăţii luni m. arhaice. Să ne amintim de masacrele soldate cu 1 îţi. n iţia totală (sau majoritară) a unor populaţii întregi.nu grupuri etnice de pe glob: tasmanienii, indienii nuni americani, pascuanii, precum şi o parte din poline – h» ni să nu uităm flagelul comerţului cu sclavi care (în! «linrnai subtile) continuă şi astăzi, să nu uităm rugultlit, Iperita, lagărele de concentrare, Hiroshima, să nu aiAin RĂZBOIUL! în pofida tuturor bunelor intenţii ei aiiiţate sus şi tare, continuă exterminarea raselor de minuţie, poluarea planetei, experienţele nucleare, discri – hturen rasială şi fanatismul religios! în plin secol XX nul există încă INTOLERANŢĂ...

Totuşi, la întâlnirea unor civilizaţii sau râse din» «mai periculoasă decât diferenţa de nivel tehnic, şti lup Li social, se poate dovedi incompatibilitatea ecosistem-un Astfel, o formă de viaţă care ar avea la bază sulful fosforul, spre exemplu, nu ar putea convieţui cu una U zată pe oxigen şi carbon. Atmosfera planetei Venui» ucigătoare pentru oameni, dar cea terestră nu ar fi (ti puţin periculoasă pentru nişte fiinţe care ar fi puţ evolua într-un mediu similar celui venusian. Prind «A pericol al unui astfel de contact (exceptând, desigur, IA} tenţiile ostile) rămâne cel al viruşilor şi microorguni Miii lor necunoscute, în faţa cărora cele două specii în I lipsite de apărare. Chiar manifestând cele mai bunr Irtenţii, părţile implicate nu se vor putea preveni sau hei reciproc, căci este posibil ca viruşii faţă de care un» «litre ele este imună să răspândească epidemii ucigAt-m. În rândul celeilalte. Se impune deci o extremă prudân pregătirea şi realizarea contactelor, căci un pas pilr r poate avea efecte

incalculabile. Prudenţă, tact, spini înşel cgere şi toleranţă reciprocă cere şi tratarea prediU mei diferenţelor de tehnică, ştiinţă, artă, idealuri, rid lui organizare socială, morală, filosofic (presupunând cât cu, acestea se găsesc la nivele cât de cât perceptibile m – porc), pentru a elimina orice factor de risc. Omenh i trebuie să pornească de la ipoteza unor contacte paşiichiar în propriul său interes.

Căci războiul nu se duce exclusiv în formele cm» – cute astăzi: clasic şi atomic. Dacă ne imaginăm ce ai t însemnat o mitralieră în Antichitate sau un bombau h în picaj pentru Evul Mediu, ne putem da seama ce îl» «ar avea astăzi folosirea unei arme care să provoace dl pariţia reflexelor şi amintirilor unei întregi arin* (făcând-o inofensivă) sau ar induce o spaimă indefinibil dar imposibil de controlat, o stare de anxietate duc.» paroxism, în subconştientul adversarilor. O bacterir ar consuma materialele plastice sau cauciucul edili.

mentelor militare actuale (făcând armamentul inopei, i ar fi mai periculoasă decât o rază laser. Un micro» «imnism care ar provoca, spre exemplu, coagularea Imhm tanee a întregii cantităţi de sânge din corp, ar avuo mefect distructiv tot atât de mare ca şi o bombă teinv i lentă, fiind în plus imparabil şi indestructibil. Însă, un şi acgste teribile arme psihologice sau bacteriolo«ar putea fi surclasate de armele meteorologice şi ilogice. Este deja posibilă provocarea artificială de cunune, taifunuri, inundaţii catastrofale (datorate fie unor I torenţiale continue, fie unor gigantice valuri seismice I chiar topirii calotelor de gheaţă polare), distrugerea ţiului de ozon din atmosferă, iradierea solului (radio-Mllvfi sau cu raze ultraviolete), distrugerea surselor de o l terestră (prin poluare, infestare, secare, evaporare, orbţia oxigenului din apă), secete continue, topirea ţarilor montani etc. Efecte nu mai puţin distructive fc-i avea giganticele invazii de insecte, animale şi plante Iculoase sau dăunătoare: sunt

bine cunoscute cazurile iv/iilor de furnici tamboci, lăcuste, viespi, albine afrir, ciuperci parazite, omizi, meduze sau şobolani, care

«li şi nu au avut loc la scară mare) nu au putut fi combo ute decât cu mare greutate. Se pot imagina deci ur – «i-lle pe care le-ar avea invazii de acest gen la scară plmetară, provocate şi întreţinute în mod artificial. * ith/. l, pot fi provocate uriaşe catastrofe, prin intervenţii patent minore) în echilibrul sistemelor ecologice, iar iritările noastre în aceste domenii sunt abia în fază cipientă şi omenirea ar fi surprinsă fără posibilitate de părure în cazul unui război de acest gen. Deci, înainte r îi se baza pe armamentul actual pentru a adopta o «wlţie de forţă, strategii tereştri vor trebui să se gâni îi icfi bine…

RĂZBOIUL… De aproape 100 de ani, romanele (şi mi târziu filmele) de ficţiune au creat omenirii „comlcxul cosmofob”. Majoritatea oamenilor îşi imaginează «n-u înconjurată de „BUG-EYED-MONSTERS”, păianml, caracatiţe, salamandre, dinozauri, păsări de pradă, line, vampiri, plante otrăvitoare sau carnivore, toţi şi mir având certe înclinaţii antropofage. Există apoi toată ninrin de monştri, diavoli, fantome, strigoi, satiri şi alte bnmenea aberaţii, lăsate moştenire de antichitate şi vul mediu „fiinţe” care, nemaiavând loc pe continentele urrei, s-au mutat în spaţiul cosmic. Omul zilelor noastre Intimă a psihozei războinice, are obsesia micilor sau marilor „oameni verzi” porniţi să cucerească spaţiul» arzând de nerăbdare să ocupe Pământul Alţii se vipoate în faţa descoperirii unor planete locuite de cam «n aflaţi în stadiul epocii de piatră, evident canibali: trebuie să fie urgent civilizate, colonizate şi, în ulhuM instanţă, cucerite. Or, toate acestea înseamnă RĂZBI il

Dar să nu anticipăm. În fond, pentru un război «(«eminamente necesar să recunoşti *existenţa* inamicii Im Nu te poţi lupta cu cineva despre care refuzi să ci «că

există şi în privinţa aceasta suntem infailibili: mult oameni care nu cunosc nici măcar numărul planet!» din sistemul nostru solar pot oricând să „demonstrezi inexistenţa vieţii în Univers I Cât despre explicaţiile şi nu ţifice... Profesorul A.P. Jenkins, directorul Planetarhilu Morehead (Carolina – S.U.A.), declara: „Se pot prodm* aproape toate formele şi culorile atribuite obiectelor zi» urătoare neidentificate, inclusiv formele de farfurie şi ţ) gară. Noi putem să producem chiar şi escadrile!» OZN-uri în zbor”. Realitatea? „Formele OZN” produ” la Morehead erau de fapt pete strălucitoare de lumm* obţinute în tuburi de sticlă prin introducerea de g. nobile la presiuni extrem de scăzute. Declanşarea uno, descărcări electrice de înaltă tensiune a ionizat guz-l producând fenomene de luminescenţă (efectul fiind simi iar celui din tuburile de neon) ...

Dar asemenea experienţe de *laborator* nu pot fi imn ciate cu fenomenele de tip OZN, deoarece nici ml i în ionizările produse de fulgere (chiar şi în India, unde, Iii perioada musonică, se produc sute de fulgere pe minut) nici chiar fulgerele globulare nu sunt identice cu fenonmnele care au loc în tuburile Crooks, unde presiunea Mib de câţiva milibari. Aceste explicaţii au fost solicitate li o-A de Condon, al cărui mod de a conduce investigaţiile ru n iedului BLUE *BOOK* se aseamănă izbitor cu celebrul „Proces al maimuţelor”...

În secolul nostru, raţionamentul ştiinţific a devenit an element fundamental în evoluţia inteligenţei um «în, rezultatul fiind discreditarea celor care emit „explicaţi t ştiinţifice inconsistente. Cu atât mai mult cu cât om» nirea nu cunoaşte deocamdată nici măcar toate fenonmnele de manifestare a inteligenţei pe Terra. Astfel, din A

„Nulii americani au reuşit în ultimele decenii să înveţe iA specii de mamifere de uscat (gorilele şi cimpanzeii) ci le de noţiuni complexe doar prin limbajul

semnelor

I simbolurilor, cercetătorii oceanologi au constatat în imb că există un animal marin capabil de asocieri wfligonte absolut uimitoare şi acesta nu este un mafliiârr, ci o moluscă!

Este destul de cunoscută celebra descriere pe care

Viilor Hugo i-a făcut-o caracatiţei în romanul său *Les* li-*vailleuTS de la mer* (*Truditorii mării*): „În definitiv.

Cruţe o caracatiţă? E o ventuză. Dacă o întâlneşti, nu furios, fugi cât mai repede. Nu există strânsoare care „în poală compara cu aceea a cefalopodelor. Căci eşti gkilnt de o maşină pneumatică. Ai de-a face cu vidul văzut cu picioare. Nu ţi se-nfig în piele nici gheare, i-l colţi; e un fel de crestare indescriptibilă a pielii.

Ia mira tigrului nu-i nimic pe lângă ventuză. Gheara în – mnă animalul care pătrunde în tine; ventuza eşti tu în aţi care te scurgi în monstru. Muşchii ţi se umflă „t i. finanele fi se răsucesc, pielea-ţi plesneşte sub apăsarea iimrcută, sângele ţâşneşte şi se amestecă înfricoşător de repetle cu limfa moluştei. Animalul te acoperă cu o mie îi. guri hidoase; monstrul se încorporează omului; om» monstru devin un amalgam. Tigrul nu poate decât să le năşie; caracatiţa, oroare! te aspiră. Te trage spre ea-i în ea şi, aici, legat, lipit şi neputincios, te simţi încet, impnt, golit în sacul acela înfiorător, care e un monstru. Mwl groaznic decât faptul de a fi înghiţit de viu este intrdibila realitate că eşti supt de viu…”

Această imagine literară a „monstrului”, într-adevăr înfricoşătoare. se datoreşte povestirilor pescarilor bretoni

Îl legendelor scandinave sau engleze. Co-oetările de biomarină întreprinse îndeosebi în ultimii 4U Qe ani îndată cu perfecţionarea scafandrilor autonomi şi bailttnfelor) au vădit pe de o parte că descrierea de mai – ni comportă unele exagerări, iar pe de altă parte că o – vile de comportamente ale acestor vieţuitoare constituie Kvtgine

care nu pot fi elucidate – deocamdată. Afirmaţia llM m³ referă doar la calmarii uriaşi, stăpânii adâncurilor – în furnice, monştri de care se tem aproape toate vieţuitoahb* nevatice. Cercetătorii sunt interesaţi mai ales de comportamentul caracatiţei comune, despre care oceanobigi celebri ca J.

— Y Cousteau şi J. Piccard afirmă că este un animal inteligent. Din punct de vedere biologic, ipoh» r* nu este deloc surprinzătoare, ţinând seama de carat-l” risticile anatomice ale aceste specii. Creierul caracal îţi format din contopirea ganglionilor cefalici, viscerali şi w piciorului, este protejat de o capsulă cartilaginoasă, iim mănătoare cu un craniu. Ochii au o structură similarii II cei ai mamiferelor, fiind capabili de acomodare şi puţini distinge o bogată gamă de culori. Caracatiţa are auzul văzul, mirosul, gustul şi, în special, simţul tactil şi el echilibrului net superioare majorităţii fiinţelor acvatin Sistemul organelor interne posedă atributele animale h* superioare (inimă, glotă, esofag şi stomac), iar unele «pl cu nasc pui vii.

Spre marea surpriză a cercetătorilor, însă, aceste tini male sunt capabile să folosească obiecte în mod raţimi Ml au simţul utilităţii şi al frumosului, ba chiar posedă unele rudimente de organizare socială. Aceste afirmaţii uluitoare sunt demonstrate de comandantul J-Y. Cousins prin rezultatele unor cercetări care s-au întins pe o pe noadă de trei decenii şi au constituit subiectul muu extraordinare comunicări ştiinţifice la conferinţele mi im naţionale de oceanologie (declaraţii publicate în reviateU *Science et Vie* şi *Paris Match*, între anii 1960 – r1911”) După cum scria cercetătorul francez în cunoscuta sa cm r Le *monde du silence* (*Lumea tăcerii*) primul contact. În un „oraş al caracatiţelor” a avut loc în 1950, când, pe fundul plat, noroios, din apropierea localităţii franc* Porquerolles de pe coasta Mediteranei, a fost descoperiu o „aşezare” compusă

din peste 800 de „locuinţe” construite de carar-teousteau scria: „Eram împreună în TWinas şi Tailliez, ca de obicei. Ne-am uitat unul la nilul stupefiaţi, întrebându-ne dacă nu înnebunisem subit ştiam cu toţii – şi experienţa ne-a confirmat-o – i A orice caracatiţă trăieşte în scobiturile stâncilor. îi pine t locuinţele prefabricate: burlanele metalice, ulcioare! * epavele navelor… De data aceasta însă ne aflam în fulţi unor adevărate case, construite în mod indiscutabil chim de locatarii lor”. Una dintre cele mai „somptuoase vib avea acoperişul compus dintr-o dală dreptunghiular A di intră, în greutate de peste 25 kg. Una din laturile ei e me.se ridicată cu 20 cm şi menţinută în această poziţie k două „ziduri”: o piatră mare, cilindrică, şi o cărămidă în le în interior, noroiul fusese scobit până la adâncimea ilr 15 cm. În faţa intrării era un parapet alcătuit din mărunţişuri pitoreşti: pietre rotunde, cioburi de sticlărie îl olărie, cochilii de stridii, carapace de crabi, arici de mare goliţi şi chiar o anemonă de mare înflorită, intrui hptând o „grădină”. Un tentacul lung, camuflat artistic, wea dintr-un colţ al locuinţei şi înconjura complet meterezul. Cousteau relata în continuare: „Ochiul de bufniţă al caracatiţei ne pândea din umbră. În timp ce ne apropiam, tentaculul se strângea treptat, adunând cu el luată construcţia, aşa cum se închide o uşă, iar în cele ihn urmă dispăru cu desăvârşire. Am fotografiat în culori na acestei caracatiţe…”

Aşadar, monstrul descris de Hugo este un animal în Kiul de precaut, nu atacă oricând şi pare înzestrat cu uimitoare facultăţi de adaptare la situaţiile neaşteptate, tar, mai ales – ceea ce constituie un fapt nemaiîntâlnit ia uite specii acvatice – este capabil să folosească unelte, ireu ce presupune raţiune sau un complex de reflexe rundiţionate despre care ştim încă prea puţin. Cercetălorii francezi şi britanici consideră însă că, dacă o caramtiţă poate să adune material suficient pentru construirea unei

case, să ridice un bolovan plat foarte greu, 1 să-l menţină în această poziţie până în momentul în litre izbuteşte să consolideze ansamblul cu ajutorul unuinttip şi al unei cărămizi, atunci ea merită să fie inclusă în rândul speciilor inteligente.

În cursul anilor, echipa lui Cousteau a întâlnit numemuse astfel de „oraşe scufundate” în Mediterana, Marea Nordului sau Oceanul Atlantic, precum şi în Pacific. Unele „aşezări” se întindeau pe o suprafaţă de 1 – 2 km^2 l cuprindeau peste 10.000 de locuitori care, în general, n pur ţineau aceleiaşi specii. Cercetătorul F. Dumas a remarcat că modul de aşezare al locuinţelor în „complexul rtludin” pare să demonstreze un fel de „ierarhizare sorlulă”; casele cele mai impunătoare – având de multe un „grădini” de anemone şi porţi mobile în meterezul înconjurător – aparţineau indivizilor mari şi erau plasate în centrul „oraşului”. La periferie se stabileau noii venir iar exemplarele mai mici ocupau locuinţe modeste, construite mai neglijent. Scafandrii francezi, britanici H olandezi au filmat case prevăzute cu „ferestre” în zidurile laterale şi chiar „vile” cu două camere, dar cel mai uimitm detaliu remarcat l-au constituit „străzile” lungi şi dr «pU care străbat aceste „oraşe”. După cum s-a observat, cm e catiţele simt nevoia unei deplasări lesnicioase, lăsând b «acest scop spaţii libere pentru căile de acces…

Aceste „oraşe” se numără printre cele mai struni fenomene din continentul albastru, fapt care explică <U ce specialiştii în biologie marină consideră că ar fi «b dorit să se acorde o mai mare importanţă studiului se «clei Octopus. La o Conferinţă internaţională de oceaiv. – logie de la Monaco, Cousteau declara: „În ceea ce în priveşte, atât eu cât şi specialiştii de pe *Calypso* putem afirma cu certitudine că nu am încercat vreodată un sentiment mai ciudat decât atunci când treceam pe deasupre unui astfel de oraş al caracatiţelor, cuprins de animiiţlu vieţii

cotidiene a oricărei aşezări umane...”

În mai 1981, revista enciclopedică americană *OMNI* publica un articol despre o serie de impresionante experimente făcute pe caracatiţe, consemnând rezultate µm* mult decât semnificative. Oceanologii californieni au supu» o caracatiţă matură la un complex de teste (reflexim Pavlov, recunoaşterea experimentatorului, identificai 11 gamei de culori, gradul de ataşament faţă de un anin ml sau de un om) ale cărui rezultate au confirmat că lui” ligenţa speciei *Octopus* este superioară tuturor animub lor marine, cu excepţia mamiferelor. Cel mai interesani rezultat a fost obţinut însă în urma „testului oglinzii După cum se ştie, orice animal marin (cu excepţia deliinilor) îşi atacă imaginea din oglindă, considerând-o un rival din aceeaşi specie. Caracatiţa a reacţionat însă într-un mod foarte ciudat; apropiindu-se de oglindă, n privit cu atenţie şi, după câteva clipe, a întins un ten tacul, încercând parcă să şteargă imaginea de pe suprafaţa argintie! Spre uimirea totală a cercetătorilor am» ricani, animalul a făcut apoi câteva mişcări curioase, agitându-şi tentaculele ca şi cum dorea să verifice dai»

Her egoul său o imita perfect şi, după ce s-a convins il” Identitatea copiei, s-a retras în vizuină foarte tulburat, fuzând să iasă afară timp de câteva ore.

Era singurul animal marin (în afara delfinului) care

Îl dădea seama că se află în faţa propriei sale imagini.

I îi lunci, suntem oare singura specie inteligentă de pe era? 1

EXPLORATORII INFINITULUI

„Dar dacă aceste lumi sunt locuite, cine le locuieşte?

EIntern noi, sau ei, stăpânii Universului?”, scria cu mult în² în urmă astronomul Johannes Kepler, referindu-se i posibilii locuitori ai altor planete. Orice fiinţă vie se me de Necunoscut (teamă instinctuală sau chiar motivată

raţional), când înţelegerea pericolelor ce o confruntă im este însoţită şi de mijloacele care să-i îngăduie eviiHn-a acestora. Experimentele ştiinţifice au demonstrat rA în general, cobaii – animale şi chiar plante – prezintă manifestările unei adevărate psihoze, intrând în unică la trecerea dintr-un mediu cunoscut în altul nerunoscut (efectele fiind cu atât mai vizibile cu cât transferul lor în mediul necunoscut este mai brusc). Omul linia deţine avantajele, dar şi dezavantajele inteligenţei: el îi.de unica fiinţă terestră, conştientă de întreaga presiune pelbologică pe care o exercită imensitatea Universului wmpra sa – povară covârşitoare, în faţa căreia se simte deseori un simplu atom. Este neîndoielnic faptul că la începuturile existenţei sale, umanitatea a tremurat în fiiţu Naturii, ale cărei forţe (adeseori ostile) o copleşeau. Necunoscutul era prezent peste tot: în spaţiu şi timp, pe pământ, în apă şi în aer, pe stelele intangibile şi în Iiiumplările ce-i puteau hărăzi bucuria ori durerea, viaţa mu moartea. Desigur, omul s-a temut. Dar a supravieţuit şi, treptat, pe măsură ce descifra fragmente din Necunoscut, a constatat că teama poate fi dominată şi învinsă. Căci adevăratul curaj nu înseamnă *a* nu cunoaşte frica. Teama trebuie înfruntată şi dominată de urice fiinţă inteligentă şi, în clipa în care devine conştient de ceea ce implică raţiunea şi cunoaşterea, omul w» începe să acţioneze conform splendidei devize a stivnutului Ernst Haeckel: *Impa-uidi progrediamur* (*Neinjit cât înainte*).

Catastrofe naturale, molime teribile, perioade sumhtw de obscurantism şi conflagraţii mondiale, niciuna iile frecventele pagini negre ale istoriei nu a putut ou evoluţia umanităţii. Deseori învins în lupta cu vitiwgiile naturii, dar niciodată înfrânt definitiv, un om poete pieri, dar omenirea nu poate fi oprită în drumul t-l calea progresului. De altfel, o remarcabilă calitate ar” i umane rămâne curajul de a începe lupta chiar şi alun* când nu se

întrevăd sorţi de izbândă, deoarece ea a învăţat nu numai să-şi făurească idealuri, ci să şi lupte pentru înfăptuirea lor. Din nefericire, sunt şi destul hn meni ai noştri ce refuză să înţeleagă şi să admită µm ” sitatea acestei lupte. O asemenea abdicare a înleanll fanatismul religios şi obscurantismul, adevărate coşmuiw ale raţiunii, îngăduind popularea pământului, apelor şi duhului, a întregului spaţiu cosmic cu monştri, yci tabuuri, fiinţe sau forţe supranaturale atotputernice, li> faţa cărora o parte a omenirii a considerat că este inutil să încerce descifrarea „tainelor” şi că supunerea omU* în faţa presupuselor divinităţi ar fi singura cale de Mii care. Şi aceasta, nu numai în antichitate sau în evul mediu, ci şi astăzi, în plin secol XX, secolul revoluţiee! tehnico-ştiinţifice şi al exploziei informaţionale. În timpul celei mai prodigioase dezvoltări a ştiinţei din întrunir istorie a umanităţii, se manifestă – paradoxal – curioase curente iraţionaliste, care fac apologia plafonării intelectuale şi dezinteresării informaţionale culturale mh> ştiinţifice.

Cunoscutul cercetător britanic James Burke avertiirn „Never before, so many know se little, about so much (Niciodată până astăzi n-au existat atât de mulţi oameni care să ştie atât de puţine despre atât de multe lucruri I

Este, de asemenea, de remarcat faptul că, deşi ştiinţe şi tehnica au înregistrat în ultimele decenii un salt urini şi nu se exagerează prea mult când se afirmă că locuitorii Terrei sunt pe punctul de a inaugura era cosmică, totul pecializările extrem de înguste în vederea realizării profilului maxim conduc la rezultate paradoxale. Se formează «eneraţii de oameni ale căror preocupări sunt cantonate la problemele asigurării existenţei de zi cu zi şi, eventual, în problemele specifice ale specialităţii lor. În aceste eonii Iţii, categorii largi de indivizi sunt, practic, nevoite să-şi petreacă viaţa în limitele strâmte şi anoste ale lipsei de curiozitate, cu teama de a fi mutaţi ca nişte simpli

pioni pe o tablă de şah, după cum cer interesele de moment ale cercurilor economice, financiare sau militare. Cea mai mică schimbare a mediului cunoscut ar avea urmări derw. struoase pentru o asemenea omenire lipsită de imaginaţie şi de capacitatea de adaptare, căci desfiinţarea pernunalităţii şi gândirii umane, standardizarea indivizilor ar duce în final la o catastrofală degenerare a speciei *Homo*

Sapiens.

Un sociolog britanic spunea recent la o conferinţă Internaţională: „O mare parte a omenirii nu îşi dă încă zeama că timpul izolării, al dezinteresării comode faţă de ceea ce se întâmplă în lume a trecut definitiv şi irevocabil...”. Descoperiri ştiinţifice, catastrofe naturale, decizii politice, evenimente sociale sau culturale, curente ntristice şi filosofice, realizări tehnice sau conflicte de mice natură, chiar şi schimbări în aparenţă minore vor nfecta mai devreme sau mai târziu nu doar un grup de indivizi, o clasă socială, comunitatea ştiinţifică sau iirtistică, un popor sau mai multe, ci întreaga umanitate până la cei mai îndepărtaţi reprezentanţi ai săi. Acest fapt nu poate fi negat; el se impune în mod evident după analiza istoriei omenirii şi, în special, a istoriei contemporane. Printre multe alte avertismente şi adevăruri tragice pe care umanitatea ar fi trebuit să le reţină în cursul zbuciumatei sale evoluţii, se desprinde o concluzie Inevitabilă: nicăieri, niciodată, ignoranţa şi refuzul de a înţelege nu au favorizat omenirea.

În acest context, disputa asupra existenţei vieţii inteligente în Univers rămâne un adevărat hiatus raţional, marcând porţiunea contemporană a unui drum jalonat cu uiţi celebri „stâlpi ai înţelepciunii”: disputele asupra formei şi mişcării Pământului sau teoriei evoluţioniste.

Este extrem de importanta problema studierii a tehle. fără prejudecăţi, a tuturor aspectelor ce ar putea aduc» im

plus de cunoaştere şi în această zonă plină de enigitt» pe care mintea omenească trebuie să le descifreze. MuHJ oameni de ştiinţă admit posibilitatea existenţei vieţii iţionale în Univers, afirmând însă că este puţin probabil ca Terra să fi avut contacte cu fiinţe raţionale venite din spaţiul cosmic, datorită distanţelor până la cea mai oprit piaţă stea cu sistem planetar, limitelor de viteză ale uim eventuale nave spaţiale şi duratei limitate de viaţă a untl fiinţe raţionale humanoide.

Desigur, probabilitatea redusă constituie un indiciu dar nu oferă o certitudine. Enigmele persistă şi trebuie elucidate cu ajutorul cunoaşterii, al metodelor pe ciu» ni le oferă prezentul şi pe care ni le va oferi viitori a

Astăzi ne aflăm în Era Spaţială şi Terra nu se mii poate izola de Univers!

Este ciudat faptul că mulţi consideră eventualitate unor contacte cu o civilizaţie extraterestră mai mult nuli aspectul unei posibile (chiar probabile!) beligerant* decât al inestimabilului schimb de informaţii culturiih* ştiinţifice şi tehnice pe care îl implică un astfel de ev «nimeni. Imaginându-şi o altă lume populată, situa-a undeva, departe, în spaţiul nemărginit, omul vă spun* „Este locuită de fiinţe inteligente, având o artă, o ştilnjă şi o tehnică proprie, trăind cu bucuriile, durerile, problemele, idealurile, catastrofele şi războaiele lor...” /Pentru că, de la începutul istoriei noastre oficiale (aproxl mativ 8.000 de ani î.e.n.) şi până astăzi, nu a existat o singură zi fără ca pe Terra să nu se desfăşoare cel puuh un conflict armat! De aceea, omul zilelor noastre tu teme ca un eventual contact cu o altă civilizaţie din Cosmos să nu fie urmat de o confruntare. Dar o civi lizaţie capabilă de zboruri interstelare nu poate fi decât paşnică, pentru că o planetă bântuită de conflicte nhi avea resursele necesare unor asemenea călătorii.

În ultimele patru decenii, provenienţa, existenta fi

acţiunile obiectelor zburătoare neidentificate au fost rtplicate în diverse moduri, în funcţie de timpul şi contextul social în care a luat naştere ipoteza respectivă.

I. Nave de provenienţa terestra n) Aparţinând unor particulari (oameni de ştiinţă geniul i, milionari sau societăţi secrete), ce şi-au construit propriile nave spaţiale, în cele mai diverse scopuri (merii ind de la altruism pur până la dorinţa de răzbunare). Ipo→ că inspirată de operele acelui mare vizionar care a fost hi les Verne, dar imposibil de acceptat de oamenii secolului XX, conştienţi de faptul că, pentru realizarea unui Ungur avion, conlucrează zeci de uzine şi mii de oameni, t-iperţii britanici consideră că tehnica necesară realizării miei nave de acest gen ar necesita o sumă mai mare dei a bugetul militar al Statelor Unite pe anul 1980, iar pen-Irti o producţie de serie nu ar fi suficiente toate resursele Ihnico-ştiinţifice ale Terrei.

b) Aparţinând (în secret) unor mari puteri, ipoteză ce hn rezistă unei analize serioase:

— Niciun stat nu ar avea posibilitatea financiară de «realiza nave cu asemenea performanţe şi multe ţări au pierdut avioane în accidentele (sau incidentele) în care fi fost implicate aceste ciudate corpuri zburătoare.

— Datorită spionajului reciproc şi mijloacelor extrem de perfecţionate de detecţie spaţială (în principal inteuţii) este imposibil ca giganticele uzine constructoare, bazele de adăpost şi, în ultimă instanţă, navele respective, să nu fie deconspirate de nicio putere rivală până Cum.

— În sfârşit, cei care ar fi reuşit să învingă toate aceste Obstacole insurmontabile, dispunând de aparate atât de puternice, încât să poată distruge orice navă terestră (maritimă sau aeriană) şi fiind practic indestructibile, nu ar fi gijteptat prea mult pentru a încerca să-şi impună dominaţia asupra întregului glob, după cum, din nefericire, ne-a învăţat zbuciumata istorie a

omenirii.

c) Aparţinând unei civilizaţii terestre paralele (cea mul fantezistă dintre ipoteze):

— Pe suprafaţa Terrei nu există nicio civilizaţie înaintată nedescoperită, sateliţii artificiali de observaţie depistând cu uşurinţă orice ţintă, din junglele de nepătruns până pe crestele montane inaccesibile şi din abisurile oceanelor până în mijlocul deserturilor arzătoare.

— Ipoteza existentei unei civilizaţii subteranendl postite în grote, peşteri sau sub scoarţa terestră (ipotnr* avansată în 1975 de unii cercetători americani) nu mU destul de bine fondată pentru a fi analizată.

d) Aparţinând urmaşilor noştri, care au descoperit, wir sibilitatea de a călători în timp şi vin să-şi „viziteze” şir* moşii, ipoteză improbabilă din moment ce contravin* Legii Informaţiilor Neregresive. Derivată din fizica role* tivistă, această lege introduce necunoscuta „timp” şi îl enunţă pe scurt astfel: „Un emiţător nu poate fi propriii sau receptor”. Deci, practic, omenirea nu poate interveni în Timpul Obiectiv al existenţei sale fără a produce» în schimbare majoră a unei fracţiuni întregi de *continuum* temporal. În concluzie, oamenii nu îşi pot avertiza sir A moşii sau urmaşii de producerea unor evenimente i-înrice, fără a perturba trecutul sau viitorul obiectiv pu*U limitele admise (aproape neglijabile), consecinţele fiind imprevizibile. La scară istorică, dispariţia unui singur om (chiar dacă el are un rol în aparenţă minor pentru w> noada în care trăieşte) poate provoca o catastrofă incul culabilă, repercutată în timp ca undele seismice şi având ca efect afectarea însăşi persoanei care a provocat fvhn menul. Să presupunem, spre exemplu, că cineva ar intui veni în favoarea Confederaţiei în 1864 şi astfel sudiştii ar învinge în războiul de secesiune! Consecinţele ar M incalculabile, întreaga istorie ulterioară evenimentului fiind, desigur, supusă unor schimbări majore. În cazul, uni i

acţiuni de acest gen s-ar declanşa o serie de ample oscilaţii (periodic întreţinute în timp de factorii istorici), care tu sfârşi poate prin a se amortiza în viitor (eliminând în final perturbaţia), dar în acest caz întreaga „porţiune” istoricii dintre sursa de plecare şi locul de sosire ar fi transformnla complet sau pur şi simplu ar dispărea. Din fericire, pic zenţa universală şi intangibilă a acestei legi impune mmnirii o salutară prudenţă. Deocamdată, oamenii se tem de Timp, dar momentul în care vor învăţa să-l stăpâneasen v* fi nu numai cea mai măreaţă, dar şi cea mai periculoiin* clipă din istoria lor. Căci s-ar putea găsi unii oameni (din păcate, Istoria cunoaşte destule exemple) care să incert e modificarea trecutului ceea ce ar putea să ducă pur şi simplu la dispariţia omenirii. Să ne închipuim un num Ai nesfârşit de rectificări ale Istoriei! în haosul creat ar dispărea însăşi ISTORIA şi cum ar putea supravieţui viitorul, dacă trecutul care i-a dat naştere nu mai există? îâă nu scăpăm însă din vedere faptul că riscul de a se înlllni cu sine însuşi nelinişteşte orice fiinţă inteligentă, i fectul fiind un inevitabil şoc psihologic, independent de gradul de civilizaţie la care a ajuns. Cunoaşterea şi controlul Timpului nu ar implica probabil o viaţă continuă Infinită (ipoteza infirmată nu numai de logică, dar şi de toate legile Universului, ca şi de evoluţia şi istoria umanităţii), ci un fel de viaţă „nesfârşită”, alcătuită din nenumărate existenţe succesive puse cap la cap. Poate că în viitor nu vor mai exista noţiunile de strămoşi sau urmaşi, îl doar existenţe împărţite în segmente temporale. Este probabil ca acestea să tindă spre unitate, dar în mod sigur numai păstrându-şi propria existenţă şi caracteriştii de definitorii independente. Problema a fost de altfel icmarcabil sintetizată de marele scriitor francez Gerard Klein, în cartea sa Les *seigneurs de la guerre* (*Seniorii războiului*): „Nimeni nu moare. O viaţă este ca o pagină le carte. Alături este alta. Nu spun după, ci alături”.

II. Nave de provenienţă extraterestră a) Având intenţii paşnice sau cel puţin neutre, singura Ipoteză veridică, fapt argumentat de paleoastronautică şi de logica bunului simţ: este incontestabil că aceste nave puteau foarte uşor să-i distrugă pe mayaşi, sumerieni, egipteni, africani, evrei, hinduşi sau chinezi şi totuşi nu au făcut-o. Dimpotrivă, aportul lor la dezvoltarea vechilor popoare pare incontestabil. În ceea ce priveşte perioada actuală, vizitatorii străini păstrează, se pare, o prudentă rezervă, pe deplin justificată de complexitatea contactului între două civilizaţii sau specii diferite (dar ajunse la un nivel tehnic ridicat).

b) Având intenţii agresive, ipoteză în favoarea căreia nu argumentează numai obişnuita xenofobie, ci şi dispariţia unor avioane ce au intrat în contact cu Neidentificatele. În acest caz, trebuie însă remarcate două elemente-cheie:

un număr mare de avioane şi nave au semnalat Neidentificate, fără să fie implicate într-o dramă, fiind însă cunoscut faptul că în multe cazuri de dispariţie (accident* sau incidente) aparatele terestre au atacat primele. În majoritatea cazurilor însă, aceste stranii obiecte zburătonr» nu au ripostat atacurilor, aparatele noastre fiind distruse probabil în momentul contactului cu câmpul de gravir ţie sau haloul de radiaţii protectoare al navelor străine Această apărare pasivă, precum şi faptul că, în pofida vi tezei, manevrabilităţii, scutului defensiv (şi probabil nr. mamentului ofensiv) incontestabil superioare, navele acestei (sau poate acestor) civilizaţii nu doresc o conform tare directă, poate spune multe despre gradul de civilizaţie la care se poate ajunge. Terra NU a fost cucerit* până acum de nicio civilizaţie din Univers, deci se impune concluzia că aceşti vizitatori din spaţiu au intenţii paşnice – aşa cum ar trebui să aibă orice specie inteligentă demnă de acest nume. Poate că şi pământenii voi ajunge la acest

stadiu de civilizaţie cândva... Până atunci, însă, umanitatea trebuie să înţeleagă că nu din spaţiul cosmic vine pericolul care ameninţă Terra, ci din partee acelor oameni care au impresia că se pot juca de-a războiul la infinit, uitând cu câtă uşurinţă se poate transforme astăzi orice WAHGAME într-un ARMAGGEDON I

Odată depăşit primul moment al surprizelor, suspiciunilor şi temerilor privitoare la Cosmos, evoluţia umn nităţii va cunoaşte un avânt fără precedent, pe care astă/l nu-l putem nici măcar anticipa: expansiunea în spaţiul cosmic, eradicarea tuturor bolilor, prelungirea vieţii, lărgirea nelimitată a orizontului de cunoaştere, toate acestee vor fi, poate, doar aspecte şi realizări minore ale unui viitor în care oamenii vor putea gândi şi crea eliberaţi din temerile şi inhibiţiile actuale. Şi, neîndoielnic, un pni înainte spre acest viitor îl va constitui adoptarea urmă atitudini lipsite de prejudecăţi în abordarea cercetării enigmelor ce rămân, deocamdată, neelucidate, stârnind curiozitatea şi imaginaţia în egală măsură, căci dacă un fenomen ca apariţia vieţii este valabil pe Terra, el trebuie să fie valabil şi în imensitatea Universului.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

CĂRŢI

ANDREESCU, D. gen. – mr. ing.: *Enciclopedia programelor spaţiale 1957 – 1979* (Ed. Militară, 1980).

AGIIEKIAN, T. A.: *Stele. Galaxii, Metagalaxia* (Ed. Ştiinţifică, 1974).

BERGIER, J.: *Les Extraterrestres dans VMistoire ÇTaà* Lu, 1970).

BERLITZ, CH.: *The Bermuda Triangle* (Avon Books, 1974).

BREHM, A. E.: *Das Tierreich* (Urania, 1961).

BREUIL, H.: *Quatre siècles d'art pariétal*; *les cavernes décorées* (Montignac, 1952).

CHARROUX, R.: *Le Livre des Mondes Oubliés*

(Laffont, 1971).

CHARROUX, R.: Les *Énigmes des Andes* (Laffont, 1974).

CHIŢULESCU, G. şi T.: *Şapte monumente celebre ale arhitecturii antice* (Ed. Tehnică, 1965).

CLOSTERMANN, P.: Le *Grand Cirque* (Flammarion, 1948).

COUSTEAU, J-Y. şi DUMAS, F.: *Le Monde du Silence* (Editloru de Paris, 1957).

DÄNIKEN von E.: *Erinnerungen an die Zukunjt* (Econ, 1900) DUTT, M. NATH: *Rāmāyana* (Calcutta, 1391).

EDWARDS, F.: *De Nouveau sur les Soucoupes Volantes* (Lui font, 1968).

EINSTEIN, A. *Grundzüge der Relativitätstheorie* (Vicveg, 1903)

FRANKS, N.: *Wings of Freedom-Battle of Britain* (Kimber und Co, Ltd., 1980).

GHEORGHIŢĂ, F.: *OZN – O problemă modernd* (Ed. Junimett, 1973).

HAPGOOD, C. H.: Maps of *the Ancient Sea Kings* (Chilton Books, 1966).

HEYERDAHL, TH.: *The Kon-Tiki Expedition* (Allen and Unwin Ltd., 1954).

HEYERDAHL, TH.: *Aku-Aku* (Ullstein, 1957).

HEYERDAHL, TH.: *The Ra Expedition* (Forum, 1971).

HOYLE, F. şi WICKRAMASINGHE, C.: *Lijecloud* (London Ltd., 1978).

HOYLE, F.: *Galaxii, nuclee, quasar*! (Ed. Ştiinţifică, 1968).

HYNEK, J. A.: *The UFO Experience – A Scientific Inquiry* (Regnery Comp., 1972).

JESSUP, K.: Case for *the UFO* (Var, 1955).

JOHANSON, D., şi EDEY, M.: *Lucy – The Beginings ot Humankind* (BMC – Science Inc., 1980).

KLEIN, G.: Les *Seigneurs de la Guerre* (Laffont,

1971).

LEHMAN, H.: Ars Mayaş de *Guatemala* (Laffont, 1968).

LEROI-GOURHAN, A: Le *Préhistoire de PArt Occidental* (Paris, 1965).

LEY, W.: *Die Himmelskunde* (Econ, 1965).

LIPS, E. J.: *Vom Ursprung der Dinge* (Brockhaus, 1955).

LHOTTE, H.: Die *Felsbuder der Sahara* (Zettner, 1958).

MOW AT, F.: People o/ *the Deer* (Hugues Massie Ltd., 1951).

PLANTIER, J.: *La Propulsion des Soucoupes Volantes* (Mame, 1955).

REICHE, M.: *Mystery on the Desert* (Lima, 1949).

REICHE, M.: *The Mysterious Markings of Nazca* (New York, 1947).

REISNER, G. A.: *The Development of the egyptian Tomb, Down to the Accesion of Kheops* (Cambridge, 1935).

ROY, P. CH.: *Mahābhārata* (Calcutta, 1889).

SANTA della, E.: *Viracocha* (Bruxelles, 1963).

tă HKLOVSKI, I.S. şi SAGAN, C: *Inteligent Life in the Univers* (Holden Day Inc., 1966).

SWIFT, J: *Gulliver's Travels* (Leipzig, Bernhard Tauchnitz, 1844).

VALLÉE, J. şi J.: *Les phénomènes insolites de l'espace* (La Table Ronde, 1966).

VALLÉE, J.: *Chroniques des apparitions extraterrestres* (J'AI Lu, 1972).

TEILHARD de CHARDIN, P.: Die *Zukunft des Menschen* (Walter, 1963).

VELIKOVSKY, I.: *Worlds în Collision* (Doubleday and Cornu, 1950).

WAISBARD, S. şi R.: *Mumiile din Perú* (Ed. Ştiinţifică, tool)

WARNER, O.: *The British Navy* (Thames and Hudson, Ltd. 1071)

ZARIOIU, GH. col. ing. *Aviaţia modernd – realizări* şi *ptt* spective* (Ed. Scrisul Românesc, 1980).

* * * *Atlas Géant International* (Le Club Français du Livro.

1982).

Captain Cook's Voyages of Discovery (Everyman's Library, 1960).

— * *L1 Encyclopaedia Universalis, vol. 1* – r*21* (Le Club Frančiiln du Livre, 1952 – 41982).

* * * *The New Encyclopaedia Britannica, vol. I* – h *30* (Benton

Publisher, 1943 1974).

Colecţii de reviste şi publicaţii de specialitate

Astronomy, years of 1980 – 1983 (411 E, Mason St. P.O. BuN 92788, Milwaukee, WL 53202 – U.S.A.).

Canadian UFO Report, years of 1970 – $1976 (Duncan B.C. BOX 758 Canada).

Flight Information Publication, years of 1970 – i1983 (U.S. – Government Printing Office – P.D. Departament – Washington D.C. 20402 – U.S.A.).

Flying Saucer Review, years of 1968 1976 (London W.G. 3

— 21 Cecil Court – U.K.).

International UFO Reporter, years of 1977 – 51979 (1609 Sherman Ave., Suite 207, Evaston III 60201 – U.S.A.).

U *Gepan*, années de 1979 – i1985 (Avenue Édouard Beiln 31055, Toulouse 10 Cedax – France).

Lumières Dans le Nuit, années de 1967 – 41979 (43 Le-Chambon-sur-Lignon – France).

Motional Geographic, years of 1968 – e1983 (National Geographic Society, 17th and M. Sts. N.W. Washington DC 20036 – U.S.A.).

Mature, years of 1970 – 1985 (Macmillan Journals Ltd, Brunel Road, Basingstoke Hants RC 21 – 2 X S-U.K.).

Mew Scientist, years of 1973 1983 (New Science Publications

Commonwealth House 1-19, New Oxford Street, London W.C. 14 – 1 NG-U.K.).

Omni, years of 1980 – i1984 (1965 Broadway, Ney York, NY 10023 – 5965 – U.S.A.).

Phénomènes Spatiaux, années de 1967 – 41979 (Paris 14 – 69 Rue de la Tombe Issoire – France).

Science et *Vie*, années de 1958 + 1985 (Excelsior Publications, S.A. 5, Rue de la Baume – 75008 Paris-France).

Science *Digest*, years of 1976 1983 (The Hearst Corporation

224 W, 57th Street, New York, N.Y. 10019-U.S.A.).

Sky and Telescope, years of 1956, 1957 (Harvard University – U.S.A.).

Ştiinţa şi *Tehnică*, anii 1966 – 41976 (Bucureşti, Piaţa Scânteii l-România).

L/TO *Explorations*, years of 1981 h1983 C.U.F.O.S.A. – Beijing – P.R. of China).

CUPRINS

Bun de tipar: 22. IV.1986
Coli de tipar: 17, 25 + 24 pag. planşe
SCD. 60102
Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii14
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti Republica Socialistă România

editura sport-turism

Lei 13